

סדר ברכת המזון השלם

ברכת המזון, ברכת מעין שלש ובורא נפשות,
סדר הדלקת נרות ודיני הדלקת נרות לשבת ויו"ט,
סדר קידוש ליל שבת, תפילת הבנים, נטילת ידים,
לימוד פתח אליהו בשעת האכילה, סדר קידוש
היום, סעודה שלישית, סדר הבדלה, אמירת
פתיחת אליהו בסעודת מלוה מלכה במוצאי
שבת, שירים

ונוסף עליו
פתח אליהו תיקון מ"ג
ותיקון מ"ח

יצא לאור חודש חשוון תשע"ד על ידי "מפעל הזהר העולמי"
סניף בת ים רחוב בר יהודה 50 בת ים יצ"ו ארץ ישראל
טל: 052-7651911

תוכן ענינים

א סדר ברכת המזון השלם

א ברכת הזמון

ב ברכת המזון

ז ברכת מעין שלש

ח ברכת בורא נפשות

ט **סדר הדלקת נרות**

ט דיני הדלקת נרות לשבת ויו"ט

ט ברכת הדלקת נרות שבת

י **סדר קידוש ליל שבת**

טו תפילת הבנים

טו נטילת ידיים

יז לימוד פתח אליהו בשעת האכילה שצריך ללמוד אז גם תורת הנסתר

יז **סדר קידוש היום**

יט **סעודה שלישית**

כב **סדר הבדלה**

כד הבדלה

כה אמירת פתיחת אליהו בסעודת מלוה מלכה במוצאי שבת קודש

מי שאומר קודם ברכת המזון תפלה זו אינו רואה גיהנם:

הושיענו ה' אלהינו וקבצנו מן הגוים להודות לשם קדשך להשתבח בתהלתך: ברוך ה' אלהי ישראל מן העולם ועד העו-
לם ואמר כל העם אמן הללויה: ברוך ה' מציון שכן ירושלים הללויה: ברוך ה' אלהים אלהי ישראל. עושה נפלאות לבדו:

וברוך שם כבודו לעולם וימלא כבודו את כל הארץ אמן ואמן:

בכף החיים (סי' קנז אות י"ח) כתב מכות"ק הרמ"ז (מתלמודי האר"י ד"ל) זיע"א וז"ל: בשנת התק"ד בלילה אחד ואראה בחלומי
סימן א' כתוב לאמרי: שכל האומר הושיענו וכו' קודם בהמ"ז אינו רואה גיהנם עד כאן, ואמרת בחלומי דהיינו הושיענו
שאנו אומרים בכל יום אחר המזמור שיר של יום לומר אותו קודם בהמ"ז עכת"ד.

סדר ברכת המזון השלם

קודם מים אחרונים יאמר 'לשם יחוד' (לשון חכמים ח"א):

לְשֵׁם יחוד קודשָא בְרִיךְ הוּא וּשְׂכִינְתֵיהּ (יאהרונה), בְּדַחֲלֵיוּ וּרְחִימוּ (יאההויהה), וּרְחִימוּ וּדְחִילוּ (יאההויהה), לְיַחְדָּא שְׁם יוֹד ק"י בְּנֵא"ו ק"י בְּיַחְדָּא שְׁלִים (יהוה) בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. הָרִי אֲנַחְנוּ בָּאִים לְקַיֵּם מִצְוַת עֲשֵׂה דְאֻרְיָתָא לְבָרַךְ בְּרַכַּת הַמְּזוֹן, בְּפְתוּחַ וְאֹכְלֵת וְשֹׁבְעָתָה, וּבְרַכְתָּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ, לְתַמְנָן שְׂרָשׁ מִצְוַת זֶה בְּמָקוֹם עֲלִיוֹן. וַיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאַלְהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּהֲיֵה חֲשׂוּבָה וּמְקַבֶּלֶת וּרְצוּיָה לְפָנֶיךָ בְּרַכָּה רֵאשׁוֹנָה וּבְרַכָּה שְׁנִיָּה וּבְרַכָּה שְׁלִישִׁית אֲשֶׁר נְבָרַךְ עֲתָה עַל הַמְּזוֹן, וְתַתֵּן לָנוּ בַח וּיְבִלְתָּ וְעֶזֶר וְסִינֵיעַ לְהַעֲלוֹת מִיּוֹן נֹקְבִין וּלְהַמְשִׁיךְ אַרְבָּעָה הַמוֹחִין לְיִשְׂרָאֵל וּרְחַל (הַגְּדוּלָּה), וְגַם תַּהֲיֵה חֲשׂוּבָה וּמְקַבֶּלֶת וּרְצוּיָה לְפָנֶיךָ בְּרַכָּה רְבִיעִית אֲשֶׁר נְבָרַךְ עֲתָה, וְתַתֵּן לָנוּ בַח וּיְבִלְתָּ וְעֶזֶר וְסִינֵיעַ לְהַעֲלוֹת מִיּוֹן נֹקְבִין, וּלְהַמְשִׁיךְ אַרְבָּעָה מוֹחִין לְיַעֲקֹב וּרְחַל. וַיַּעֲלֵה לְפָנֶיךָ בָּאֵלוּ כִּנּוּיָהּ בְּכָל הַכּוֹנֵנוֹת הָרְאוּיֹת לְכּוֹן בְּאַרְבַּע בְּרַכּוֹת אֵלּוּ שֶׁל הַמְּזוֹן. וַיְהִי נֵעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָה עֲלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה: 'מים אחרונים חובה' קודם ברכת המזון, ולא יפסיק בין נטילה לברכת המזון אף בדברי תורה. ישנם מגבעתו על ראשו כשמברך ברכת המזון משום 'הכון לקראת אלהיך ישראל'. טול מים אחרונים וינגבם ויאמר 'למנצח בנגינות':

לְמַנְצַח בְּנִינּוֹת מְזוֹר שִׁיר: אֱלֹהִים ^{הַתְּקִיב־עַל הַיְבִלְתָּ וּבְעַל הַמּוֹחִין בִּלְטָם} יַחְנְנוּ וַיְבָרְכֵנו יְאֵר פְּנֵינוּ אֲתָנוּ סְלָה: לְדַעַת בְּאַרְצֵךְ דְּרַבְּךָ בְּכָל גּוֹיִם יְשׁוּעָתֵךְ: יוֹדוּךָ עַמִּים אֱלֹהִים ^{הַתְּקִיב־עַל הַיְבִלְתָּ וּבְעַל הַמּוֹחִין בִּלְטָם} יוֹדוּךָ עַמִּים בְּלָם: יִשְׁמַחוּ וַיְרַנְּנוּ לְאֵמִים כִּי תִשְׁפֹּט עַמִּים מִיִּשְׂרָאֵל וּלְאֵמִים בְּאַרְצֵךְ תִּנְחַם סְלָה: יוֹדוּךָ עַמִּים אֱלֹהִים ^{הַתְּקִיב־עַל הַיְבִלְתָּ וּבְעַל הַמּוֹחִין בִּלְטָם} יוֹדוּךָ עַמִּים בְּלָם: אַרְצֵךְ נִתְּנָה יְבוּלָהּ וַיְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים ^{הַתְּקִיב־עַל הַיְבִלְתָּ וּבְעַל הַמּוֹחִין בִּלְטָם} אֱלֹהֵינוּ ^{הַתְּקִיב־עַל הַיְבִלְתָּ וּבְעַל הַמּוֹחִין בִּלְטָם} וַיְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים וַיִּירָאוּ אוֹתוֹ כָּל אַפְסֵי אֶרֶץ:

ואחר כך יאמר פסוקים אלו:

אֲבָרְכָה אֶת יְהוָה אֱלֹהֵינוּ ^{הַתְּקִיב־עַל הַיְבִלְתָּ וּבְעַל הַמּוֹחִין בִּלְטָם} אֲתוֹנוֹתֵינוּ ^{הַתְּקִיב־עַל הַיְבִלְתָּ וּבְעַל הַמּוֹחִין בִּלְטָם} וְאֶת מִצְוֹתֵינוּ שְׁמֹר. כִּי זֶה כָּל הָאָדָם: תַּהֲלֵת אֶת הָאֱלֹהִים ^{הַתְּקִיב־עַל הַיְבִלְתָּ וּבְעַל הַמּוֹחִין בִּלְטָם} יְדַבֵּר פִּי. וַיְבָרַךְ כָּל פֶּה שֶׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וְעַד: וְאֲנַחְנוּ נְבָרַךְ יְהוָה. מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם. הַלְלוּיָהּ:

ברכת הזמון

אם הם שלושה, המזמון אומר: הֵב לָן וּנְבָרִיךְ לְמַלְכָּא עֲלָאָה קְדִישָׁא. ועונים המסובים: שְׂמִים. המזמון אומר: בְּרִשׁוֹת מַלְכָּא עֲלָאָה קְדִישָׁא, (בשבת אומר: וּבְרִשׁוֹת שְׁבַת מַלְכָּתָא). (ביום טוב אומר: וּבְרִשׁוֹת יוֹמָא טָבָא אֲשַׁפִּיזָא קְדִישָׁא). (בסוכות אומר: וּבְרִשׁוֹת שְׂבַעָה אֲשַׁפִּיזִין עֲלֵינוּ קְדִישִׁין). וּבְרִשׁוֹת מוֹרֵי וְרִבּוֹתֵי, וּבְרִשׁוֹתְכֶם, נְבָרַךְ שְׂאֲכֻלְנוּ מִשְׁלוֹ. והמסובים עונים: בְּרוּךְ שְׂאֲכֻלְנוּ מִשְׁלוֹ וּבְטוּבוֹ חַיִּינוּ. המזמון חוזר: בְּרוּךְ שְׂאֲכֻלְנוּ מִשְׁלוֹ וּבְטוּבוֹ חַיִּינוּ.

וְתִבְנֶה יְרוּשָׁלַיִם עִירָךְ בְּמַתְרָה בְיָמֵינוּ: פָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵאָהֲרֹנְהוּ יֵאָהֲרֹנְהוּ יֵאָהֲרֹנְהוּ

(בשבת יכוון בשם מ"ה: יוד הא ואו הא ובמילוי המילוי דאות ו' דע"ב: ויו יוד ויו; ובימי חול יכוון

במילוי אות נון דשם אדנ"י נון ואו נון [[חסדים דדעת]]) **בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם** (בלחש: אָמֵן, ויכוון: אמת וכן יהי

רצון, ובשילוב הוי"ה אדנ"י - יֵאָהֲרֹנְהוּ):

אם שכח לומר בשבת 'רצה והחליצנו' ונזכר לפני שהתחיל ברכת 'הטוב והמטיב' יאמר:

פָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵאָהֲרֹנְהוּ יֵאָהֲרֹנְהוּ יֵאָהֲרֹנְהוּ, **אֱלֹהֵינוּ** תְּתַפְּלֵל הַיְבֻלָּה וְתַעֲלֵם הַמַּחֲמֵה בַיּוֹם מֶלֶךְ הָעוֹלָם, שֶׁנִּתְּנָת שְׂפָתוֹת לַמְנוּחָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה לְאוֹת וּלְבָרִית. פָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵאָהֲרֹנְהוּ יֵאָהֲרֹנְהוּ יֵאָהֲרֹנְהוּ, מְקַדֵּשׁ הַשְּׂפָת:

ואם שכח לומר 'רצה והחליצנו' בשבת שחל בו יום טוב ונזכר לפני שהתחיל ברכת 'הטוב והמטיב' יאמר:

פָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵאָהֲרֹנְהוּ יֵאָהֲרֹנְהוּ יֵאָהֲרֹנְהוּ, **אֱלֹהֵינוּ** תְּתַפְּלֵל הַיְבֻלָּה וְתַעֲלֵם הַמַּחֲמֵה בַיּוֹם מֶלֶךְ הָעוֹלָם, שֶׁנִּתְּנָת שְׂפָתוֹת לַמְנוּחָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה לְאוֹת וּלְבָרִית, וַיָּמִים מוֹכִימ לְשִׁשּׁוֹן וּלְשִׁמְחָה, אֵת יוֹם חַג (פלוני) תוֹה. פָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵאָהֲרֹנְהוּ יֵאָהֲרֹנְהוּ יֵאָהֲרֹנְהוּ, מְקַדֵּשׁ הַשְּׂפָת וּיִשְׂרָאֵל וְהַמְּנִים:

פָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵאָהֲרֹנְהוּ יֵאָהֲרֹנְהוּ יֵאָהֲרֹנְהוּ (בשבת יכוון בשם ב"ן יוד הוּ ווּ ווּ ובמילוי המילוי דאות ה' דע"ב

הי יוד; ובימי החול יכוון במילוי אות יוד דשם אדנ"י יוד ויו דלת (גבורות דדעת)) **אֱלֹהֵינוּ** תְּתַפְּלֵל הַיְבֻלָּה וְתַעֲלֵם הַמַּחֲמֵה בַיּוֹם

מֶלֶךְ הָעוֹלָם, הָאֵל אֲבִינוּ, מְלַפְּנוּ, אֲדִירֵנוּ, בּוֹרְאֵנוּ, גּוֹאֲלֵנוּ, קְדוֹשֵׁנוּ קְדוֹשׁ יַעֲקֹב, רוֹעֵנוּ רוֹעֵה יִשְׂרָאֵל. הַמֶּלֶךְ הַטּוֹב וְהַמְּטִיב לְכָל, שֶׁכָּבֵל יוֹם וַיּוֹם הוּא הַטִּיב לָנוּ, הוּא מְטִיב לָנוּ, הוּא יִמְטִיב לָנוּ. הוּא גִמְלָנוּ, הוּא גּוֹמְלָנוּ, הוּא יְגַמְלָנוּ לְעַד חַן וְחֶסֶד וְרַחֲמִים וְרִיחַ וְהַצְלָה וְכָל טוֹב: (יענו: אָמֵן).

תְּרַחֲמֵן הוּא יִשְׁתַּבַּח עַל כְּבוֹדוֹ: תְּרַחֲמֵן הוּא יִשְׁתַּבַּח בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ:

תְּרַחֲמֵן הוּא יִשְׁתַּבַּח בְּנוֹ דְדוֹר דְּדוֹרִים: תְּרַחֲמֵן הוּא קָרֵן לְעַמּוֹ יְרִים:

תְּרַחֲמֵן הוּא יִתְפָּאֵר בְּנוֹ לְנִצָּח נִצְחִים: תְּרַחֲמֵן הוּא יִפְרֹסֵנוּ בְּכְבוֹד וְלֹא

בְּבוֹז (בְּחֶמֶד וְלֹא בְּאִסוּר) בְּנִחַת וְלֹא בְּצַעַר: תְּרַחֲמֵן הוּא יִתֵּן שְׁלוֹם בְּיַמֵּינוּ: תְּרַחֲמֵן

הוּא יִשְׁלַח בְּרָכָה רְחוּמָה וְהַצְלָחָה בְּכָל מַעֲשֵׂה יְדֵינוּ: תְּרַחֲמֵן הוּא יַצְלִיחַ אֵת

דְּרַבֵּינוּ: תְּרַחֲמֵן הוּא יִשְׁבּוֹר עוֹל גְּלוּת מַתְרָה מֵעַל צְוֹאֲרֵנוּ: תְּרַחֲמֵן הוּא

יּוֹלִיכֵנוּ מַתְרָה קוֹמְמִיּוֹת לְאַרְצֵנוּ: תְּרַחֲמֵן הוּא יִרְפָּאֵנוּ רְפוּאָה שְׁלֵמָה,

רְפוּאָת הַנְּפֶשׁ וְרְפוּאָת הַגּוּף: תְּרַחֲמֵן הוּא יִפְתַּח לָנוּ אֵת יְדוֹ תְּרַחֲמֵן: תְּרַחֲמֵן

הוּא יִכְרֵךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִמֶּנּוּ בְּשִׂמּוֹ הַגָּדוֹל כְּמוֹ שֶׁנִּתְּבָרְכוּ אֲבוֹתֵינוּ

אֲבָרְהָם וַעֲקֹב בְּכָל מִבְּל כָּל. בֶּן יִכְרֵךְ אוֹתָנוּ יַחַד בְּרָכָה שְׁלֵמָה, וְכֵן

יְהִי רְצוֹן וְנֵאמַר אָמֵן: תְּרַחֲמֵן הוּא יִפְרוֹשׁ עֲלֵינוּ סֶפֶת שְׁלוֹמוֹ:

בשבת אומר: **הַרְחֵמֵנוּ** הוא יִנְחִילֵנוּ עוֹלָם שְׁבָלוֹ שֶׁבַת וּמְנוּחָה לַחַיֵּי הָעוֹלָמִים:
 הַרְחֵמֵנוּ הוא יַחְדֵּשׁ עֲלֵינוּ אֶת הַחֹדֶשׁ הַזֶּה, לְמוֹכָה וּלְבִרְכָה:
 הַרְחֵמֵנוּ הוא יִזְכְּנוּ לַיָּשֵׁב בְּסִכַּת עוֹרוֹ שֶׁל לוֹיָתָן: הַרְחֵמֵנוּ הוא
 יִשְׁפִיעַ עֲלֵינוּ שְׁפַע קִדְשָׁה וּמְתַרְהָ מִשִּׁבְעָה אוֹשְׁפִיזִין עֲלָאִין
 קַדְיָשִׁין, וְבוֹתֵם תִּהְיֶה מִגֵּן וְצִנָּה בְּעַדְנוּ: הַרְחֵמֵנוּ הוא יִקְוֶה לָנוּ אֶת
 סִכַּת דָּוִד הַנוֹפֵלֶת:
 הַרְחֵמֵנוּ הוא יַיְעִצֵנוּ לְמוֹעֲדִים אַחֲרָיִם הַבָּאִים לְקִרְאָתֵנוּ לְשָׁלוֹם:
 הַרְחֵמֵנוּ הוא יִנְחִילֵנוּ לְיוֹם שְׁבָלוֹ מוֹב:
 במועדים אומר:
 ביום טוב אומר:

הַרְחֵמֵנוּ הוא יַשֵּׁעַ תּוֹרָתוֹ וְאַהֲבָתוֹ בְּלַפְנֵי וְתִהְיֶה יִרְאָתוֹ עַל פְּנֵינוּ לְכַלְתֵּי
 נַחֲמָא. וְיִהְיֶה כָּל מַעֲשֵׂינוּ לְשֵׁם שְׁמָיִם:
 אורח אומר:

הַרְחֵמֵנוּ הוא יִבְרַךְ אֶת הַשְּׁלַחַן הַזֶּה שְׂאֵכְלֵנוּ עָלָיו וְיִסְדֵּר בּוֹ כָּל מַעֲדָנֵי עוֹלָם וְיִהְיֶה
 בְּשִׁלְחָנוֹ שֶׁל אֲבֻרָהּ אֲבִינוּ. כָּל רֵעֵב מִמֶּנּוּ יֵאָכֵל וְכָל צָמָא מִמֶּנּוּ יִשְׁתֶּה. וְאֵל
 יַחֲסֵר מִמֶּנּוּ כָּל מוֹב לְעַד וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים אָמֵן. הַרְחֵמֵנוּ הוא יִבְרַךְ אֶת בַּעַל הַבַּיִת הַזֶּה
 וּבַעַל הַסַּעֲדָה הַזֹּאת. הוא וּבְנָיו וְאִשְׁתּוֹ וְכָל אֲשֶׁר לוֹ. בְּבָנִים שִׂיחָיו וּבְנִכְסִים שִׂירְבּוֹ. בְּרַךְ
 יְהוֹנָתָן אֲדוֹנֵי אֱהִיָּהוּ חֵילוֹ וּפְעַל יָדָיו תִּרְצֶה. וְיִהְיֶה נִכְסָיו וּנְכֻסֵינוּ מְצַלְחִים וְקַרוֹבִים לְעִיר.
 וְאֵל יִדְבֶקֶן לְפָנָיו וְלֹא לְפָנֵינוּ שׁוֹם דְּבַר חֲטָא וְתִרְהוֹר עוֹן. שֵׁשׁ וְשֵׁשׁ כָּל תְּמִים בְּעֶשֶׂר
 וְכַבּוֹד מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם. לֹא יִבוֹשׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא יִפְלֵם לְעוֹלָם הַבָּא. אָמֵן כִּן יְהִי רְצוֹן:
 בסעודת המילה אומר:

הַרְחֵמֵנוּ הוא יִבְרַךְ אֶת בַּעַל הַבַּיִת הַזֶּה אָבִי הַבֵּן, הוא וְאִשְׁתּוֹ תִּיּוֹלָדָת, מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם:
 הַרְחֵמֵנוּ הוא יִבְרַךְ אֶת הַיָּלִד הַנּוֹלָד, וּבְשֵׁם שׁוֹכְהוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוא לְמִילָה, כִּד
 יִזְכְּרוּ לְבָנָם לַתּוֹרָה וְלַחֲפָה, וְלַמְצוֹת וְלַמַּעֲשִׂים מוֹבִים, וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמַר אָמֵן: הַרְחֵמֵנוּ
 הוא יִבְרַךְ אֶת מַעֲלַת הַסְּנֵדֵק וְהַמּוֹחֵל וְשֹׁאֵר הַמְּשַׁתְּדָלִים בְּמַצּוֹת, הֵם וְכָל אֲשֶׁר לָהֶם:
 בסעודת החתן אומר:

הַרְחֵמֵנוּ הוא יִבְרַךְ אֶת הַחַתָּן וְהַכֻּלָּה בְּבָנִים וּבָרִים לְעַבּוֹדָתוֹ וְתִבְרַךְ: וַיֵּשׁ מוֹסִיפִים:
 הַרְחֵמֵנוּ הוא יִבְרַךְ אֶת כָּל הַמְּסַבִּין בְּשִׁלְחַן הַזֶּה, וְיִתֵּן לָנוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוא
 מְשָׁלוֹת לְבָנוּ לְמוֹכָה:

הַרְחֵמֵנוּ הוא יַחְיֵינוּ וְיִזְכְּנוּ וְיִקְרַבְנוּ לְיָמוֹת הַמְּשִׁיחַ וְלְבָנֵי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
 וְלַחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא. מְגִדִיל (ביום שמתפללים מוסף, וכן במוצאי שבת אומרים:
 מְגִדִיל) יִשְׁוֹעוֹת מִלְּבּוֹ. וְעֵשָׂה חֶסֶד לְמִשְׁיחוֹ לְדוֹד וְלוֹרְעוֹ עַד עוֹלָם: בְּפִירִים
 רָשׁוּ וְרֵעֵבוּ, וְדַרְשֵׁי יְהוֹנָתָן אֲדוֹנֵי אֱהִיָּהוּ לֹא יַחֲסְרוּ כָּל מוֹב: נַעַר הָיִיתִי גַם
 וְכַנְתִּי וְלֹא רָאִיתִי צַדִּיק נַעֲזֹב. וְזוֹרְעוֹ מִבְּקֶשׁ לָחֵם: כָּל הַיּוֹם חוֹנֵן וּמְלוֹת.

וּזְרְעוּ לְבִרְכָה: מַה שְּׂאֲכַלְנוּ יִהְיֶה לְשִׂבְעָה, וּמַה שְּׂשָׂתִינוּ יִהְיֶה לְרַפּוּאָה,
 וּמַה שְּׁהוֹתַרְנוּ יִהְיֶה לְבִרְכָה, בְּדַבְרֵיכָם וַיִּתֵּן לְפָנֵיהֶם וַיֹּאכְלוּ וַיִּזְתְּרוּ בְּדַבְרֵי
 יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} ^{הַגּוֹדֵל וְהַגּוֹמֵל}: בְּרוּכִים אַתֶּם לַיהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} ^{הַגּוֹדֵל וְהַגּוֹמֵל}, עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:
 בְּרוּךְ הַנֶּגֶר אֲשֶׁר יִבְטַח בַּיהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} ^{הַגּוֹדֵל וְהַגּוֹמֵל}, וַיְהִי יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} ^{הַגּוֹדֵל וְהַגּוֹמֵל}
 מְבַטְחוֹ: יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} ^{הַגּוֹדֵל וְהַגּוֹמֵל} עַז לְעַמּוֹ יִתֵּן, יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} ^{הַגּוֹדֵל וְהַגּוֹמֵל} יִבְרַךְ אֶת עַמּוֹ
 בְּשָׁלוֹם: עוֹשֵׂה שָׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל
 עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן:

אם מברכים על הכוס אומרים: כּוֹס יְשׁוּעוֹת אֲשָׁא וּכְשֵׁם יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} ^{הַגּוֹדֵל וְהַגּוֹמֵל} אֶקְרָא:
 סְבְרֵי מְרִנָּה:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} ^{הַגּוֹדֵל וְהַגּוֹמֵל}, אֱלֹהֵינוּ ^{הַגּוֹדֵל וְהַגּוֹמֵל} מֶלֶךְ הָעוֹלָם, בּוֹרֵא פְרֵי הַגֶּפֶן:

ברכת מעין שלש

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} ^{הַגּוֹדֵל וְהַגּוֹמֵל}, אֱלֹהֵינוּ ^{הַגּוֹדֵל וְהַגּוֹמֵל} מֶלֶךְ הָעוֹלָם

אכל פירות מז' מינים יאמר:	שְׁתֵּה יַיִן יאמר:	אכל מזונות יאמר:
עַל הָעֵץ וְעַל פְּרֵי הָעֵץ	עַל הַגֶּפֶן וְעַל פְּרֵי הַגֶּפֶן	עַל הַמַּחְיָה וְעַל הַכִּלְכֵּלָה

וְעַל תְּנוּבַת הַשָּׂדֶה וְעַל אֶרֶץ חֲמֻדָּה טוֹבָה וּרְחֻבָּה, שְׂרָצִית וְהִנְחַלְתָּ
 לְאֲבוֹתֵינוּ, לְאֲכֹל מִפְרֵיהָ וּלְשִׂבּוֹעַ מִמוֹבָּה. רַחֵם יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} ^{הַגּוֹדֵל וְהַגּוֹמֵל}
 אֱלֹהֵינוּ ^{הַגּוֹדֵל וְהַגּוֹמֵל} וְעַל יִשְׂרָאֵל עַמּוֹ, וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירָהּ, וְעַל הַר צִיּוֹן
 מְשֻׁבֵּן כְּבוֹדָהּ, וְעַל מוֹבְחָהּ וְעַל חֵיבְלָהּ. וּבְנֵה יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקִּדְּשׁ בְּמַהֲרָה
 בְּיָמֵינוּ, וְהַעֲלֵנוּ לְתוֹכָהּ, וְשִׂמְחָנוּ בְּבִנְיָנָהּ, וּנְבָרְכֶךָ עֲלֶיהָ בְּקִדְּשָׁהּ וּבְטַהֲרָהּ:

בראש השנה:	בראש חודש:	בשבת:
וּזְכַרְנוּ לְמוֹבָּה בְּיוֹם רֵאשִׁית	וּזְכַרְנוּ לְמוֹבָּה בְּיוֹם רֵאשִׁית	וּרְצָה וְתַחֲלִיצֵנוּ בְּיוֹם
הַזְכָּרוֹן הַזֶּה:	חֲדָשׁ הַזֶּה:	הַשְּׂבָת הַזֶּה:

ביום טוב ובחווה"מ אומר:

ושמחנו ביום

בפסח:	בשבועות:	בסוכות:	בשמיני עצרת:
חַג הַמַּצּוֹת	חַג הַשְּׁבִיעוֹת	חַג הַסּוּכוֹת	שְׁמִינֵי חַג עֲצֵרֶת

הַזֶּה, בְּיוֹם (ביום טוב אומר: מוֹב) מְקַרָּא קִדְּשׁ הַזֶּה:

כינינו, ותן לנו עשר וכבוד ואריכות ימים ושנים, ותשלח רפואה שלמה לכל חולי
עמך בית ישראל: וזבני לגדל בנים ובני בנים, תלמידיו חכמים ונבונים, העוסקים
בתורה ויראי אלהים, אנשי אמת ורע קדש, דבקים בך ורודפי מצות, ואל ישלח בנו
עין הרע ופגע רע ושום חלי: **אנא יהוה אלהינו יהוה אחד** יהוה אחד **אלהינו** תתבטל חבולת, תעלם המצות בליל, שמע נא את
תחנוני בעת הזאת בזכות אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב, ובזכות אמותינו
שרה רבקה רחל ולאה. והאר נרנו שלא יכבה לעולם. והאר פניך - ונושע, וזכות מצות
הצדקה והדלקת נרות שבת קדש תעמד לי ותקבל תפילתי ברצון, אמן:

סדר קידוש ליל שבת

בבואו מבית הכנסת יאמר בשמחה:

**שְׁלוֹם עֲלֵיכֶם מִלְאָכֵי הַשָּׁרֵת מִלְאָכֵי עֲלִיזוֹן מִלְּךָ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא:**

(ג' פעמים)

**בּוֹאֲכֶם לְשֵׁלוֹם מִלְאָכֵי הַשָּׁלוֹם מִלְאָכֵי עֲלִיזוֹן מִלְּךָ מַלְכֵי הַמְּלָכִים
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא:**

(ג' פעמים)

**בְּרַבּוּנֵי לְשֵׁלוֹם מִלְאָכֵי הַשָּׁלוֹם מִלְאָכֵי עֲלִיזוֹן מִלְּךָ מַלְכֵי הַמְּלָכִים
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא:**

(ג' פעמים)

**בְּשִׁבְתְּכֶם לְשֵׁלוֹם מִלְאָכֵי הַשָּׁלוֹם מִלְאָכֵי עֲלִיזוֹן מִלְּךָ מַלְכֵי הַמְּלָכִים
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא:**

(ג' פעמים)

**בְּצִאֲתְכֶם לְשֵׁלוֹם מִלְאָכֵי הַשָּׁלוֹם מִלְאָכֵי עֲלִיזוֹן מִלְּךָ מַלְכֵי הַמְּלָכִים
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא:**

(ג' פעמים)

**כִּי מִלְאָכֵי יָצִיחַ לָךְ. לְשִׁמְרֶךָ בְּכָל דְרָבְרָךְ: יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵיכֶם יִשְׁמַר צִאֲתְךָ וּבּוֹאֲךָ.
מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:**

אִשֶׁת חַיִל מִי יִמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מִבְּרָה:

כָּמַח בָּהּ לֵב בַּעֲלָהּ, וְשָׁלַל לֹא יִחַסֵּר:

גְּמֻלָתָהּ טוֹב וְלֹא רָע, כֹּל יְמֵי חַיֶּיהָ:

דְרָשָׁה צָמֵר וּפְשָׁתִים, וּתְעַשׂ כְּחַפְזֵי כַפִּיָּה:

קִיְיָתָה כְּאֵנִיּוֹת סוֹחֵר. מְמַרְחֵק תְּכִיּא לְחֻמָּה:

וְתִקֵּם בְּעוֹד לַיְלָה וְתִתֵּן מָרָף לְבֵיתָה. וְחַק לְנַעֲרַתִּיהָ:

וְמָמָה שְׂדֵה וְתִקְחָהּוּ. מִפְּרֵי כִפְיָה נִמְעָה כָּרֶם:

חֲגֹרֶה בְּעוֹז מִתְּנִיָה. וְתִאֲמִין וְרוֹעַתִּיהָ:

מִטְעָמָה כִּי טוֹב סִחָרָה. לֹא יִכְבֶּה כַּלִּילָה נְרָה:

יְדִיָּה שְׁלַחָה בְּכִישׁוֹר. וּכְפִיָּה תִמְכּוּ פְּלֹד:

כִּפְיָה פִּרְשָׁה לְעֵנִי. וְיְדִיָּה שְׁלַחָה לְאֲבִיוֹן:

לֹא תִירָא לְבֵיתָה מִשְׁלָנִי. כִּי כָּל בֵּיתָה לְבֶשׂ שְׁנַיִם:

מִכְרָבִידִים עֲשֵׂתָה לָּהּ. שֵׁשׁ וְאַרְגָּמָן לְבוּשָׁה:

נֹדַע בְּשַׁעְרִים בַּעֲלָה. בְּשִׁבְתּוֹ עִם זְקֵנֵי אֶרֶץ:

סָדִין עֲשֵׂתָה וְתִמְכֹּר. וְחִגוֹר נִתְּנָה לְבִנְעָנִי:

עוֹז וְתִדְר לְבוּשָׁה. וְתִשְׁחַק לְיוֹם אַחֲרוֹן:

כִּיָּה פִתְחָה בְּחֻמָּה. וְתוֹרֵת חֶסֶד עַל לְשׁוֹנָה:

צוֹפִיָּה הַלִּיכּוֹת בֵּיתָה. וְלָחֶם עֲצֵלוֹת לֹא תֹאכַל:

קָמוּ כְּנִיָּה וַיֵּאֲשֶׁרוּתָהּ. בַּעֲלָה וַיַּחֲלֵלָהּ:

רְבוֹת בְּנוֹת עֲשׂוּ חֵיל. וְאֵת עֲלִית עַל בְּלִנָּה:

שְׁקָר חֲסוֹן וְהַכֵּל חִיפִי. אִשָּׁה יִרְאֵת יְדוּד הִיא תִתְחַלָּל:

תִּנְנוּ לָּהּ מִפְּרֵי יְדִיָּה. וַיַּחֲלֵלָהּ בְּשַׁעְרִים מַעֲשִׂיָּה:

אַתְּקִינּוּ סְעוּדָתָא דְמַהֲמִנּוּתָא שְׁלִימָתָא חֲדוּתָא דְמַלְכָּא קַדִּישָׁא: אַתְּקִינּוּ סְעוּדָתָא

דְּמַלְכָּא. דָּא הוּא סְעוּדָתָא דְחַקְל תַּפּוּחִין קַדִּישִׁין (וְזַעִיר אַנְפִּין וְעֵתִיקָא קַדִּישָׁא

אַתְּנוּ לְסַעֲדָא בְּחַדִּיהָ):

אַתְחַלְלָה שֵׁם אֱלֹהִים בְּשִׁיר. וְאַנְדַּלְנוּ בְּתוֹרָה: יְדוּד עוֹז וּמְנַנִּי כּוּ כָּטַח לְבִי וְנַעֲזַרְתִּי.

וַיַּעֲלוּ לְבִי. וּמִשִּׁירֵי אַהוּדָנוּ:

סימן אני יצחק לוריא בן שלמה (האר"י זיע"א):

אָזְמַר בְּשִׁבְחִין. לְמִיעַל גּוּ פִתְחִין. דְּבַחְקַל תַּפּוּחִין. דְּאִינּוּן קַדִּישִׁין:

נְזַמִּין לָּהּ הַשְׁתָּא. בְּפִתּוּרָא חֲדָתָא. וּבְמַנְרָתָא טַבְּתָא דְנִתְרָא עַל רִישִׁין:

יְמִינָא וּשְׂמָאלָא. וּבִינְיָהוּ בְלָה. בְּקַשׁוּמִין אֲזֵלָא. וּמֵאִנּוּן וּלְבוּשִׁין:

יַחֲבַק לָּהּ בַּעֲלָה. וּבִיסוּדָא דִּילָהּ. דְּעַבִּיד נִיחָא לָּהּ. וְהָא כַּתִּישׁ פִּתִּישִׁין:

צְלוּתִין אַף עֲקִתִּין. בְּטִילִין וּשְׁבִיתִין. בְּרַם אַנְפִּין חֲדָתִין וְרוּחִין עִם נַפְשִׁין:

יחדו סגני יימני. ועל חדא תרמי. נהורא לה ימני. וברכאן דנפישין:
 קריבו שושביני. עבדו תקונין. לאפשא זיני. ונונין עם רחשין:
 למעבד נשמתין. ורוחיזן חדתיזן. בתרמיזן ובתלתין. ובתלתא שבשין:
 ועטורין שבשין לה. ומלכא דלעילא. דתתעפר בלה. בקדיש קדישין:
 רשימין וסתימין. פגו כל עלמין. פרום עתיק יומין. הלא בטיש בטישין:
 יהא רעוא קמיה. דתשרי על עמיה. דיתענג לשמיה. במתיקין ודוכשין:
 אסדר לדרומא. מנרתא דסתימא. ושלחן עם נחמא. ובצפונא ארשין:
 בחמרא גו כסא. ומדאני אסא. לארום וארוסה. להתקפא חלשין:
 בעבד להזן בתרין. במלין וקורין. בשבעין עטורין. דעל גבי חמשין:
 (שביתין ושביקין. מסאבין דרחיקין. חבילין דמעיקין. וכל זיני חרשין):
 לשכינתא תתעפר. בשית נחמי לספר. בוויזן תתקפר. וזיני דבנישין:
 למבצע על ריפתא. בויזא ובביצתא. תרין וידין נקמא. סתימין ופרישין:
 משה ויזא דכיא. דמחנין רחיא. ונגדין נחליא. בגנה בלחישין:
 חלא נימא רזין. ומילין דגניזין. דליתחזן מתחזין. ממירין ובבישין:
 אתעפרת בלה. ברזין דלעילא. בגו האי הילולא. דעירין קדישין:

ויהי רעוא מן גדם עתיקא קדישא דכל קדישין ממירא דכל ממירין סתימא דכלא
 דיתמשד טלא עלאה מניה למלא רישיה דועיר אנפין ולהפיל לחקל תפוחין
 קדישין בנהירו דאנפין ברעוא ובחדותא דכלא. ויתמשד מן גדם עתיקא קדישא דכל
 קדישין ממירא דכל ממירין סתימא דכלא. רעויתא ורחמי חנא וחסדא בנהירו עלאה
 ברעויתא וחדוה עלי ועל כל בני ביתי. ועל כל הנלויים אלי ועל כל ישראל עמיה.
 ויפרקוין מכל עקתין בישין דיתון לעלמא. ויומין ויתיהיב לנא ולכל נפשתינא חנא
 וחסדא וחי ארכי ומוזני ריחי ורחמי מן קדמיה, אמן בן יהי רצון:

נוהגים לומר לפני קידוש לשון הזוהר בפרשת ויקהל:

יומא דא מתעפרא בשבעין עטורין. ושמא עלאה קדישא אשתלים בכל סטורין.
 ואתנהירו בלהו דרגין וכלא בתרוה דברכאן ובקדשה על קדשה ותוספת
 דקדשה. קדשה דמעלי שבתא דא איהי קדשה דשבת בראשית. דהא אתקדשא
 מתלתין ותרון שבילין ותלת דרגין דתפוחין קדישין. ובעיני לאדברא על האי קדושא
 כללא דעובדא דבראשית. וניחא ברזא דתלתין ותרון שבילין ותלת דרגין דאתכלילין
 בהו רזא דסחדותא דעובדא דבראשית. דהינו ויכלו השמים והארץ וכל צבאם וגו'.
 דאית בסחדותא דא תלתין וחמש תיבין. תלתין ותרון שבילין ותלת דרגין דתפוחין
 קדישין. תלת דרגין אינון שביעי שביעי שביעי. ואית ביה רזא דעלמא עלאה ורזא

דעלמא תתאה ורזא דכל מהימנותא. תלת זמנין אלהים. תד עלמא תתאה. וחד פחד יצחקי. וחד עלמא עלאה קדישא קדש קודשין. וכעי בר נש למסחד סהדותא דא בחדרה וברעויה דלפא לאסחדא קמי מאריה דמהימנותא. וכל מאן דיסתיד דא וישוי לביה ורעויהיה לדא מכפר על כל חובי. ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו ורצה בנו וכו'. האי קדישא איהו בחד מתקלא לקבל סהדותא דמהימנותא. ואינון תלתין וחמש תיבין אחרנין במא דאית בויכלו. בלא סלקין לשבעין תיבין לאתעפרא בהו שבת דמעלי שבתא. וכאה חולקיה דבר נש דיבון ברעויהיה למלון אליו ליקרא דמאריה. ברוך יהוה אלהינו אלהינו לעולם אמן ואמן:

לפני הקידוש יאמר 'לשם יחוד' זה המובא בסה"ק בן איש חי:

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה (אהרנהי), ברחילו ורחימו (אההיהה), ורחימו ורחילו (אההיהה), ליחדא שם יו"ד ק"י בוא"ו ק"י ביהודא שלימ, בשם כל ישראל, הנה אנחנו באים לקיים מצות עשה דאורייתא לקדש את השבת, ולקיים מצות עשה דרבנן לקדש על חינו, כמו שפרשו רבותינו וכוונם לברכה פסוק "זכור את יום השבת לקדשו" וזכרוו בדברים הנאמרים על חינו. לתמן שרש מצות אלו במקום עליון. וזרי אנחנו מוכנים להמשיך אורות עליונים לחקל תפוחין קדישין על ידי הקנה בסוד המעשה והקנה בסוד הדבור, ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו אלהינו ואלהי אבותינו, שיעלה לפניך באלו בוננו בכל הכנות הראויות לכוון בסוד המעשה ובסוד הדבור אשר יסרו לנו עבדיך חכמי ישראל בסדר הקדוש של שבת, ויעלה לפניך קדוש זה עם קדושי בניך היוצעים ומכונים בהנן. וימשך שפע וברכה רבה בכל העולמות הקדושים, ומשם ימשך שפע רב לנפשנו רוחנו ונשמנתנו לעבדך באמת ולשמור את כל שבתות קדשך, כל ימי חינו, במחשבת ודבור ומעשה, ביראה ואהבה ושמחה רבה. וזרי אנחנו מוכנים לקבל עלינו מצות עשה של התשובה, כמו שכתוב "ושבת עד יהוה אלהינו אלהינו ושמעת בקלו". ויהי נעם אדני אלהינו ויעשה ידיו בוננו עלינו. ומעשה ידיו בוננו:

ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו אלהינו ואלהי אבותינו, שיעלה עתה את רצון לפניך, וימשך לנו ולנפשוננו ולבנינו ובנותינו ולכל ישראל שפע שלום, טובה וברכה, חיים חן וחסד ורחמים, על ידי כ"ב צנורות עליונים אשר הם פתוחים ומריקים שפע וברכה מברכה העליונה מראש כל הכתרים. ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו אלהינו ואלהי אבותינו, שבזכות מצות מונית בום חינו של הקדוש במים, מלא ידיו מברכותיה, מעשר מתנות ידך, ובזכות יעקב תמימה, אשר מתק הנבורות בחסדים, בפתוב "ויבא לו יין וישת", דאדמי ליה מלא בינא, בן ברחמיך וחסדיך יתמתקו כל הנבורות וחדנין ונמלנו חסדים טובים:

תפילת הבנים:

הבנים ינסקו את ידי אביהם ואמם. ויברכו אותם אביהם ואמם. ישים האב (וכן האם) את ידו על ראש בנו ויאמר:

לבן: **ישמך אלהים** תקנה בעל חיובות ובעל המזונות כולם **כאפרים וכמנשה:**

לבת: **ישמך אלהים** תקנה בעל חיובות ובעל המזונות כולם **כשרה רבקה רחל ולאה:**

יברכה יהוה אתה אחרונה **יהוה אתה** אחרונה **ואר יהוה אתה** אחרונה **פניו אליך ויחנך: ישא**
יהוה אתה אחרונה **פניו אליך וישם לך שלום: ושמו את שמי על בני ישראל.**

ואני אנרכם:

יש מוסיפים לברך:

יהי רצון מלפני אבינו שפשמים אחרונה **שיתן כלבך אהבתו.** **ותהיה יראה**
יהוה אתה אחרונה **על פניך כל ימי חייך שלא תחטא.** **ותהי חשקה בתורה**
ומצות. **עיניך לנוכח וביטוי.** **פיה ידבר חכמות ולבך יהנה אימות.** **ידיך יהיו עוסקות**
במצות. **רגליך ירוצו לעשות רצון אביך שפשמים.** **ותמן לך בנים ובנות צדיקים**
וצדיקות עוסקים בתורה ומצות כל ימיהם. **ויהי מקורך ברוח.** **ונזמין לך פרנסתך**
בקהל ובנחת וברוח מתחת ידו הרחבה. **ולא על ידי מתנות בשר ודם.** **פרנסה שתהיה**
פניו לעבודת יהוה אתה אחרונה **אמן:**

נמילת ידים

שאו ידיכם קודש וברכו את יהוה אתה אחרונה **אמן:**

ברוך אתה יהוה אתה אחרונה **אלהינו** תקנה בעל חיובות ובעל המזונות כולם **מלך העולם אשר קדשנו**
במצותיו, וצונו על נמילת ידים:

על הלחם מברך:

ברוך אתה יהוה אתה אחרונה **אלהינו** תקנה בעל חיובות ובעל המזונות כולם **מלך העולם המוציא לחם**
מן הארץ:

ויאמר את לשון הזוהר פרשת יתרו (פח, א) המדבר מכבוד סעודה זו:

זכור את יום השבת לקדשו (שמות כ). **רבי יצחק אמר,** **בתיב (שמות כ) ויברך**
אלהים את יום השביעי, ובתיב במן תקנה בעל חיובות ובעל המזונות כולם **(שמות מז) ששת ימים תלקטוהו**
וביום השביעי שבת לא יהיה בו. **בין דלא משתבח ביה מזוני, מה פרבתי אשתכח**
ביה. אלא הכי תאנא, כל ברבאן דלעילא ותתא, ביומא שביעאה תליון. ותאנא, אמאי
לא אשתכח מנא ביומא שביעאה, משום דתהוא יומא, מתברבאן מיניה כל שיתא

יומין עלאיז, וכל חד וחד יחבי מזונייה לתתא, כל חד ביזמוי, מההיא ברכה דמתפרכאן
 ביזמא שביעאה. ובגניי בה, מאן דאיהו בדרנא דמהימנותא, בעי לסדרא פתורא,
 ולא תקנא סעודתא בליילא דשבתא, בגין דיתברך פתוריה, כל אינון שיתא יומין, דהא
 בההוא זמנא, אודמן ברכה, לאתברכא כל שיתא יומין דשבתא, וברכתא לא אשתכח
 בפתורא ריקניא. ועל בה, בעי לסדרא פתוריה בליילא דשבתא, פנהמי ובמזוני. רבי
 יצחק אמר, אפילו ביזמא דשבתא נמי. רבי יהודה אמר, בעי לאתענגא בהאי יזמא,
 ולמיכל תלת סעודתי בשבתא, בגין דישתכח שבועא וענוגא בהאי יזמא בעלמא. רבי
 אבא אמר, לאודמנא ברכתא באינון יומין דלעילא, דמתפרכאן מהאי יזמא. והאי
 יזמא, מליא רישיה דזעיר אנפין, מפלא דנחית מעתיקא קדישא סתימא דכלא, ואמיל
 לחקלא דתפוחין קדישין, תלת זמני, מכד עייל שבתא, דיתברכו בלהו בחדא. ועל
 דא בעי בר נש, לאתענגא תלת זמני אליו, דהא בהא תליא מהימנותא דלעילא,
 בעתיקא קדישא, ובזעיר אנפין, ובחקלא דתפוחין. ובעי בר נש לאתענגא בהו, ולמחדי
 בהו. ומאן דגרע סעודתא מנייהו, אחוי פגימותא לעילא ועונשיה דההוא בר נש סני.
 בגניי בה, בעי לסדרא פתוריה, תלת זמני, מכד עייל שבתא, ולא ישתכח פתוריה
 ריקניא, ותשרי ברכתא עליה, כל שאר יומי דשבתא. ובהאי מלה, אחוי, ותלי
 מהימנותא לעילא. רבי שמעון אמר, האי מאן דאשלים תלת סעודתי בשבתא, קלא
 נפיק ומברוא עליה, (ישעיה נח) **אז תתענג על יחזקאל** אחיונו **אחיונו** היה עמו, דא סעודתא חדא,
 לקבל (ויקרא רפ"ח ע"ב) עתיקא קדישא דכל קדישין. ותרפבתיך על פמתי ארין, דא
 סעודתא תגניא, לקבל חקלא דתפוחין קדישין. והאכלתיך נחלת יעקב אביה, דא הוא
 שלימו דאשתלים בזעיר אנפין. ולקבליהו בעי לאשלמא סעודתיה, ובעי לאתענגא
 בכלהו סעודתי, ולמחדי בכל חד וחד מנייהו, משום דאיהו מהימנותא שלימתא. ובגין
 בה, שבתא אתיקר, מכד שאר זמני וחגי, משום דכלא ביה אשתכח, ולא אשתכח
 הכי בכלהו זמני וחגי. אמר רבי חייא בגין בה, משום דאשתכח כלא ביה, אידבר תלת
 זמני. דבתיב, (בראשית ב) **ויכל אלהים** תקין בעל חיובים **ביום השביעי**. וישבות ביום השביעי.
ויברך אלהים תקין בעל חיובים **את יום השביעי**. (דף פ"ח ע"ב) **רבי אבא**, (נ"א רב המנונא סבא) **בד**
הנה יתיב בסעודתא דשבתא, הוי חד, בגל חד וחד, ותוה אמר, דא היא סעודתא
קדישא, דעתיקא קדישא סתימא דכלא. בסעודתא אחרא הוה אמר, דא היא סעודתא
דקודשא בריך הוא. וכן בכלהו סעודתי, ותוה חדי בכל חד וחד. בד הנה (דף פ"ח ע"ב)
אשלים סעודתי, אמר אשלימו סעודתי דמהימנותא. רבי שמעון, בד הנה אתי
לסעודתא, הוה אמר הכי, אתקינו סעודתא דמהימנותא עלאה, אתקינו סעודתא
דמלכא, ותוה יתיב וחד. בד אשלים סעודתא תליתאה, הוה מכרוז עליה, אז תתענג
על יחזקאל אחיונו **אחיונו** היה עמו **והרפבתיך על פמתי ארין והאכלתיך נחלת יעקב אביה. אמר**
רבי אלעזר לאבוי, אליו סעודתי הוה מתתקניו. אמר ליה, ליליא דשבתא, בתיב,

וְתִרְבְּבְתִידָּ עַל בְּמַתִּי אֶרֶץ. בֵּיה בְּלִילֵיא, מִתְבְּרָא מְטְרוֹנִיתָא, וְבִלְחֹו חֲקַל תְּפּוּחִין,
 וּמִתְבְּרָא פְתוּרִיה דְּכַר נֶשׁ, וְנִשְׁמַתָּ אֶתּוֹסְפֵת, וְהָהוּא לִילֵיא, חֲדוּה דְּמְטְרוֹנִיתָא הָוִי.
 וּבְעֵי בַר נֶשׁ לְמַחְדֵי בְּחֻדוֹתָא, וְלִמְיַבֵּל סְעוּדָתָא דְּמְטְרוֹנִיתָא. פְּרוּף יְהוֹנָתָן אֲהוּנְהוּ הַהוּנְהוּ
 לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

לימוד פתח אליהו בשעת האכילה שצריך ללמוד אז גם תורת הנסתר

הרב הבן איש חי (בספרו על התורה פרשת תרומה), כתב וז"ל: "... ואמר "לחם פנים" רמז לפי דרכו שילמד גם כן על השולחן דברי סוד שנקראים פנים מלבד לימוד הנגלה, לכן נוהגים חסידים ואנשי מעשה אפילו בבילות הקיץ, ואפילו בעת שהם נחפזים בעבור איזה עסק, ללמוד על השולחן 'פתח אליהו' הנביא זכור לטוב. (ראה פתח אליהו להלן בסוף הספר).

סדר קידוש היום

אַתְקִינּוּ סְעוּדָתָא דְּמַהִימְנוּתָא שְׁלִימָתָא חֲדוּתָא דְּמִלְבָּא קְדִישָׁא. אַתְקִינּוּ סְעוּדָתָא
 דְּמִלְבָּא. דָּא הִיא סְעוּדָתָא דְּעִתִּיקָא קְדִישָׁא (וְחֲקַל תְּפּוּחִין קְדִישִׁין וְעִיר אַנְפִּין אֲתִין
 לְסַעֲרָא בְּמַרְיָה):

- אַסְדֵר לְסְעוּדָתָא. בְּצַפְרָא דְּשַׁפְתָּא. וְאִזְמִין כְּהַ שְׁפָא. עִתִּיקָא קְדִישָׁא:
- נְהוּרִיה יִשְׂרֵי כְּהַ. בְּקְדוּשָׁא רַבָּא. וּבְחִמְרָא טַבָּא. דְּבִיה תְּחִידִי נִפְשָׁא:
- יִשְׁדֵר לֵן שׁוּפְרִיה. וְנַחְוֵי בִיקְרִיה. וְיַחְוֵי לֵן סְתָרִיה. דָּאֲתַאמֵר בְּלַחֲשָׁא:
- יְגַלַּח לֵן מַעְמִי. דְּבַתְרִיסֵר נַחְמִי. דָּאִינִין אֶת בְּשָׁמִיה. כְּפִילָא וּקְלִישָׁא:
- צְרוּרָא דְּלַעֲיָלָא. דְּבִיה חַיִּי כְּלָא. וְיִתְרַבִּי חֵילָא. וְתִיֶסֶק עַד רִישָׁא:
- חֲדוּ חֲצֵדי חֲקֵלָא. בְּדַבּוּר וּבְקֵלָא. וּמְלִילוּ מְלַח בְּמַתִּיקָא וּבְדוּבְשָׁא:
- קָדָם רַבּוֹן עֲלִמִין. כְּמַלִּין סְתִימִין. תְּגַלְלוּן פְּתַנְמִין. וְתִמְרוּן חֲדוּשָׁא:
- לְעַמֵר פְּתוּרָא. בְּרוּא יְקוּרָא. עֲמִיקָא וּסְמִירָא. וְלֹא מִלְתָּא אִוְשָׁא:
- וְאִלִין מְלָאִי. יְהוּן בְּרַקִיעֵיא. וְתַמֵּן מֵאן שְׂרָא. חֵלָא הָהוּא שְׂמִשָׁא:
- רַבּוּ יִתִיר יִסְגִי. לְעִילָא מִן דְּרַגְיָה. וְיִסַּב כַּת זִוּגָה. דְּהוּת פְּרִישָׁא:

קודם קידושא רבא נכון לומר לשון הזוהר פרשת ויקהל:

קִידוּשָׁא דְּיוֹטָא, הָא אוּקְמוּהּ בּוּרָא פְּרִי הַגִּפְנוּ, וְלָא יִתִיר. דְּהָא יוֹמָא קִיאִים לְקְדִישָׁא
 לִיְהִי מַח דְּלִית חֲבִי בְּלִילֵיא, דְּאִנֵּן צְרִיכִין לְקְדִישָׁא לִיְהִי, כְּהִנֵּי מְלוּן, כְּמַח
 דְּאוּקְמוּנָא. וְלֹא אֲתַקְדֵּשׁ הָאִי לִילֵיא, אֲלָא בְּעַמֵּא קְדִישָׁא לְתַתָּא, כַּד שְׂרָא עֲלִיְהוּ
 הָהוּא רוּחָא עֲלָתָה. וְאִנֵּן בְּעִינֵן לְקְדִישָׁא לִיְהִי בְּרַעוּתָא דְּלִבָּא, לְכוּנָא דְּעֵתָא לְחַא. וְיוֹמָא

אִיהוּ קָא מְקַדְשָׁא לֵיהּ. וְיִשְׂרָאֵל מְקַדְשֵׁי בְּצִלוֹתֵינוּ וּבְעוֹתֵינוּ, וּמִתְקַדְשִׁין בְּקְדוּשַׁתִּיהּ, בְּהֵא
יֹאמַר. וּבְאֵין יִשְׂרָאֵל, עָמַד קְדִישָׁא, עָמַד אֲחִסְיֵנוּ יֹאמַר דָּא, אֲחִסְנַת יְרוּתָא לְעֵלְמִין. בְּרוּךְ
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

ויאמר 'לשם יחוד' זה לפני קידושא רבא:

לְשֵׁם יְחִוּד קְדִישָׁא בְּרוּךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ (יאהרונהי), בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוֹ (יאההויהה), וּרְחִימוֹ
וּדְחִילוֹ (יאההויהה), לְיַחְדָּא שֵׁם יו"ד ק"י בּוּא"ו ק"י בְּיַחְדָּא שְׁלִים, בְּשֵׁם כּל יִשְׂרָאֵל,
הֵנָּה אֲנִכִּי בָּא לְקַדֵּשׁ עַל הַיּוֹן קְדוּשָׁא רַבָּא, לְעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיִצְרָנוּ וּלְעֲשׂוֹת רְצוֹן בּוּרְאָנוּ.
וְהִי נַעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ תְּתַבְּלֵנוּ וְתַעֲבֹדֵנוּ עֲלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה עֲלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָהוּ:

מְזֻמּוֹר לְרוּד. יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ רַעִי לֹא אֲחִסְר: בְּנֵאִוֹת דְּשָׂא יִרְבִּיצְנִי. עַל
מִי מְנַחֵת יְנַחֲלֵנִי: נַפְשִׁי יִשׁוּבָב. יְנַחֲנִי בְּמַעְגְלֵי צְדָק לְמַעַן שְׂמוֹ: גַּם
כִּי אֲלַךְ בְּגֵיא צְלָמוֹת לֹא אֵירָא רַע כִּי אֵתָּה עִמָּדִי. שְׂכַמְךָ וּמַשְׁעֲנֵתְךָ הֵמָּה
יְנַחֲמֵנִי: תַּעֲרֹךְ לִפְנֵי שְׁלַחַן נֶגְדַּ צוּרְרִי. דְּשַׁנְתָּ בְּשִׁמּוֹן רֵאשִׁי בּוֹסֵי רוּיָה: אֵךְ
טוֹב וְחֶסֶד יִרְדְּפוּנִי כָּל יְמֵי חַיִּי. וְשִׁבְתִּי בְּבֵית יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ לְאַרְךְ יָמִים:
אִם תָּשִׁיב מִשְׁבֶּת רִגְלֶךָ, עֲשׂוֹת חֲפָצְךָ בְּיוֹם קְדִישִׁי. וְקִרְאתָ לְשִׁבְתָּ עֲנֵנִי
לְקַדוּשׁ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ מְכַבֵּד. וּכְבֹדְתוּ מַעֲשׂוֹת דְּרַכְיָךְ, מִמְּצוֹא
חֲפָצְךָ וְדַבַּר דְּכַר: אִו תַּתְּעַנֵּנִי עַל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ וְהִרְפַּכְתִּיךָ עַל בְּמִתִּי
אֲרִין. וְהֵאכְלִיתִךָ נַחֲלַת יַעֲקֹב אָבִיךָ כִּי פִי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ דְּכַר:

וְשִׁמְרוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׁבֶת. לְעֲשׂוֹת אֶת הַשְּׁבֶת לְדוֹרְתָם בְּרִית עוֹלָם:
כִּינִי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הִיא לְעוֹלָם. כִּי שִׁשַׁת יָמִים עָשָׂה
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ, וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת וַיִּנְפָּשׁ. עַל
כֵּן בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֶת יוֹם הַשְּׁבֶת וַיְקַדְּשֵׁהוּ:

סְבָרֵי מְרַנְנֵי. (ועונים: לחיים):

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ, אֱלֹהֵינוּ מְלֶךְ הָעוֹלָם, בּוּרָא פְרִי
הַגֶּפֶן:

ושוטה רביעית או מלוא לוגמיו ויתן לכל המסובין, ואחר כך יטול ידיו מעומד, ויברך "על נטילת ידיים"
ויבצע על שני כיכרות כפי שכבר נזכר בליל שבת.

ואומר את לשון הזוהר פרשת יתרו (פח, ב) המדבר מכבוד סעודת השבת:

בְּיוֹמָא דְּשִׁבְתָּא, בְּסַעֲוִדְתָּא תְּנִינָא, בְּתִיב (ישעיה נח) אִו תַּתְּעַנֵּנִי עַל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ.
עַל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ וְדָא. דִּתְחִיא שַׁעְתָּא אֲתְגַלִּיא עִתִּיקָא קְדִישָׁא, וּבְלַחוּ

עלמין בחדוּתא, ושלמינו וחדוּתא דעתיקא עבדינו, וסעודתא דיליה הוא ודאי. בסעודתא תליתא דשבתא, כתיב והאכלתיך נחלת יעקב אביך. דא היא סעודתא דוועיר אפיו, דתו בשלימותא. ובלהו שירתא יומין, מההוא שלימו מתברכן. ובעי כד נש למחדי בסעודתיה, ולא שלמא אליו סעודתי, דאינון סעודתי מהימנותא שלימתא, דורעא קדישא דישראל, די מהימנותא עלאה, דהא דילהון היא, ולא דעמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות. ובגניי כד אמר, (שמות לא) ביני ובין בני ישראל. תא חזי, בסעודתי אליו, אשתמודעון וישראל, דאינון בני מלכא. דאינון מהיכלא דמלכא, דאינון בני מהימנותא, ומאן דפגים חד סעודתא מנייהו, אחזי פגימותא לעילא, ואחזי גרמיה דלאו מבני מלכא עלאה הוא, דלאו מבני היכלא דמלכא הוא דלאו מורעא קדישא דישראל הוא. ויחבין עליה חומרא דתלת מלין, דינא דגיחנם וגו'. ותא חזי, בכלהו שאר ומנין וחניו, בעי כד נש לחדי, ולמחדי למסבני. ואי הוא חדי בלחודו, ולא יהיב למסבני, עונשיה סני, דהא בלחודו חדי, ולא יהיב חדי לאתרא. עליה כתיב, (מלאכי ב) וזריתי פרוש על פניכם פרוש חניכם. ואי איהו בשבתא חדי, אף על גב דלא יהיב לאתרא, לא יהבין עליה עונשא, כשאר ומנין וחניו, דכתיב פרוש חניכם. פרוש חניכם קאמר, ולא פרוש שבתכם. ובכתיב (שעיה א) חדשיכם ומזעדיכם שנתא נפשי. ואלו שבת לא קאמר. ובגניי כד כתיב, ביני ובין בני ישראל. ומשום דכל מהימנותא אשתכח בשבתא, ויחבין ליה לבר נש נשמתא אחרא, נשמתא עלאה, נשמתא דכל שלימו בה, כדונמא דעלמא דאתי. ובגניי כד אקרי שבת. מהו שבת. שמא דקודשא בריך הוא. שמא דאיהו שלים מכל סמרוי. אמר רבי יוסי, ודאי כד הוא. ווי ליה לבר נש, דלא אשלים חדוּתא דמלכא קדישא. ומאן חדוּתא דיליה. אליו תלת סעודתי מהימנותא. סעודתי דאברהם יצחק ויעקב כלילין בהו. ובלהו חדו על חדו מהימנותא שלימותא, מכל סמרוי. תאנא, בחדין יומא מתעפרן אבתן, וכל בגין נקון, מה דלאו הכי בכל שאר חגין ומנין. בחדין יומא, תיביא דגיחנם נייחין. בחדין יומא, כל דיגין אתכפין, ולא מתערין בעלמא. בחדין יומא אורייתא מתעפרא בעמרין שלימין. בחדין יומא, חדוּתא ותפניקא אשתמוע, במאתן ותמשין עלמין. ברוך יהוה אלהינו אלהינו ^{היהוה} לעולם אמן ואמן:

סעודה שלישית

בסעודה שלישית אומר:

אתקינו סעודתא דמהימנותא שלימתא חדוּתא דמלכא קדישא. אתקינו סעודתא דמלכא. דא היא סעודתא דמלכא קדישא וזויר אנפין, (ועתיקא קדישא ומכל

תפוחין קדישין אתין לסעודא בהריה):

בני ההיכל המשתוקקים לראות זיוו שלועיר הפנים.	בְּנֵי הַיִּכְלָא דְבִסְפִינֵי. לְמַחְזֵי זִיו דְּזַעִיר אַנְפִּין:
יהיו כאן בשולחן זה שבו המלך גלוף.	יְהוֹן חֲכָא בְּהַאי תַּבְּא. דְּבִיה מַלְכָא בְּגִלּוּפִין:
רצו מאד באסיפה זו בתוך מלאכים וכל כנפיים.	צְבוּ לַחֲדָא בְּהַאי וַעֲדָא. בְּגוּ עִירִין וְכָל נְדָפִין:
שמחו עכשיו בשעה זו שבה רצון ואין כעס.	חֲדוּ הַשְּׂתָא. בְּהַאי שְׁעָתָא. דְּבִיה רַעְוָא וְלִית וַעֲפִין:
קרבנו אלי ראו חילי שאין דינים חזקים.	קְרִיבוּ לִי. חֲזוּ חִילִי. דְּלִית דִּינִין דְּתַקִּיפִין:
בחוץ נתונים ולא עולים אלה הכלבים החצופים.	לְבַר נְמַלִּין. וְלֹא עָאֲלִין. תְּנֵה בְּלָפִין דְּחֲצִיפִין:
והנה אומין עתיק יומין. למצחא ערי עוברים.	וְהָא אֲזִמִּין. עֵתִיק יוּמִין. לְמַצְחָא עָרֵי יְהוֹן חֲלָפִין:
רצון שלו שגילה לו לבטל כל קליפות.	רַעְו דִּילָהּ. דְּגַלִּי לִיהּ. לְבַטְלָא בְּכָל קְלִיפִין:
ישים אותן בנקרותיהן ויגנוו בתוך סלעים.	יִשְׂוֵי לֹזֵן. בְּנֻקְבֵיהוֹן. וַיִּטְמְרוּן בְּגוּ בְּפִין:
הרי עכשיו בעת המנחה בשמחה שלועיר אנפין.	אַרְי הַשְּׂתָא בְּמַנְחָתָא. בְּחַדְוָתָא דְּזַעִיר אַנְפִּין:

ולפני סעודה שלישית יאמר 'לשם יחוד':

לְשֵׁם יְחִוּד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ (יאהרונה), בְּדַחֲלֵו וְרַחֲמֵו (יאההויהה), וְרַחֲמֵו וְדַחֲלֵו (יאההויהה), לְיַחְדָּא שְׁם יו"ד ק"י בְּנֵא"ו ק"י בְּיַחְדָּא שְׁלִים, (יהוה) בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, תְּנֵה אֲנָכִי בָּא לְקִים מִצְוֹת סְעֻדָּה שְׁלִישִׁית שֶׁל שְׁפָתַי, וְהִיא בְּגַד יַעֲקֹב אֵב שֶׁל שְׁבָעִים נֶפֶשׁ, וּבִזְכוּתוֹ נִנְצַל מִמְּלַחְמַת גּוֹג וּמְגוֹג, וַיִּקְיַם בְּנוֹ מִקְרָא שְׁפָתוֹב: וְהֵאֱכַלְתִּיהָ נְחֹלֵת יַעֲקֹב אֲבִיהָ, נְחֹלֵה בְּלֵי מִצְרַיִם. וּבְכֵן בְּכַח סְגֻלַּת שְׁלֹשׁ סְעֻדוֹת אֱלוֹי יִתְקַן פְּגַמֵּינוּ בְּסְעֻדוֹת הַרְשׁוֹת וּמֵאֲכָלוֹת אִסּוּרוֹת. וְיֵהִי נַעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ תְּתַקְּנֵנוּ וְיִשְׂעֶשֶׂה רִדְנוֹ בּוֹנֵנָה עֲלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה רִדְנוֹ בּוֹנֵנָהוּ:

יש נוהגים לומר בתוך סעודה שלישית ג' פעמים מזמור זה:

בְּזִמְרוֹר לְדָוִד. יְתוֹנְנֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ רַעִי לֹא אֶחָסֵד: בְּנֵאוֹת דְּשָׂא יִרְבִּיצֵנִי. עַל מֵי מַנְחוֹת יִנְחֵלֵנִי: נַפְשִׁי יִשׁוּבָב. יִנְחֵנִי בְּמַעְגְלֵי צֶדֶק לְמַעַן שְׂמוֹ: גַּם כִּי אֶלֶף בְּגֵיא צִלְמוֹת לֹא אִירָא רַע כִּי אַתָּה עֲמָדִי. שְׂכַמְד וּמַשְׁעֲנֵתְךָ הִמָּה וְנַחֲמֵנִי: תַּעֲרֵךְ לִפְנֵי שְׁלַחַן נֶגֶד

צוּרְרִי. דְשַׁנְתָּ בְשִׁמְן רֹאשִׁי בּוֹסֵי רוּיָה: אִךְ טוֹב וְחֶסֶד יִרְדְּפוּנִי כָּל יְמֵי חַיִּי. וְשִׁבְתִּי בְּבֵית יְהוָה יִאֲהוּבֵי יִאֲהוּבֵי אֱלֹהֵי הַיְיָ לְאֶרֶץ יָמִים:

יָרִיד נֶפֶשׁ אִב תְּרַחֵם. מְשׁוֹךְ עֶבְדְּךָ אֶל רְצוֹנְךָ. יְרוּץ עֶבְדְּךָ כְּמוֹ אֵיל. יִשְׁתַּחֲוֶה מוֹל הַדָּרֶךְ. בִּי יַעֲרֵב לוֹ יְדִידוֹתֶיךָ. מִנְפֶת צוּף וְכָל טַעַם:

הַדּוֹר נֶאֱחָז יוֹ הַעוֹלָם. נֶפֶשׁי חוֹלַת אֶהְבֶּתֶךָ. אֲנִי אֵל נָא רַפָּא נָא לָהּ. בְּתַרְאוֹת לָהּ נַעַם יוּדֶךָ. אִז תִּתְחַזַּק וְתִתְרַפָּא. וְהִיתָה לָהּ שִׁמְחַת עוֹלָם:

וְתִיק יִחַמוּ רַחֲמֶיךָ. וְחוּסָה נָא עַל עַם אֲהוּבֶךָ. בִּי זֶה כְּמָה נִכְסוּף נִכְסַף. לְרֹאוֹת בְּתַפְאֵרַת עוֹד. אֲנִי אֵלִי חֲמַדַּת לְבִי. חוּסָה נָא וְאֵל תִּתְעַלֵּם:

הַגְּלָה נָא וּפְרוֹשׁ חֲבִיב. עֲלִינוּ סֶכֶת שְׁלוֹמְךָ. תֹּאִיר אֶרֶץ מִכְבוֹדְךָ. נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה בָּךְ. מַהֲרָ אֲהוּב בִּי נָא מוֹעֵד. וְחַנּוּנוּ בְּיָמֵי עוֹלָם:

ויאמר את לשון הזוהר פרשת יתרו (פח, ב - פט, א) המדבר מגודל שעה זו:

תָּא חַוִּי, כְּכֹל שִׁיתָא יוֹמֵי דְשִׁבְתָּא, כּד מְטָא שְׁעֵתָא דְצִלוֹתָא דְמִנְחָה, דִּינָא (קנ"ו ע"א) תְּקִיפָא שְׁלֵמָא, וְכֹל דִּינִין מִתְעֲרִין. אֲבָל בְּיוֹמָא דְשִׁבְתָּא, כּד מְטָא עֲדוֹן דְצִלוֹתָא דְמִנְחָה, רַעוּא דְרַעוּיָן אֲשַׁתְּכַת, וְעִתִּיקָא קְדִישָׁא גְלִיָּא רַעוּן דִּילִיה, וְכֹל דִּינִין מִתְפְּסִין, וּמִשְׁתַּבַּח רַעוּתָא וְחַדוּ כְּבִלָּא. (דף פ"ט ע"א) וּבְחַאי רַעוּן, אֲסַתְלַק מִשְׁתָּה, נְבִיאָה מְחִימָנָא קְדִישָׁא מְעֻלְמָא. בְּגִין לְמַנְדַּע, דְלָא בְּדִינָא אֲסַתְלַק, וְחַחֵיא שְׁעֵתָא (דף פ"ט ע"א) כְּרַעוּן דְעִתִּיקָא קְדִישָׁא נֶפֶק נִשְׁמַתִּיה, וְאֶתְטַמַּר בֵּיה. בְּגִין בָּךְ, (דברים לה) וְלֹא יָדַע אִישׁ אֶת קְבַרְתּוֹ בְּחַיֵּיב. מַה עִתִּיקָא קְדִישָׁא, טְמִירָא מִכָּל טְמִירוֹן, וְלֹא יָדַעוּ עֲלָאִין וְתַמְאִין. אוּף הַכָּא, חַאי נִשְׁמַתָּא דְאֶתְטַמַּר בְּחַאי רַעוּן, דְאֶתְנַלְלָא כְּשִׁעֵתָא דְצִלוֹתָא דְמִנְחָה דְשִׁבְתָּא, בְּחַיֵּיב וְלֹא יָדַע אִישׁ אֶת קְבַרְתּוֹ וְהוּא טְמִיר מִכָּל טְמִירוֹן דְעֻלְמָא, וְדִינָא לֹא שְׁלֵמָא בֵּיה. וּבְפִאָה חוֹלְקִיה דְמִשְׁתָּה. תָּאנָא בְּחַאי יוֹמָא, דְאוּרִינָתָא מִתְעַטְרָא בֵּיה, מִתְעַטְרָא כְּבִלָּא, כְּכֹל אִינוּן פְּקוּדוֹן כְּכֹל אִינוּן גּוֹרִין וְעוֹנָשִׁין, כְּשַׁבְעִין עֲנִפִין דְנִהוּרָא, דְנִהוּרִין מִכָּל סַטְרָא וְסַטְרָא. מֵאן חַמִּי, עֲנִפִין דְנִפְקִין מִכָּל עֲנַפָּא וְעֲנַפָּא, חַמְשָׁא קוּיִמִין בְּגוֹ אֵילָנָא, בְּלַחוּ אֲנִפִין בְּהוּ אֲחִידוּן. מֵאן חַמִּי, אִינוּן תְּרַעִין דְמִתְפַּתְחוּן כְּכֹל סַטְרָא וְסַטְרָא, בְּלַחוּ מוֹדְתֵירוֹן וְנִהוּרִין, בְּחַחֵיא נִהוּרָא דְנִפְקִין וְלֹא פְּסִק. קָל כְּרוּזָא נִפְיָק, אֶתְעֲרוּ קְדִישִׁי עֲלִינוּיָא, אֶתְעֲרוּ עִמָּא קְדִישָׁא, דְאֶתְבַּחַר לְעִילָא וְתַתָּא. אֶתְעֲרוּ חֲדוּתָא לְקַדְמוֹת מְאִירִיכוֹן. אֶתְעֲרוּ בְּחֲדוּתָא שְׁלִימָתָא. אוּדְמַנּוּ בְּתַלַּת חֲדוּן, דְתַלַּת אֲבָהוֹן. אוּדְמַנּוּ לְקַדְמוֹת מְחִימָנוּתָא, דְחֲדוּתָא דְכָל חֲדוּתָא. וּבְפִאָה חוֹלְקִיכוֹן, יִשְׂרָאֵל קְדִישִׁין, בְּעֻלְמָא דִּין וּבְעֻלְמָא דְאֶתִי. דָּא הוּא יְרוּתָא לְבוֹן, מִכָּל עַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת. וְעַל דָּא בְּחַיֵּיב, בִּינִי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. אָמַר ר' יְהוּדָה, הָכִי הוּא וּדְבִאי. וְעַל דָּא בְּחַיֵּיב וְכוּר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְשׁוֹ וּבְחַיֵּיב (ויקרא יט) קְדוּשִׁים תִּהְיוּ בִּי קְדוּשׁ אֲנִי יְהוָה יִאֲהוּבֵי אֱלֹהֵי הַיְיָ. וּבְחַיֵּיב, (ישעיה נח) וְקִרְאתָ לְשַׁבָּת עֲנֵג לְקְדוּשׁ יְהוָה יִאֲהוּבֵי אֱלֹהֵי הַיְיָ מְכוֹפֵד. תָּאנָא, בְּחַאי

יומא, כל נשמתיחון דצדיקנייא, מתעדנין בתפנוקי עתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין. ורוחא חדא מענונא דהווא עתיקא קדישא מתפשטא (הווא מתפשט) בבליהו עלמין, וסלקא ונחתא, ומתפשטא לבליהו בני קדישין, לבליהו נטורי אורייתא, וניחין בנייתא שלים, מתנשי מבליהו, כל רוגיון, כל דינין, וכל פולחנין קשין. חדא הווא דכתיב, (ישעיה יד) כיום הניח יהוה אלהינו למעצבך ומרנך ומן העבודה הקשה. בניני פה, שקיל שבתא לקבל אורייתא, וכל דנטיר שבתא, פאילו נטיר אורייתא בלא. וכתיב (ישעיה נו) אשרי אנוש יעשה זאת וכן אדם יחזיק פה שומר שבת מחללו ושומר ידו מעשות כל רע. אשתמע, דמאן דנטיר שבת, במאן דנטיר אורייתא בלא. ברוך יהוה אלהינו אלהינו לעולם אמן ואמן:

סדר הבדלה

לפני ההבדלה יש נוהגים לומר:

אליהו הנביא. אליהו הנביא. אליהו הנביא: במהרה יבא אלינו עם משיח בן דוד: איש אשר קנא לשם האל. איש פשר שלום על יד יקותיאל. איש נש ויכפר על בני ישראל. אלהו: (איש דורות שנים עשר ראו עיניו. איש הנקרא בעל שער בסמיניו. איש ואזור עוד אזור במתיניו. אלהו: איש ועף על עובדי המנים. איש חש ונשבע מהרות נשמי מעונים. איש מל וממר עצר שלש שנים. אלהו: איש יצא למצוא לנפשו נחת. איש כלכלוהו העורבים ולא מת לשחת. איש למענו נתברכו בך וצפחת). אלהו: איש מוסריו הקשיבו כמהים. איש נענה פאש משמי נבוהים. איש שחו אחריו יהוה אלהינו הוא האלהים. אלהו: (איש עתיד להשתלח משמי ערבות. איש פקיד על כל בשורות טובות. איש ציר נאמן להשיב לב בנים על אבות. אלהו: איש קרא קנא קנאתי לוי בתפארה. איש רכב על סוסי אש ועלה בפערה. איש שלא טעם מעם מיתה וקבורה. אלהו: תשבי תצילנו מפי אריות. תבשרנו בשורות טובות פמוצי שבתות. תשמחנו בנים על אבות). אלהו: איש תשבי על שמו נקרא. תצליחנו על ידו בתורה. תשמיענו מפי בשורה טובה במהרה. תוציאנו מאבלה לאורה. אלהו: אשרי מי שראה פניו בחלום. אשרי מי שנתן לו שלום. והחזיר לו שלום. יהוה אלהינו אלהינו יברך את עמו בשלום. אלהו: בפתוב הנה אנכי שלח לכם את אליה הנביא. לפני בוא יום יהוה אלהינו הגדול והנורא: והשיב לב אבות על בנים. ולב בנים על אבותם: אליהו ואלהי אבותינו. בסמין טוב ובמול טוב החל עלינו את (ששת) ימי המעשה הפאים לקראתנו לשלום. חשובים מכל חמא ופשע. ומנקום מכל עון ואשמה ורשע. ומדפקים בתלמוד תורה ומעשים טובים. ותננים

חֲבֵמָה בִּינָה וְדַעַת מֵאַתָּה. וְתִשְׁמִיעֵנוּ כְּהֵם שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה. וְלֹא תַעֲלֶה קִנְיָתָנוּ עַל לֵב אָדָם. וְלֹא קִנְיָת אָדָם תַּעֲלֶה עַל לִבָּנוּ. מִלִּבָּנוּ וְאַל־הִינוּ ^{תַּעֲלֶה מִלִּבָּנוּ}. שִׁים בְּרָכָה רִוְחָה וְהַצְלָחָה כְּכֹל מַעֲשֵׂה יְדֵינוּ. וְכֹל הַיּוֹעֵץ עֲלֵינוּ וְעַל עַמּוֹךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל עֲצָה מִזְכָּה וּמַחֲשֶׁבֶת מִזְכָּה אִמְצוּ. בְּרַכּוּ. גְּדִלוֹ. קִיּוּמוֹ. קִיּוֹם עֲצָתוֹ. בְּדַבָּר שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּתֵּן לָהּ כֹּל־כֶּבֶדָּהּ. וְכֹל עֲצָתָהּ יִמְלֵא: וְנֶאֱמַר וַתִּגְדֹּר אִמֶּר וַיִּקָּם לָהּ. וְעַל דְּרָכֶיהָ נָגַהּ אֹרֶךְ: וְכֹל הַיּוֹעֵץ עֲלֵינוּ וְעַל עַמּוֹךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל עֲצָה שְׂאִינָה מִזְכָּה וּמַחֲשֶׁבֶת שְׂאִינָה מִזְכָּה. (אִבְדוּ. בְּמַלּוֹ. גְּדַעוּ. הַפְרוּ.) הַפֵּר עֲצָתוֹ. בְּדַבָּר שֶׁנֶּאֱמַר יְהוָה ^{יִאֲחֻזְנוּ} הַפִּיר עֲצַת גִּזְיוֹם. הֵנִיא מַחֲשָׁבוֹת עַמִּים: וְנֶאֱמַר עֲצוּ עֲצָה וְתַפֵּר. דַּבְּרוּ דָבָר וְלֹא יִקּוּם כִּי עָמְנוּ אֵל: וּפְתַח לָנוּ יְהוָה ^{יִאֲחֻזְנוּ} אֱלֹהֵינוּ ^{תַּעֲלֶה מִלִּבָּנוּ} אֱלֹהֵינוּ בְּזֶה הַשְּׁבוּעַ וּבְכֹל שְׁבוּעַ וּשְׁבוּעַ. שְׁעָרֵי אֹרֶז. שְׁעָרֵי בְרָכָה. שְׁעָרֵי גִילָה. שְׁעָרֵי רִיצָה. שְׁעָרֵי דַעַת. שְׁעָרֵי הוֹד וְתִרָה. שְׁעָרֵי יַעַר מִזְבֵּחַ. שְׁעָרֵי זְמֵרָה. שְׁעָרֵי חֲדוּת. שְׁעָרֵי חֲמִלָה. שְׁעָרֵי חַן וְחֶסֶד. שְׁעָרֵי חַיִּים מִזְכָּיִם. שְׁעָרֵי מִזְכָּה. שְׁעָרֵי יִשׁוּעָה. שְׁעָרֵי כַפָּרָה. שְׁעָרֵי כֹל־כֶּלֶל. שְׁעָרֵי לְמוֹד תּוֹרָה לְשִׁמְחָה. שְׁעָרֵי מִזְוֵן. שְׁעָרֵי מַחִילָה. שְׁעָרֵי נְחִמָּה. שְׁעָרֵי סְלִיחָה. שְׁעָרֵי עֲזָרָה. שְׁעָרֵי פְדוּת. שְׁעָרֵי פְרִנְסָה מִזְכָּה. שְׁעָרֵי צְדָקָה. שְׁעָרֵי צְהִלָה. שְׁעָרֵי קוֹמְמִיּוּת. שְׁעָרֵי רַפּוּאָה שְׁלֵמָה. שְׁעָרֵי שְׁלוֹם. שְׁעָרֵי שְׁלוֹת. שְׁעָרֵי תּוֹרָה. שְׁעָרֵי תַפְלָה. שְׁעָרֵי תְשׁוּבָה. שְׁעָרֵי תְשׁוּעָה. בְּדַבְּרֵיב וּתְשׁוּעַת צְדִיקִים מִיְהוָה ^{יִאֲחֻזְנוּ}. מַעֲנִים בַּעַת צָרָה: וַיַּעֲזֵר יְהוָה ^{יִאֲחֻזְנוּ} וַיַּפְלֵם וַיַּפְלֵם מִרְשָׁעִים וַיּוֹשִׁיעֵם. כִּי חָסוּ כֹ: וְנֶאֱמַר חֲשֵׁף יְהוָה ^{יִאֲחֻזְנוּ} אֶת זְרוּעַ קִדְשׁוֹ לְעֵינֵי כָל הַגּוֹיִם. וְרָאוּ כָל אֲפָסֵי אֶרֶץ אֶת יְשׁוּעַת אֱלֹהֵינוּ ^{תַּעֲלֶה מִלִּבָּנוּ}: וְנֶאֱמַר קוֹל צוֹפֵיךְ נִשְׂאוּ קוֹל וַיְחַדּוּ וַיִּגְּנוּ. כִּי עֵזוּ בְּעֵזוֹ וְרָאוּ בְּשׁוּב יְהוָה ^{יִאֲחֻזְנוּ} צִיּוֹן: וְקִיּוֹם לָנוּ יְהוָה ^{יִאֲחֻזְנוּ} אֱלֹהֵינוּ ^{תַּעֲלֶה מִלִּבָּנוּ} מִקְרָא שְׁכֵתוֹב מִה נֶאֱוֹו עַל הַקְּרִים רִגְלֵי מִבְּשַׁר מִשְׁמִיעַ שְׁלוֹם מִבְּשַׁר מִזְכָּה מִשְׁמִיעַ יְשׁוּעָה. אֹמֵר לְצִיּוֹן מֶלֶךְ אֱלֹהֵינוּ ^{תַּעֲלֶה מִלִּבָּנוּ}:

ויש נוהגים לומר:

אֲבָרְךָ אֵת שֵׁם הָאֵל הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא. בּוֹם יְשׁוּעוֹת אֲשֶׁא וּבְשֵׁם ה' אֲקַרָּא:

יְתַבְרַךְ וַיִּתְעַלֶּה יוֹצֵר כָּל הַיְצִוִּיִּים שְׁמוֹ לְעַד מַעֲלֶה לְדוֹר דּוֹרוֹת וּלְדוֹרִים שְׂכַח גְּדִלוֹ אֲנִלָּה בְּשֵׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה עֶקְרִים כִּי הֵם אִמּוּנָה יִקְרָה וַיִּסּוֹד כָּל הַתּוֹרָה. בּוֹם יְשׁוּעוֹת אֲשֶׁא וּבְשֵׁם ה' אֲקַרָּא:

וְאֲבָרְךָ הַמַּצּוֹי מִמַּצּוֹי כָּל הַנְּמַצָּאִים אַחַד וְלֹא מְנוּי בְּאַחֲדִים הַמְּנוּיִם אֵין לוֹ גּוֹף וְלֹא דְמִיוֹן בְּשֶׁאֵר כָּל הַנְּבְרָאִים וְאַחֲדוּתוֹ גְּבָרָה עַל כָּל נּוֹצֵר וּנְבְרָא. בּוֹם יְשׁוּעוֹת אֲשֶׁא וּבְשֵׁם ה' אֲקַרָּא:

סִדְרָה כָּל הַעֲבוּדָה תְּאוֹת לְאֵל הַנְּעַבְדֵךְ כִּי הוּא יָדַע יְחִידָה עִם הָרוּחַ הַנְּכַבֵּד וּנְבִוּאָה הַצְּמוּדָה לְאִישׁ נְבִיא הַנְּחַמֵּד לְמִשְׁחָה הִיא מְאִירָה נְבוּאָה הַמְּפַאֲרָה. בּוֹם יְשׁוּעוֹת אֲשֶׁא וּבְשֵׁם ה' אֲקַרָּא:

כָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה (אמרי) יאחזקוני אדוני רבלי, תהיה רחמי עלי, אלהינו תקיף בעל היכולת ובעל המוחות כולם מְלֶכֶךְ הָעוֹלָם, הַמְבָרֵךְ בְּיַד קִדְשׁ לְחֹל וּבִיּוֹן אֹר לְחַשֵּׁךְ וּבִיּוֹן יִשְׂרָאֵל לְעַמִּים וּבִיּוֹן יוֹם הַשְּׁבִיעִי לְשִׁשֶּׁת יָמֵי הַמַּעֲשֵׂה. כָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה (אמרי) יאחזקוני אדוני רבלי, הַמְבָרֵךְ בְּיַד קִדְשׁ לְחֹל:

שׁוּתָה רְבִיעִית וּמְבַרֵךְ 'עַל הַגֶּפֶן'.

אמירת פתיחת אליהו בסעודת מלוה מלכה במוצאי שבת קודש

"בסעודה רביעית נוהגים ללמוד פתיחת אליהו ז"ל הנזכר בתיקונים עד קום רבי שמעון ויתחדשון מלין וכו' והוא מנהג יפה. והיה זה שלום ואל שדי ה' צבאות יעזור לי". (שו"ת תורה לשמה לבעל הבן איש חי סימן תע"ו). ראה פתיחת אליהו הנביא בסוף הספר.

סימן שמעון לביא.

בר יוחאי נמשחת אשירה שמון ששון מחבריה.

כָּר יוֹחַאי שְׁמוֹן מְשַׁחַת קִדְשׁ נְמַשְׁחַת מְמַדַת קִדְשׁ נְשֹׂאת צִיץ נֹזֵר הַקִּדְשׁ חֲבוּשׁ עַל רֹאשׁוֹ פְּאֻרָה. כָּר יוֹחַאי

כָּר יוֹחַאי מוֹשֵׁב טוֹב יִשְׁבֶּתָ יוֹם נִסְתָּ יוֹם אֲשֶׁר בְּרַחַת בְּמַעֲרַת צוּרִים שְׁעַמְדַת שָׁם קִנִּיתָ הוֹרָה וְהַדְרָה. כָּר יוֹחַאי

כָּר יוֹחַאי עֲצֵי שָׁמַיִם עוֹמְדִים לְמוֹדֵי יְיָ הֵם לֹמְדִים אֹר מְפֹלָא אֹר הַיְקוֹד הֵם יוֹקְדִים הֵלֵא הִמָּה יוֹרֵךְ מוֹרָה. כָּר יוֹחַאי

כָּר יוֹחַאי וְלִשְׁרָה תְּפוּחִים עֲלִית לְלִקוּט בּוֹ מְרַקְחִים סוּד תּוֹרָה כְּצִיצִים וּפְרָחִים נַעֲשֶׂה אָדָם נְאֻמָּר כְּעֵבֶרָה. כָּר יוֹחַאי

כָּר יוֹחַאי נְאֻרָה כְּגִבּוֹרָה וּכְמִלְחָמַת אִשׁ דַּת הַשְּׁעָרָה וְחֲרַב הוֹצֵאתָ מִתְּעָרָה שְׁלֶפֶת נִגְדַת צוֹרְרָה. כָּר יוֹחַאי

כָּר יוֹחַאי לְמִקּוֹם אֲכַנִּי שִׁישׁ הַנַּעֲתָ לִפְנֵי אַרְיָה לִישׁ גַּם גָּלַת בּוֹתְרַת עַל עֵישׁ תְּשׁוּרֵי וּמִי יִשׁוּרָה. כָּר יוֹחַאי

כָּר יוֹחַאי בְּקִדְשׁ הַקְּדָשִׁים קוֹ יְרוּק מְחַדֵּשׁ חֲדָשִׁים שְׁכַע שְׁכַתוֹת סוּד הַמְשִׁים קִשְׁרַת קִשְׁרֵי שִׁי"ן קִשְׁרֵיהֶם. כָּר יוֹחַאי

כָּר יוֹחַאי יו"ד חֲכָמָה קְדוּמָה הַשְּׁקֵפֶת לְכַבּוֹדוֹ פְּנִימָה לֵב (שְׁלִישִׁים וּשְׁתַּיִם) נְתִיבוֹת רְאִישִׁית תְּרוּמָה אֶת כְּרוֹב מְשַׁח זֵיו אֹרָה. כָּר יוֹחַאי

כָּר יוֹחַאי אֹר מְפֹלָא רוּם מַעְלָה וְרֵאתָ מְלַהֲבִיט כִּי רַב לָהּ תַעֲלוּמָה וְאִין קוֹרָא לָהּ נִמְתָּ עֵין לֹא תִשׁוּרָה. כָּר יוֹחַאי

כָּר יוֹחַאי אֲשֶׁרֵי יוֹלְדֶתָהּ אֲשֶׁרֵי הָעַם הֵם לֹמְדָה וְאֲשֶׁרֵי הָעוֹמְדִים עַל סוּדָה לְבוּשֵׁי חֲשָׁן תְּמַדָּה וְאֹרָה. כָּר יוֹחַאי

זר ברכת המזון השלם

שירים לכל ימי השנה ובפרט בשבת קודש

שְׁנַקְרָא שְׁמְךָ עָלָיו, להנמיך הקול במילים שְׁנַקְרָא
שְׁמְךָ עָלָיו
להגביה הקול:
וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ
וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ
שְׁנַקְרָא שְׁמְךָ עָלָיו - להגביה הקול
להנמיך הקול
וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ
וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ
שְׁנַקְרָא שְׁמְךָ עָלָיו להגביה במילים שְׁנַקְרָא שְׁמְךָ עָלָיו
פעם שנית
וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ
וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ
שְׁנַקְרָא שְׁמְךָ עָלָיו
וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ
וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ
שְׁנַקְרָא שְׁמְךָ עָלָיו להנמיך הקול במילים שְׁנַקְרָא שְׁמְךָ
עָלָיו.

רַחֵם, רַחֵם נָא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ רַחֵם,
עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ. רַחֵם,
וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ רַחֵם. רַחֵם, רַחֵם,
רַחֵם, רַחֵם נָא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ רַחֵם,
עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ. רַחֵם,
וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ רַחֵם. רַחֵם, רַחֵם,
עַל צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדְךָ, וְעַל מַלְכוּת בַּיִת יְדוּד מְשִׁיחְךָ,
וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ, רַחֵם, רַחֵם, רַחֵם. אוֹי אוֹי
אוֹי אוֹי
עַל צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדְךָ וְעַל מַלְכוּת בַּיִת יְדוּד מְשִׁיחְךָ,
וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ, רַחֵם, רַחֵם.
בנחת:
וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ
וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ
שְׁנַקְרָא שְׁמְךָ עָלָיו, להגביה הקול במילים שְׁנַקְרָא
שְׁמְךָ עָלָיו
וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ
וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ

ניגון לקבלת היסורים באהבה "טוב להדות לה" וְלִזְמַר לְשִׁמְךָ עָלָיו" (תהלים פרק צב ב')

שם: "ובכל מאדך" כיעקב דכתיב ביה (בראשית כח, כב) "וכל אשר נתן לי עשר אעשרנו לך" ובמשך חכמה שם: לכן צוננו לאהוב השמ"ת בזה היתרון בזה ההרגשה שיתירה באדם, שאפילו הוא מעניש ירגיש האדם שחבל לטוב העתיד, או למחילת עון, או לזכך החומר, וכדומה שאר דברים הנסתרים אל ההשגחה. ובמשנה (מסכת ברכות פרק ט, משנה ה) דָּבָר אַחֵר "בְּכָל מֵאֲדָךְ", בְּכָל מֵדָה וּנְמֵדָה שֶׁהוּא מוֹדֵד לָךְ הֲוֵי מוֹדֵה לּוֹ בְּמֵאֲדָךְ. - והלכה פסוקה בשולחן ערוך אורח חיים (סימן ר"ל סעיף ה): לעולם יהא אדם רגיל לומר כל מה דעבידי רחמנא לטוב עבידי.

וְאֵיבָהּ אַתְּ ה' אֱלֹהֵיךָ בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ וּבְכָל מְאֲדְךָ" (דברים פרק ו'). וברשי" שם: ובכל מאדך - בכל מאדך בכל מדה ומדה שמועד לך בין במדה טובה בין במדת פורענות, וכן ברוד הוא אמר "כוס ישועות אשא וגוי צרה ויגון אמצא" וגו'. וברבינו בחיי שם: "בכל מאדך" בכל מדה ומדה שהוא מודד לך, זהו שאמר דוד ע"ה (תהלים נו) "באלהים אהלל דבר בה' אהלל דבר", אם במדת הדין אם במדת רחמים אהלל דבר, וכן עוד (שם קא) "חסד ומשפט אשירה", אם חסד אשירה ואם משפט אשירה, וכן עוד (שם טז) "כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא", צרה ויגון אמצא ובשם ה' אקרא", עכ"ל. ובבעל הטורים

ניגון צו מקבל זיין יסורים מיט ליבשאפט	בלשון אנגלית: ניגון לקבלת היסורים באהבה	בלשון הקודש: ניגון לקבלת היסורים באהבה
הייליגער באשעפער איך דאנק דיר הייליגער באשעפער איך לויב דיר הייליגער באשעפער איך דאנק דיר הייליגער באשעפער איך לויב דיר פאר די אלע יסורים וואס איך האב פאר די גוטע יסורים וואס איך האב פאר די זיסע יסורים וואס איך האב פאר די שטעכעדיגע יסורים וואס איך האב	Dear Kaddosh Baruch Hu, I thank you Dear Kaddosh Baruch Hu, I praise you Dear Kaddosh Baruch Hu, I thank you Dear Kaddosh Baruch Hu, I praise you For all of my suffering For the good suffering I bear For all of my pleasant suffering For all of my scathing suffering	הקדוש ברוך הוא אני מודה לך הקדוש ברוך הוא אני משבחך הקדוש ברוך הוא אני מודה לך הקדוש ברוך הוא אני משבחך על כל היסורים שיש לי על היסורים הטובים שיש לי על כל היסורים הנעימים שיש לי על כל היסורים הצורבים שיש לי
הייליגער באשעפער איך דאנק דיר הייליגער באשעפער איך לויב דיר הייליגער באשעפער איך דאנק דיר הייליגער באשעפער איך לויב דיר פאר די אלע יסורים וואס איך האב פאר די גוטע יסורים וואס איך האב פאר די זיסע יסורים וואס איך האב פאר די שטעכעדיגע יסורים וואס איך האב	Dear Kaddosh Baruch Hu, I thank you Dear Kaddosh Baruch Hu, I praise you Dear Kaddosh Baruch Hu, I thank you Dear Kaddosh Baruch Hu, I praise you	הקדוש ברוך הוא אני מודה לך הקדוש ברוך הוא אני משבחך הקדוש ברוך הוא אני מודה לך הקדוש ברוך הוא אני משבחך "דָּאָה עֲנִי וְעִמְלִי וְשָׂא לְכָל חַסְאוֹתַי"

ספר
פתח אליהו
תיקון מג
תיקון מ"ח

יצא לאור מחדש חודש חשוון תשע"ד
על ידי "מפעל הזהר העולמי"
סניף בת ים רחוב בר יהודה 50 בת ים יצ"ו
ארץ ישראל
טל: 052-7651911

סגולת לימוד פתח אליהו מהרי"ח הטוב זי"ע

סגולת פתח אליהו: מקרב גאלות ישראל ברחמים. ב. מבטל גזרות קשות. ג. זוכה לטהר ולקדש את נשמתו שתאיר ותזהיר באור נפלא ומזככה מפל סיג ופגם עד שמרפאה לגמרי. ד. מרחיק מעצמו כל המקטרגים ויצר הרע. ה. ישמר ממקרים רעים בעולם הזה ובעולם הבא. ו. ינצל מתאוות רעות וממדות רעות. ז. הרי הוא פהוגה ומפרש את השם שיש בכחו לעשות נסים. ח. יזכה לחזות בנעם השם. ט. נצל מטמטום הלב והופך לב האבן ללב מאיר ומבין. י. זוכה להבין את לפודו ומתקים בידו. יא. מסוגל להתקבל תפילות ישראל.

"בדאי הוא רבי שמעון לסמך עליו בשעת הדחק", שבזכות שלומדים בספרו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זכותו יגן עלינו אמן, נושע בכל הנצרך לנו. ועל ידי זה ישפע שפע רב בכל העולמות, ראשי תבות רשב"י, שהעוסק בתורתו יזכה בסיעתא דשמאי לשפע רב רוחני וגשמי.

כל גופי הקבלה תלויים בו

וזה לשון הפרדס (שער דל"ט על המאמר פתח אליהו ז"ל): הנה אליהו ז"ל כוון לבאר במאמר הזוהר ובגופיה חכמה האלהית, ומאמר הזה כולל רוב פינות החכמה עכ"ל. בני! אם אתה רוצה לזכות לזכך את נפשך, הרגל עצמך לומר בכל יום קדם התפלה תפלתו של אליהו הנביא וכל גופי חכמת הקבלה תלויין ונמצאין בה, (סוד ה').

ולימוד פתיחת אליהו זכור לטוב היא מסוגלת הרבה לבידור ניצוצי קדושה, והרגיל בה טוב לו לעתים שהוא טרוד בהם, ומה גם בשביל לילות הקיץ שאוכלים על הגגות דאי אפשר ללמוד לאור הנר. (בן איש חי פרשת בהר בחוקותי)

מסגלת ל"ב סגולות נפלאות: טוב לומר... ויאמר תפילת אליהו הנביא המסגלת ל"ב סגולות נפלאות ונוראות ויאמר התיקונים תיקון מ"ח, והוא תיקון גדול לתקן נפשו רוחו ונשמתו (סגולות ישראל ערך בטחון - ברכה והצלחה).

נשים באמירת פתח אליהו: על כן נראה, שאין ראוי לנשים לומר תיקון חצות, הן תיקון רחל הן תיקון לאה, מיהו בתורה שבעל פה אין קפידה, וכן מנהג הנשים בביתנו שעומדים באשמורת קודם עלות השחר, ואין אומרות תיקון חצות, אלא לומדות פתיחת אליהו זכור לטוב, וקצת לימוד כיוצא בזה, (שו"ת רב פעלים ח"א - סוד ישירים סימן ט).

פְּתִיחַת אֱלֹהֵינוּ הַמְּבַרָא

קֵתב הרמ"ק: טוב לומר תפלת פתח אליהו זכור לטוב הנזכרת בריש ספר תיקוני הזוהר (סדור רבי שבתאי מראשקוב). וְקֵתב הַחִיד"א, אֲשֶׁר קִבְּלוּ רַבָּנָן קַדִּישֵׁי, שֶׁהִיא מְסַגֶּלֶת לְקַבֵּלַת הַתְּפִלָּה. (עבודת הקודש מורה באצבע סוף סימן י'). וְהַרְי"ח הַטּוֹב כְּתַב, שֶׁבְּאַמִּירְתָּהּ מְסוּגֵל לְבָרוּר נִיצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה (בא"ח, פ' בְּהַר סוף הַהֲקָדְמָה).

וַיְהִי נַעַם אֲרָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָהוּ (ב' פְּעָמִים).

פְּתַח אֱלֹהֵינוּ הַמְּבַרָא זְכוֹר לְטוֹב וְאָמַר: רַבּוֹן עֲלֵמִין דְּאַנְתָּ

פְּתַח אֱלֹהֵינוּ הַמְּבַרָא זְכוֹר לְטוֹב וְאָמַר. רַבּוֹן הָעוֹלָמִים שְׂאֲתָה

הוּא חַד וְלֹא בְּחֻשְׁבּוֹן. אַנְתָּ הוּא עֲלָאָה עַל כָּל עֲלָאִין

הוּא אֶחָד לְבַד, וְלֹא בְּחֻשְׁבּוֹן הַמּוֹסְפָרִים. אַתָּה הוּא עֲלִיוֹן מַעַל כָּל הָעֲלִיוֹנִים,

סְתִימָא עַל כָּל סְתִימִין, לִית מַחְשְׁבָא תְּפִיסָא בְּךָ כְּלָל.

נְעַלְמָא מַעַל כָּל נְעַלְמִים. וְאִין מַחְשְׁבָה אִו תְּפִיסָה בְּךָ לְהַשְׁגִּיחַ כְּלָל.

אַנְתָּ הוּא דְאַפְקֵת עֵשֶׁר תְּקוּנִין, וְקָרִינָן לְהוֹן עֵשֶׁר סְפִירָן,

אַתָּה הוּא שְׁהוּצָאת וְגִלִית עֵשֶׁר תְּקוּנִים, וְקוֹרְאִים לְהֵם עֵשֶׁר סְפִירוֹת,

לְאַנְהָנָא בְּהוֹן עֲלֵמִין סְתִימִין דְּלֹא אַתְּגַלִּין, וְעֲלֵמִין

לְהַנְהִיג בְּהֵם עוֹלָמוֹת סְתוּמִים שְׂאִינֵם נְגַלִּים וְעוֹלָמוֹת

דְּאַתְּגַלִּין. וּבְהוֹן אַתְּבְּסִיאַת מְבַנֵּי נְשָׂא, וְאַנְתָּ הוּא דְקָשִׁיר

הַנְּגַלִּים. וּבְהֵם אַתָּה מוֹתְפָסָה מְבַנֵּי אָדָם, וְאַתָּה הוּא שְׂקוּשֶׁר

לוֹן וּמִינְחַד לוֹן. וּבְגִין דְּאַנְתָּ מְלַנְאוּ - כָּל מָאן דְּאַפְרִישׁ חַד

אוֹתָם וּמִינְחַד אוֹתָם. וּמְפִנֵּי שְׂאֲתָה מְבַכְּנִים, כָּל מִי שְׂמַכְבִּדִל וּמְפִרִיד אֶחָד

מִחֻבְרִיה מֵאַלִּין עֵשֶׁר [סְפִירָן], אַתְּתַשְׁבּ לְהָ כְּאַלּוּ אַפְרִישׁ

מִחֻבְרוֹ, מֵאַלּוּ עֵשֶׁר סְפִירוֹת, נְחָשֵׁב לוֹ כְּאַלּוּ הוּא מְפִרִיד

בְּךָ. וְאַלִּין עֵשֶׁר סְפִירָן אֲנִין אֲזִלִּין כְּסֻדְרָן, חַד אַרְיָן וְחַד

בְּךָ. וְאַלּוּ עֵשֶׁר סְפִירוֹת, הֵם הוֹלְכִים כְּסֻדְרָם, אֶחָד אַרְיָן, וְאַחַד

קָצֵר וְחַד בֵּינוּנִי. וְאַנְתָּ הוּא דְאַנְהִיג לוֹן, וְלִית מָאן דְּאַנְהִיג

קָצֵר, וְאַחַד בֵּינוּנִי. וְאַתָּה הוּא שְׂמַנְהִיג לְהֵם. וְאִין מִי שְׂמַנְהִיג

לְךָ, לֹא לְעֲלָא וְלֹא לְתַתָּא וְלֹא מִכָּל סְטְרָא. לְבוּשִׁין תְּקַנְתָּ

לְךָ, לֹא מְלַמְעֵלָה וְלֹא מְלַמְטָה וְלֹא מִכָּל צַד שְׁהוּא. לְבוּשִׁים תְּקַנְתָּ

לוֹזַן דְּמַנְיָהּוּ פְּרָחוּן נִשְׁמָתֵין לְבַנֵי נֶשְׂאָה. וּכְמָה גּוֹפִין תִּקְנָתָה

לְהֵם, שְׂמֵהֶם פְּרָחוּם וְשִׁמּוֹת לְבַנֵי אָדָם, וְכְמָה גּוֹפִים תִּקְנָתָה

לוֹזַן, דְּאֵתְקָרְיָאוּ גּוֹפִין לְנַפְיָהּ לְבוּשֵׁין דְּמַכְסֵין עֲלֵיהוֹן.

לְהֵם, שְׁנַקְרָאוּ גּוֹפִים כְּלָפֵי הַלְבוּשִׁים שְׂמֻכְסִים עֲלֵיהֶם,

וְאֵתְקָרְיָאוּ בְּתַקּוּנָא דָּא: חֶסֶד - דְּרוּעָא יְמִינָא. גְבוּרָא -

וְנַקְרָאִים בְּתַקּוּן הַזֶּה. הַחֶסֶד זְרוּעַ יְמִין. גְבוּרָה

דְּרוּעָא שְׂמַאלָא. תְּפַאֲרַת - גּוּפָא. נִצְחָה וְהוּד - תְּרִין שׁוּקֵין.

זְרוּעַ שְׂמַאל. תְּפַאֲרַת כְּנֶגֶד הַגּוּף. נִצְחָה וְהוּד כְּנֶגֶד שְׁנֵי רַגְלֵים.

יְסוּד - סִיּוּמָא דְּגּוּפָא, אוֹת פְּרִית קִדְשֵׁי. מַלְכוּת - פֶּה תוֹרָה

יְסוּד - שְׁלִימוֹת הַגּוּף, וְהוּא אוֹת פְּרִית קִדְשֵׁי. מַלְכוּת נִקְרָאת פֶּה, תוֹרָה

שְׁבַעַל פֶּה קָרִינָן לָהּ. חֲכָמָה - מוֹחָא, אִיהִי מַחְשְׁבָה מְלֻגָּאוּ.

שְׁבַעַל פֶּה קוֹרָאִים לָהּ. מִדַּת הַחֲכָמָה הִיא הַמוֹחַ, הִיא הַמַּחְשְׁבָה שְׁבַפְּנִים.

בִּינָה - לְבָא, וּבָה הַלֵּב מִבִּין. וְעַל אֲלִין תְּרִין כְּתִיב:

מִדַּת הַבִּינָה הִיא הַלֵּב, וּבָה הַלֵּב מִבִּין, וְעַל אֲלוֹ שְׁנֵיהֶם [הַחֲכָמָה וְהַבִּינָה] נֶאֱמָר,

"הַנְּסַתְרוֹת לִיהוָה אֱלֹהֵינוּ". כְּתָר עֲלִיּוֹן - אִיהוּ כְּתָר

הַנְּסַתְרוֹת לָהּ אֱלֹהֵינוּ. כְּתָר עֲלִיּוֹן, הוּא כְּתָר

מַלְכוּת. וְעַלָּה אֲתָמַר: מַגִּיד מִרְאשִׁית אַחֲרִית. וְאִיהוּ

מַלְכוּת, וְעַלִּיו נֶאֱמָר מַגִּיד מִרְאשִׁית אַחֲרִית, וְהוּא

קָרְקַבְתָּא דְּתַפִּילִי. מְלֻגָּאוּ אִיהוּ אוֹת יו"ד וְאוֹת ה"א וְאוֹת

הָרֵאשִׁית שְׂמַנְיָחִים עֲלִיו תַּפְלִין, וּבְנִשְׁמָה הַפְּנִימִית מֵאִיר שֵׁם אוֹת יו"ד וְאוֹת הָא וְאוֹת

וְא"ו | וְאוֹת ה"א, דְּאִיהוּ אֲרַח אֲצִילוֹת. וְאִיהוּ שְׁקִין

וְאוֹ וְאוֹת הָא, שְׁהוּא דְרָךְ אֲצִילוֹת, וְהוּא מַשְׁקָה

דְּאִילָנָא בְּדְרוּעוּי וְעַנְפוּי, כְּמִיָּא דְּאִשְׁקִי לְאִילָנָא וְאֲתַרְבִּי

אֵת הָאִילָן בְּזְרוּעוֹתָיו וְעַנְפוּי, כְּמִיָּם שְׂמֻשְׁקִים אֵת הָאִילָן, וּמִתְרַבָּה וּמִתְגַּדֵּל

בְּהֵוָה שְׁקִין:

בְּאוֹתָהּ הַהִשְׁקָאָה.

רְבוּן עֲלָמִין, אֲנָתָה הוּא עֲלַת הָעֲלוֹת וְסַבְתָּ הַסְּבוֹת, דְּאִשְׁקִי

רְבוּן הָעוֹלָם, אֲתָהּ הוּא עֲלִיּוֹן עַל כָּל הָעֲלִיּוֹנִים, וְסַבְתָּ כָּל הַסְּבוֹת, וְאֲתָהּ מַשְׁקָה

לְאִילָנָא בְּהֵוָה נְבִיעוּי. וְהֵוָה נְבִיעוּי אִיהוּ כְּנִשְׁמָתָא לְגּוּפָא,

אֵת הַסְּפִירוֹת שְׁנַקְרָאִים אִילָן, נְבִיעֵית הַמַּעְיָן, וְאוֹתוֹ אוֹר הַמַּעְיָן הוּא כְּנִשְׁמָתָה לְגּוּף,

דְּאִיְהוּ חַיִּים לְגוּפָא, וּבְךָ לֵית דְּמִיּוּן וְלֵית דְּיוּקְנָא מִכָּל מַה

שְׁהוּא חַיִּים לְגוּף. וּבְךָ אִין דְּמִיּוּן, וְאִין דְּמוּת מְכַל הַסְפִירוֹת וְהַנְבְּרָאִים

דְּלִנְאוּ וְלִבְר. וּבְרֵאת שְׁמַיָא וְאַרְעָא, וְאַפְקַת מְנַהוּן שְׁמַשָּׁא

הַפְּנִימִיִּים וְהַחִיצוֹנִיִּים. וּבְרֵאת שְׁמַיִם וְאַרְץ. וְהוֹצֵאת מְקַם שְׁמַש, וְיֵרַח,

וְסִיְהָרָא וְכוּכְבָּיָא וּמְזֻלֵי, וּבְאַרְעָא אֵילָנִין וְדִשְׁאִין, וְגַבְתָּא

וְיֵרַח, וְכוּכְבָּיִם וּמְזֻלוֹת. וּבְאַרְץ בְּרֵאת אֵילָנוֹת וְדִשְׁאִיִּים, וְגַן

דְּעֵדָן, וְעֵשְׂבִיּוֹן, וְחַיּוֹן וְעוֹפִין וְנוּנִין, וּבְעֵירִין, וּבְנֵי נִשְׂא.

עֵדָן, וְעֵשְׂבִיִּים, וְחַיּוֹת וְעוֹפוֹת וְדוֹגִים וּבְהֵמוֹת וּבְנֵי אָדָם.

לְאַשְׁתְּמוּדְעָא בְּהוּן עֲלָאִין, וְאִידֵי יִתְנַהְגּוּן בְּהוּן עֲלָאִין

לְהַכִּיר וְלַהּוֹדִיעַ בְּהֵם עֲלִיוֹנִים, וְאִידֵי יִתְנַהְגּוּ בְּהֵם עֲלִיוֹנִים

וְתַתְּאִין, וְאִידֵי אֲשְׁתְּמוּדְעָאן עֲלָאִין וְתַתְּאִין, וְלֵית דְּיַדַּע בְּךָ

וְתַתְּוֹנִים, וְאִידֵי נְכָרִים וְנוֹדְעִים עֲלִיוֹנִים וְתַתְּוֹנִים, וְאִין מִי שְׂיַדַּע וּמְשִׁיג בְּאִין סוּף

בְּלָל. וְבַר מְנַה, לֵית יְחוּדָא בְּעֲלָאִין וְתַתְּאִין. וְאַנְתָּא אֲשְׁתְּמוּדְעַ

בְּרוּךְ הוּא כְּלָל. וּבְלַעֲדֵי אֹורוֹ וְיִבְרָךְ, אִין יְחוּד בְּעֲלִיוֹנִים וְתַתְּוֹנִים, וְאַתְהָ נְכַר וְנוֹדַע

אֲדוּן עַל בְּלָא. וְכָל סְפִירָן כָּל חַד - אֵית לֵיהּ שֵׁם יְדִיעָא,

אֲדוּן עַל בְּלָא, וְלְכָל סְפִירָה לְכָל אֶחָד יֵשׁ שֵׁם יְדוּעֵי, וְיֵדוּעֵי

וּבְהוּן אֲתַקְרִיאוּ מְלֵאכֵיָא. וְאַנְתָּא לֵית לָךְ שֵׁם יְדִיעָא, דְּאַנְתָּא

וּבְשֵׁמוֹת הַסְפִירוֹת נְקָרָאִים הַמְלֵאכִים. וְאַתְהָ אִין לָךְ שֵׁם יְדוּעֵי, וְאַתְהָ

הוּא מְמַלְא כָּל שְׁמָהּ, וְאַנְתָּא הוּא שְׁלִימוֹ דְּכֻלְהוּ. וְכַד אַנְתָּא

הוּא מְמַלְא וּמְחַדָּה אֵת כָּל הַסְפִירוֹת הַנְקָרָאִים בְּשֵׁמוֹת. וְאַתְהָ הוּא מְשַׁלֵּם וּמְמַלְא אֵת כּוֹלָם וְכַאֲשֶׁר אַתְהָ

תַּסְתַּלַּק מְנַהוּן, אֲשְׁתְּאַרוּ כֻלְהוּ שְׁמָהּ בְּגוּפָא בְּלָא נְשַׁמְתָּא.

מְסִיר אֵת הַשְּׁפָעְתָךְ מְקַם, וְשְׁאָרוֹ כָּל הַשְּׁמוֹת כְּגוּף בְּלֵי וְנְשַׁמָּה.

אַנְתָּא הוּא חַפִּים וְלֹא בְּחֻכְמָה יְדִיעָא. אַנְתָּא הוּא מְבִין וְלֹא

אַתְהָ הוּא חֻכֵּם וְלֹא עַל יְדֵי הַחֻכְמָה הַיְדוּעָה בְּסְפִירוֹת, אַתְהָ הוּא מְבִין וְלֹא

בְּבִינָה יְדִיעָא. לֵית לָךְ אֲתֵר יְדִיעָא, אֲלָא לְאַשְׁתְּמוּדְעָא

עַל יְדֵי הַבִּינָה הַיְדוּעָה בְּסְפִירוֹת. אִין לָךְ מְקוּם קְבוּעַ וְיְדוּעֵי, הַנְהַגְתָךְ לְהוֹדִיעֵנוּ

תּוּקְפָךְ וְחִילָךְ לְבְנֵי נִשְׂא. וְלֹא תַחֲזָא לֹזַן אִידֵי אֲתַנְהַג עֲלֵמָא

תּוּקְפָךְ וְחִילָךְ לְבְנֵי אָדָם. וְלַהּרְאוֹת לְהֵם אִידֵי מְתַנְהַג הַעוֹלָם

בְּרִינָא וּבְרַחְמֵי, דְּאֵינּוּן צָדֵק וּמְשַׁפֵּט, כְּפּוּם עוֹבְדֵיהוּן דְּבְנֵי

בְּדִין וּבְרַחְמִים, שְׁהֵם צָדֵק וּמְשַׁפֵּט כְּפִי מַעֲשֵׂי בְנֵי

נְשָׂא. דִּין אֵיהֶוּ גְבוּרָה. מְשַׁפֵּט - עֲמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא. צֶדֶק - אָדָם. דִּין הוּא הַגְּבוּרָה. מְשַׁפֵּט הוּא הַעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי. צֶדֶק הִיא מַלְכוּתָא קַדִּישָׁא, מֵאַזְנֵי צֶדֶק תְּרִין סַמְכֵי קָשׁוּט. הִינּוּ צֶדֶק - הַמְּלֻכּוֹת הַקְּדוּשָׁה. מֵאַזְנֵי צֶדֶק, שְׁנֵי עֲמוּדֵי הָאֲמוּת. הִינּוּ צֶדֶק, הִיא אוֹת בְּרִית. כֹּלָּא לְאַחֲזָאָה אִיךְ אֲתַנְהִיג עַלְמָא. אֲבָל לֹא אוֹת בְּרִית. הַכֹּל לְהִרְאוּת אִיךְ מִתְנַהֵג הָעוֹלָם אֲבָל לֹא דְאִית לָךְ צֶדֶק יְדִיעָא דְאֵיהֶוּ דִּין, וְלֹא מְשַׁפֵּט יְדִיעָא דְאֵיהֶוּ שֵׁישׁ לָךְ צֶדֶק הַיְדוּעַ שֶׁהוּא דִּין וְלֹא מְשַׁפֵּט הַיְדוּעַ שֶׁהוּא רַחֲמֵי, וְלֹא מִכָּל אֵלִין מֵדוֹת כֹּלָּל. רַחֲמִים, וְלֹא מִכָּל אֵלוֹ הַמְּדוֹת כֹּלָּל.

הַנְּהָה כְּשִׁסֵּי אֵלֵיהֶוּ הַנְּבִיא זְכוּר לטוב אֶת שְׁבַחֵי הָאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא הַתְּחִיל בְּמִצְוַה לְזוּרוּ לְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי הַקְּדוֹשׁ דְּלִיָּה אֲתִיְהִיב רְשׁוּתָא וְהוֹרְמְנוּתָא עֵילְאָה, וְאִין זוּלְתוּ לְגַאוּל הַשְׁכִּינָה וְיִשְׂרָאֵל מְגֻלוּתָא, לְכֵן בְּקַשׁ אֵלֵיהֶוּ ז"ל וְאָמַר קוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְגִלְהֵ רַבִּי תוֹרָה. (הַדְּרוֹת מֶלֶךְ - כְּבוֹד מֶלֶךְ מִהַר"שׁ בְּזוּאֲגָלוֹ ז"ע). וְאָמַר מֵעַתָּה רְצָה אֵלֵיהֶוּ הַנְּבִיא זְכוּר לטוב שֶׁהִרְשִׁבֵי לֹא יַחוּשׁ עוֹד מְגֻלוּת וּלְחֻדַּשׁ סוּדוֹת הַתּוֹרָה, יַעַן כִּי לוֹ לְבַדּוֹ נִתְּנָו לוֹ הוֹרְמָנָא וְרְשׁוּתָא בְּנֵה, וְאִין זוּלְתוֹ בְּדוֹר לְגַאוּל הַשְׁכִּינָה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל מְגֻלוּתָא, לְכֵן אָמַר לוֹ קוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְכוּ', וַעֲשֵׂה וְאֵל תֵּאֲחַר וַחֲדַשׁ רַזִּין טְמִירִים כִּי לָךְ לְבַד אֲתִיְהִיב רְשׁוּתָא וְהוֹרְמָנָא מְמָרוּמִים לְחֻדַּשׁ וּלְגִלוּת הַסּוּדוֹת, וְעַל דְּיִ זֶה יִקְרַב הַגְּאוּלָּה (וַיִּוּי הוֹיָהֵר).

קוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְיִתְחַדְשׁוּן מַלְיִן עַל יְדֶךָ. דְּהָא רְשׁוּתָא אִית קוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְיִתְחַדְשׁוּן סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים עַל יְדֶךָ שְׁהִרְי רְשׁוּת וְנִתְּנָה לָךְ לְגַלְיָאָה רַזִּין טְמִירִין עַל יְדֶךָ, מַה דְּלֹא אֲתִיְהִיב רְשׁוּ לָךְ לְגִלוּת רַזִּים נְסֻתִים עַל יְדֶךָ, מַה שְׁלֹא נִתְּנָו רְשׁוּת לְגַלְיָאָה לְשׁוּם בֶּר נֶשׁ עַד בְּעוֹן: לְגִלוּת לְשׁוּם בְּן אָדָם עַד עַתָּה.

קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן פֶּתַח וְאָמַר: לָךְ יִהְיֶה הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן פֶּתַח וְאָמַר: לָךְ ה' הַנְּהַגוּת הַגְּדוּלָּה, חֶסֶד וְהַגְּבוּרָה, וְהַתְּפָאֲרָת וְהַנִּצְחָה וְהַהוֹדָה, כִּי כָל בְּשָׁמַיִם וּבְאָרְצֵי. לָךְ יִהְיֶה וְהַתְּפָאֲרָת, וְהַנִּצְחָה, וְהַהוֹדָה. כִּי כָל - יְסוּד, בְּשָׁמַיִם וּבְאָרְצֵי. לָךְ ה' הַמְּמַלְכָה. וְהַמְּתַנְשָׂא לְכָל לְרֵאשׁוּ. עַלְאִין שְׁמַעוּ אֲנִין דְּמִיכִין הַמְּמַלְכָה - מְלֻכּוֹת. וְהַמְּתַנְשָׂא לְכָל לְרֵאשׁוּ. עֲלִיוֹנִים שְׁמַעוּ, אֵלוֹ יִשְׁנֵי

דְּחַכְרוֹן וְרַעְיָא מְהִימְנָא אֶתְעָרוּ מִשְׁנַתְכוֹן. "הֶקִיצוּ וְרַנְנוּ

חֲבוֹרוֹן, וְהִרְעִיָה הַנְּאֻמָּן, הַתְּעוֹרְרוּ מִשְׁנַתְכוֹם. "הֶקִיצוּ וְרַנְנוּ

שׁוֹכְנֵי עֶפְרָ" - אֵלֶיךָ אֲנֹנִי צְדִיקֵיָא דְאֲנֹנִי מִסְמָרָא דְחַהוּא

שׁוֹכְנֵי עֶפְרָ, הֵם אֵלֹו אֹתָם הַצְדִיקִים, שְׁהֵם מִחֻלְקַת הַשְּׂכִינָה

דְּאֶתְמַר בָּהּ: "אֲנִי יִשְׁנָה וְלִבִּי עֵר". וְלֹאֵו אֲנֹנִי מִתִּים. וּבְגִין

שְׁנֵאמַר בָּהּ, "אֲנִי יִשְׁנָה וְלִבִּי עֵר", וְאִינָם קְרוּיִים מִתִּים אֶלָּא יִשְׁנִים, וּבִשְׁבִיל

דְּאֶתְמַר בְּחֹן: "הֶקִיצוּ וְרַנְנוּ" וְגו'. רַעְיָא מְהִימְנָא, אֲנִתָּ

זֶה וְנֵאמַר בְּהֵם, "הֶקִיצוּ וְרַנְנוּ" וְגו', מִשְׁנֵה הִרְעִיָה הַנְּאֻמָּן, אֶתְהָ

וְאֶבְחֵן הֶקִיצוּ וְרַנְנוּ לְאֶתְעָרוּתָא דְשְׂכִינְתָא, דְאִיהִי יִשְׁנָה

וְהַאֲבוֹת. הַתְּעוֹרְרוּ לְשִׁמּוֹחַ וּלְעוֹרֵר אֶת הַשְּׂכִינָה שְׁהִיא יִשְׁנָה

בְּגִלּוּתָא, דְעַד בְּעֵן צְדִיקֵיָא בְּלָהוּ דְמִיכִין וְשְׁנַתָּא בְּחוּרִיהוֹן.

בְּגִלּוֹת, שְׁעַד עֶתְהָ, הַצְדִיקִים כֻּלָּם דְרוּמִים, וְשִׁנָּה בְעֵינֵיהֶם.

מִיַּד יְהִיבַת שְׂכִינְתָא תְּלַת קָלִין לְגַבִּי רַעְיָא מְהִימְנָא, וְיִימָא

מִיַּד נִתְנָה הַשְּׂכִינָה שְׁלֹשׁ קוֹלוֹת, לְגַגְד הִרְעִיָה הַנְּאֻמָּן, וְאוּמְרַת

לִיָּה: קוּם רַעְיָא מְהִימְנָא - דְחָא עֲלֵךְ אֶתְמַר: "קוּל דְדוּדִי

לו: קוּם הִרְעִיָה הַנְּאֻמָּן. שְׁהִרִי עֲלֵיךְ וְנֵאמַר "קוּל דְדוּדִי

דוּפִק" - לְגַבִּי בְּאַרְבַּע אֲתוֹן דִּילִיָּה, וְיִימָא בְּחֹן פְּתַחִי לִי

דוּפִק", אֶצְלִי בְּאַרְבַּע אוֹתִיזוֹת שְׁלוֹ, וְיֵאמַר בְּהֵם בְּכַחֶם, פְּתַחִי לִי

אֲחוּתִי רַעְיָתִי יוֹנְתִי תַמְתִּי". דְחָא "תַם עֲוֹנֵךְ בַּת צִיּוֹן לֹא

אֲחוּתִי רַעְיָתִי יוֹנְתִי תַמְתִּי". שְׁהִרִי כְּתוּב: "תַם עֲוֹנֵךְ בַּת צִיּוֹן לֹא

יוֹסִיף לְהִגְלוֹתְךָ". "שְׂרָאֲשֵׁי נְמָלָא מָל". "מֵאִי נְמָלָא מָל"?

יוֹסִיף לְהִגְלוֹתְךָ" שְׁהִרִי רֵאשֵׁי מָלָא טָל וּמְדוּעַ מָלָא טָל?

אֶלָּא אָמַר קַדְשָׁא בְּרִידָה הוּא: אֲנִתָּ חֲשַׁבְתָּ דְמִיּוּמָא דְאֶתְחַרַב

אֶלָּא אָמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֶתְהָ שְׂכִינָה חֲשַׁבְתָּ, שְׁמִיּוּם שְׁתַּחֲרַב

בִּי מִקְדְּשָׁא דְעֵאלָנָא בְּבֵיתָא דִּילִי וְעֵאלָנָא בִּישׁוּבָא? לֹאֵו

בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שְׁעִלִיתִי לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁל מַעֲלָה, וְעִלִיתִי לִישׁוּבִי - יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מַעֲלָה? אֵין

הֲכִי, דְלֹא עֵאלָנָא כָּל זְמַנָּא דְאֲנִתָּ בְּגִלּוּתָא הִרִי לָךְ סִימְנָא:

זֶה כִּךָ, שְׁבֻאֲמַת לֹא עִלִיתִי לְבֵיתִי כָּל זְמַן שְׂאֵתָּ בְּגִלּוֹת! הִרִי לָךְ סִימְנָא,

"שְׂרָאֲשֵׁי נְמָלָא מָל", הִיא שְׂכִינְתָא בְּגִלּוּתָא, שְׁלִימוֹ דִּילָהּ

"שְׂרָאֲשֵׁי נְמָלָא מָל" וְהֵא הִיא הַשְּׂכִינָה בְּגִלּוֹת, הַשְּׁלֵמוֹת שְׁלָהּ

וְחַיִּים דִּילָהּ אִיהוּ מַלְּ. וְדָא אִיהוּ אִוְת יו"ד אִוְת ה"א אִוְת
 וְחַיִּים שְׁלָהּ הוּא בְּסוּד טַל, וְזֶה הוּא סוּד אִוְת יו"ד אִוְת ה"א אִוְת
 וְא"ו, וְאִוְת ה"א אִיהִי שְׁכִינְתָּא דְלֵא מַחְשְׁבֵן ט"ל, אֶלְא אִוְת
 וְא"ו וְאִוְת ה"א הִיא הַשְׁכִּינָה שְׁאִינָה בְּחֻשְׁבוֹן ט"ל, אֶלְא אִוְת
 יו"ד אִוְת ה"א וְאִוְת וְא"ו דְּסְלִיקוּ אֶתְנֵן לְחֻשְׁבֵן ט"ל. דְּאִיהִי
 יו"ד אִוְת ה"א וְאִוְת וְא"ו עֲלִים הָאוֹתִיּוֹת לְחֻשְׁבוֹן ט"ל, שְׁהַשֵּׁם הָזֶה
 מְלִיא לְשְׁכִינְתָּא מְנַבְיָעוּ דְּכָל מְקוּרִין עֲלָאִין. מִיד קָם רַעֲיָא
 מְמַלָּא אֶת הַשְׁכִּינָה מִמְעֵין תְּנוּבָע שֶׁל כָּל הַמְקוּרוֹת הָעֲלִיּוֹנִים, מִיָּד קָם הָרוּעָה
 מְהִימְנָא וְאַבְהֵן קְדִישֵׁין עִמִּיהָ. עַד כַּאן רָאָה דִּיחֻדָּא: "בְּרוּךְ
 הַנְּאֻמָּן וְהָאֲבוֹת הַקְּדוּשִׁים עִמּוֹ. עַד כַּאן סוּד הַיְחוּד.
 יְהוּה לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן!"

(תְּסוּגֵי זֵהרִי י, א הַקְּדוּמָה אֲחֵרַת לַח')
 (תְּסוּגֵי זֵהרִי י, א הַקְּדוּמָה אֲחֵרַת לַח')

וַיְהִי רַעְיָא

תְּפַלְתַּת יְהִי רַצוֹן. כִּי עֵתָה עַל יְדֵי לְמוּד הַמְבַאֵר פְּתַח אֱלֹהֵינוּ זְכוּר לְטוֹב הוּא עֵת רַצוֹן וְזִמְן הַמְסוּגָל
 לְקַבְּלַת הַתְּפִלוֹת.

וַיְהִי רַעְיָא מִן קְדָם עֲתִיקָא קְדִישָׁא דְכָל קְדִישֵׁין טְמִירָא דְכָל
 וַיְהִי רַצוֹן מִלְּפָנֵי ה' הָעֲתִיק יוֹמִין הַקְּדוּשׁ מְכָל הַקְּדוּשִׁים וְנִסְתָּר מְכָל
 טְמִירִין סְתִימָא דְכָלָא. דִּיִּתְמַשְׁדֵּי טְלָא עֲלָאָה מִנִּיהָ לְמַלְיָא
 הַנִּסְתָּרִים וְנֶעְלַם מֵהַכֹּל. שִׁיתְמַשְׁדֵּי טַל הָעֲלִיּוֹן מְנַוּוּ לְהַשְׁפִּיעַ וּלְמַלְאוֹת
 רִישִׁיהָ דְזַעִיר אֲנַפִּין, וְלַהֲטִיל | לְחַקֵּל תְּפוּחִין קְדִישֵׁין בְּנִהִירוֹ
 הָרֵאשׁ שֶׁל זַעִיר אֲנַפִּין וְלַהֲמִשִּׁיף שֶׁפַע לְשִׁדָּה תְּפוּחִין הַקְּדוּשׁ בְּהֶאֱרַת
 דְּאֲנַפִּין בְּרַעְיָא וּבְחֻדוֹתָא דְכָלָא. וַיִּתְמַשְׁדֵּי מִן קְדָם עֲתִיקָא
 פְּנִים בְּרַצוֹן וּבְשִׂמְחַת הַכֹּל. וַיִּתְמַשְׁדֵּי מִלְּפָנֵי ה' הָעֲתִיק יוֹמִין
 קְדִישָׁא דְכָל קְדִישֵׁין, טְמִירָא דְכָל טְמִירִין סְתִימָא דְכָלָא.
 הַקְּדוּשׁ מְכָל הַקְּדוּשִׁים, וְנִסְתָּר מְכָל הַנִּסְתָּרִים וְנֶעְלַם מֵהַכֹּל.
 רַעֲיָתָא וְרַחֲמֵי חֲנָא וְחֻסְדָּא בְּנִהִירוֹ עֲלָאָה בְּרַעֲיָתָא וְחֻדָּהּ
 רַצוֹן וְרַחֲמִים חוֹ, וְחֻסֵּד, בְּהֶאֱרָה עֲלִיּוֹנָה, בְּרַצוֹן, וְשִׂמְחָה,

עָלֵי וְעַל כָּל בְּנֵי בֵיתִי, וְעַל כָּל הַנְּלוּיִם אֵלַי, וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל
 עָלֵי וְעַל כָּל בְּנֵי בֵיתִי, וְעַל כָּל הַקְּרוּבִים אֵלַי, וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל
 עִמָּיהָ. וַיִּפְרָקֵנָא מִכָּל עֲקָתֵינוּ בִישׁוּן דְיִיתוּן לְעֵלְמָא, וַיִּזְמִין
 עִמּוּ. וַיִּפְדָּה אוֹתוֹנוּ מִכָּל הַצָּרוֹת הָרְעוּת שְׂבָאוֹת לְעוֹלָם, וַיְכִין
 וַיִּתְיַב לָנָא מְזוּנָא וּפְרַנְסָתָא מִבְּתָא, בְּלֵי צָרָה וְעֲקָתָא,
 וַיִּנְתֵּן לָנוּ מְזוּן וּפְרַנְסָה טוֹבָה בְּלֵי צָרָה וּמְצוּקָה,
 מִמְזוּלָא דְכָל מְזוּנֵי בֵיה תְלִין. וַיִּשׁוּבִינוּ מֵעֵינָא בִישׁא וּמִחֲרָבָא
 מִהַמְזֵל הַעֲלִיּוֹן, שְׁכָל הַמְזוּנוֹת מִמְנוּ מִשְׁתַּלְשָׁלִים. וַיְצִילָנוּ מֵעֵין הָרַע, וּמִחֲרָב
 דְּמִלְאָךְ הַמָּוֶת וּמְדִינָה שְׁל גֵיהֶנוּם. וַיִּתֵּי לָנָא וּלְכָל נַפְשַׁתְנָא
 כִּילְאָךְ הַמָּוֶת, וּמִהַדִּין שְׁל גֵיהֶנוּם. וַיִּתֵּן לָנוּ, וּלְכָל נַפְשוֹתֵנוּ,
 חֲנָא וְחֶסְדָא וְחַי אַרְיֵבֵי וּמְזוּנֵי רוּיְחֵי וְרַחֲמֵי מִן קְדָמֵיהָ. אַמֵּן
 מִן וְהַסֵּד, וְחַיִּים אַרְכִּים, וּמְזוּנוֹת בְּרוּחַ, וְרַחֲמִים, מִלְפָּנֵינוּ, אַמֵּן
 כֵּן יְהִי רְצוֹן, אַמֵּן וְאַמֵּן.
 כֵּן יְהִי רְצוֹן. אַמֵּן וְאַמֵּן.

מה טוב ומה נעים שיאמר האדם בכל יום אחר תיקון חצות לשון זה אשר הובא בזהר (פרשת נח דף ס"ה ע"א, וכן בזהר פרשת פקודי דף רכ"ו ע"א, ובדף רס"ח ע"ב). ואם לא אומר אחר תיקון לאה, יאמר בשחרית קודם התפלה, וכן יעשה בשבתות וימים טובים, כי דברים אלו עמוקים מאד מאד, והמבין סודם של דברים אלה יודע כמה תועלת גדולה נעשה באמירתם לתקון אותו היום, בין בפרצוף הימים בין בפרצוף הזמנים. בן איש חי (מקץ י"ב), ובשו"ת רב פעלים (בחלק סוד ישרים) האריך לבאר את המאמר הנורא הזה, וכתב שם, שזה אחד המאמרים הקשים ביותר בזהר הקדוש, עכת"ד, וכאן הבאנו באור המלים על קצה המזלג, ותן לחכם ויחכם עוד.

אָמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן: אַרְיֵמִית יְדָאֵי בְּצִלוֹתֵינוּ לְעֵלְמָא, דְּכַד
 אָמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן, הַרְמוּתֵי יְדֵי בְּתַפְלוֹת, לְמַעְלָה שְׂכַאשְׁד
 רְעוּתָא עֵלְאָה לְעֵלְמָא לְעֵלְמָא קִימָא עַל הַהוּא רְעוּתָא דְלָא
 הַרְצוֹן הַעֲלִיּוֹן לְמַעְלָה לְמַעְלָה, עוֹמֵד עַל אוֹתוֹ הַרְצוֹן שְׁלָא
 אֲתִידַע וְלָא אֲתַפֵּס כָּלֵל לְעֵלְמִין. רִישָׁא דְסַתִּים - יִתִּיר
 נוֹדַע וְלָא נִתְפַּס כָּלֵל לְעוֹלָם. הָרָאשׁ הַסְתוּם בְּיִתֵּר
 לְעֵלְמָא, וְהַהוּא רִישָׁא אֲפִיק מָאֵי דְאֲפִיק וְלָא יְדִיעַ, וְנִהִיר
 לְמַעְלָה וְאוֹתוֹ הָרָאשׁ הוֹצִיא מִה שְׁהוֹצִיא, וְלָא נוֹדַע, וְהֵאִיר

מֵאֵי נִהְיִיר בְּלָא בְּסִתִּימוּ, רְעוּ דְמַחְשְׁבָה עֲלָאָה - לְמַרְדָּף

מה שהאיר, והכל בהקלם. ורצון המחשבה העליונה, לרדף

אֲבִתְרָה וּלְאֲתַנְהָרָא מִנְהּ. חַד פְּרִיסוּ אֲתַפְרִיס, וּמַגּוּ הָהוּא

אחריו לקבל הארה ממונו. כעין מסוף אחד נפרס, ומתוף אותו

פְּרִיסָא - בְּרַדִּיפוּ דַּהֲהִיא מַחְשְׁבָה עֲלָאָה - מָטִי וְלֹא מָטִי,

המסוף על ידי רדיפת זו המחשבה העליונה מגיע ולא מגיע

עַד הָהוּא פְּרִיסָא, נְהִיר מֵאֵי נִהְיִיר, וּבְרִין הָהוּא מַחְשְׁבָה

עד אותו המסוף ומזה האיר מה שהאיר וכשקבלה אותה המחשבה

עֲלָאָה נְהִיר בְּנִהִירוּ סְתִים דְּלֹא יָדִיעַ. וְהָהוּא מַחְשְׁבָה לֹא

העליונה הנה עתיק מאיר באור סתום שלא נודע וזו המחשבה לא

יָדַע, בְּרִין בְּטִשׁ הָאֵי נִהִירוּ דְמַחְשְׁבָה דְּלֹא אֲתִידַע, בְּנִהִירוּ

ידע ואינו משיג גדול האור, אז הנה אותו האור שהוא סוד המחשבה שלא נודעה הנה בהארת

דְּפִרְסָא דְקִימָא דְנִהְיִיר מִמָּה דְלֹא יָדִיעַ, וְלֹא אֲתִידַע וְלֹא

מסוף העומד והאיר ממה שאינו ידוע ומשוג, ולא נודע ולא

אֲתַנְלִיא. וּבְרִין הָאֵי נִהִירוּ דְמַחְשְׁבָה דְּלֹא אֲתִידַע, בְּטִשׁ

התגלה ואז זה האור של המחשבה שלא נודעה הנה פעם ב'

בְּנִהִירוּ דְפִרְסָא, וּנְהִירִין בְּחָדָא, וְאֲתַעֲבִירוּ תַשְׁעָה הֵיבְלִין,

בהארת המסוף העומד ועל ידי זה האירו כולם כאחד ונעשו ונתקנו תשעה היכלות

וְהֵיבְלִין - לֹא אֲנִין | נְהִירִין, וְלֹא אֲנִין רִוְחִין, וְלֹא אֲנִין |

ואלו ההיכלות אינם אורות ואינם בבחינת רוח ואינם בבחינת

נְשָׁמַתִּין, וְלֹא אֵית מָאן דְקִימָא בְּהוּ. רְעוּתָא דְכָל תַשְׁעָה

ונשמות ולא יש מי שעומד בהם בבחינת חיה. הרצון של כל תשע

נְהִירִין דְקִימִי כְלָהוּ בְּמַחְשְׁבָה, דְאִיהוּ חַד מְנִיהוּ בְּחֻשְׁבָּנָא

האורות, שעומדים כלם בכח המחשבה שהוא אחד מהם בחשבונם

כְּלָהוּ לְמַרְדָּף בְּתַרְיָהוּ, בְּשַׁעְתָּא דְקִימִי בְּמַחְשְׁבָה, וְלֹא

כולם רוצים לרדף אחריהם בזמן שעומדים במחשבה ואינם

מִתְדַבְּקוּן וְלֹא אֲתִידַעוּ. וְאֵלִין לָא קִימִי לָא בְרְעוּתָא, וְלֹא

משיגים אותו ולא נודע להם כלל ואלו לא קימים לא ברצון ולא

בְּמַחְשְׁבָה עֲלָאָה, תַפְסִין בְּהּ וְלֹא תַפְסִין. בְּאֵלִין קִימִי כָל רִוְי

במחשבה העליונה תופסים בה מעט הארה ולא תופסים. באלו נמצאים כל סודות

דְּמַהִימְנוּתָא. וְכָל אֲנוּן | נְהוּרִין מִרְוֵא דְמַחְשָׁבָה עֲלָא
 הַאֲמוּנָה וְכָל אוֹתָם הַאוֹרוֹת מִסּוּד הַמַּחְשָׁבָה הַעֲלִינָה,
 וְלִתְתָא, בְּלָחוּ אֶקְרוּן אֵין סוּף, עַד הֶבְא מְטוּ נְהוּרִין וְלֹא
 מוֹשֵׁם וְלִמְטָה כּוֹלָם וְקִרְאִים בְּעֶרְכָם אֵין סוּף. עַד כָּאֵן מַגִּיעִים הַאוֹרוֹת בְּדַקּוֹת וְלֹא
 מְטוּן, וְלֹא אֲתִידְעוּ, לֹא הֶבְא רְעוּתָא וְלֹא מַחְשָׁבָה. בְּד
 מַגִּיעִים, וְלֹא נוֹדְעִים מֵהוּתָם, אֵין כָּאֵן הַשְׂגָּה שֶׁל רְצוֹן וְלֹא הַשְׂגָּה שֶׁל מַחְשָׁבָה כְּאֲשֶׁר
 נְהִיר מַחְשָׁבָה, וְלֹא אֲתִידַע מִמָּאן דְּנְהִיר, בְּדִין אֲתִלְבַּשׁ
 מֵאִירָה הַמַּחְשָׁבָה וְלֹא נוֹדַע לוֹ מִי מֵאִיר אֲזוּ מִתְלַבֵּשׁ
 וְאִסְתִּים גּוֹ בִינָה וְנְהִיר לְמָאן דְּנְהִיר, וְאֲעִיל דָּא בְּדָא עַד |
 וְנַעֲלָם בְּתוֹךְ בִּינָה וְקִמְאִירִים לְמִי שְׂרָאוּי לְהֵאִיר וּמִתְחַבֵּר זֶה עִם זֶה עַד
 דְּאֲתִפְלִילוּ בְּלָחוּ בְּחֻדָא, וְנִרְוֵא דְקִרְפְּנָא בְּד סְלִיק, בְּלֹא
 שְׁנַגְלִילִים וְנַחֲשָׁבִים כּוֹלָם לְאֶחָד וּבְסוּד הַקְּרָבָן כְּאֲשֶׁר עוֹלָה עֵשׂוֹן הַקְּטֹרֶת,
 אֲתִקְשֶׁר דָּא בְּדָא, וְנְהִיר דָּא בְּדָא, בְּדִין קִימִי בְּלָחוּ בְּסְלִיקוּ,
 כּוֹלָם נִקְשְׂרִים זֶה בְּזֶה וְקִמְאִירִים זֶה בְּזֶה, אֲזוּ עוֹמְדִים כּוֹלָם בְּסוּד עֲלִיָּה
 וּמַחְשָׁבָה אֲתַעְפֵּר בְּאֵין סוּף. הַהוּא נְהִירוּ דְאֲתִנְהִיר מִנְּה
 וְהַמַּחְשָׁבָה עוֹלָה וּמִתְעַסְרָת בְּאֵין סוּף. זֶה הַאוֹר שְׂמֵאִירָה מְמוּנָה
 מַחְשָׁבָה עֲלָא (דְּלֹא אֲתִידַע בָּהּ כְּלָל) אֶקְרִי אֵין סוּף, וּמִנְּה
 מַחְשָׁבָה עֲלִינָה (שְׂלֵא נוֹדַע בָּהּ כְּלָל) נִקְרָא אֵין סוּף וּמְמוּנָה
 אֲשִׁתְּבַח וְקִימָא, וְנְהִיר לְמָאן דְּנְהִיר, וְעַל דָּא בְּלֹא קִימָם,
 נִקְמָא וְנִקְמָא וְנִקְמָא וְקִמְאִיר לְמִי שְׂמֵאִיר וְעַל סוּד זֶה הַכֹּל עוֹמְדִים,
 וְכָאֵה חוּלְקִיהוּן דְּצִדִיקָא, בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאֲתִי.
 אֲשֶׁרִי וְזוּ חֲלָקָם שֶׁל הַצְּדִיקִים בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

בְּרֵאשִׁית, שָׁם אֶת־ר יב"ש, וְזֶהוּ נְהָר יַחֲרֵב וַיִּבֶשׁ, (שם ה), בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁהוּא יִבֶשׁ וְהִיא יִבֶשֶׁה, צוֹחִים הַפְּנִים לְמִטָּה בִּיחוד וְאוֹמְרִים שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, וְאִין קוֹל וְאִין עוֹנָה.

שְׁנַקְרָאת אַרְץ, מֵה כְּתוּב בּו? וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשָׂא הָאָרֶץ, לְהוֹצִיא זְרָעִים וּפְרוֹת שֶׁהֵן נִשְׁמוֹת, כָּל אֶחָד לְמִינֵהוּ, אֵלּוּ הַנִּשְׁמוֹת שֶׁנִּגְזְרוּ מִכֶּסֶף כְּבוֹדוֹ, וְאֵלּוּ רִחוֹת שֶׁנִּגְזְרוּ מִמְּלָאכִים, וְאֵלּוּ הַנִּפְשוֹת שֶׁנִּגְזְרוּ מֵהַאֲוֵי, כָּל אֶחָד הוֹצִיא לְמִינֵהוּ אֵת כָּל אֶחָד כְּרָאוּי. עֵץ פְּרִי - זֶה תִּלְמִיד חֶסֶם, עֵשֶׂה פְּרִי - זו בַת זוגו, לְכָל אֶחָד כְּרָאוּי (כָּל אֶחָד הוֹצִיא לְמִינוֹ).

וְעוֹד, עֵץ פְּרִי - זֶה הָעֵמּוּד הָאֲמֻצְעִי, עֵשֶׂה פְּרִי - זֶה צְדִיק, אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ עַל הָאָרֶץ - זו הַשְׂכִּינָה, שְׁכָל הַזְּרָעִים נִכְלָלִים בָּהּ, וְכֵאֵן הַמִּצְוָה שֶׁל פְּרִיָה וְרִבְיָה, לְעֲשׂוֹת פְּרוֹת וְזָרְעִים, זֶהוּ שְׁכָתוּב לֹא תִהְיֶה בְּרָאָה לְשִׁבַת יְצָרָה, וּמִי שֶׁמִּבְטֵל מִפְּרִיָה וְרִבְיָה, כְּאֵלּוּ הַחֲזִיר אֵת אוֹתָהּ אַרְץ יִבֶשֶׁה, וּמוֹנֵעַ מִמֶּנָּה בְּרִכּוֹת, כָּל אֶחָד לְפִי דְרָגָתוֹ, מִי שֶׁפּוֹגֵם לְמִטָּה פּוֹגֵם לְמַעְלָה אֵת הַמְּקוֹם שֶׁנִּגְזְרָה נִשְׁמָתוֹ.

עוֹשֶׂה פְּרִי דַא בַּת זוגִיה, לְכָל חַד בְּרָקָא יֵאָדָר. וְעוֹד עֵץ פְּרִי דַא עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיָתָא, עוֹשֶׂה פְּרִי דַא צְדִיק, אֲשֶׁר יִרְעוּ בּוֹ עַל הָאָרֶץ דַּא שְׂכִינְתָא, דְכָל יִרְעִין אֲתַכְּלִילֵן בָּהּ, וְהִכָּא פְּקוּדָא דְפְּרִיָה וְרִבְיָה לְמַעְבְּד אֲפִין וְנִרְעִין, הִדָּא הוּא דְכִתִּיב, לֹא תִהְיֶה בְּרָאָה לְשִׁבַת יְצָרָה, וְכֵאֵן דְאֲתַכְּפֵטל מִפְּרִיָה וְרִבְיָה, כְּאֵלּוּ אֲחִינּוֹר לְהִתְיָא אַרְץ יִבֶשֶׁה, וּמוֹנֵעַ בְּרָקָא מִינָהּ, כָּל חַד לְפּוֹם דְרָגִיָה, כֵּאֵן דְפָגִים לְתַמָּא פְּגִים לְעִילָא, לְאַחַר דְאֲחִינּוֹר נִשְׁמָתִיהּ.

סוּגוּלָה גְדוּלָה שִׁיקְרָא תִּקּוּן זֶה מוֹדֵי יוֹם: יוֹם מְאֹל, יַצְלִיחַ בְּכָל דְרָכָיו, שְׁלוֹם בֵּית, זִיווּגִים הַגּוּיִם, יְצִיָה לְשִׁפְעַת רוחֵי וְגִשְׁמִי, יְצִיָה לְרִצְוֹת שְׂמִים, זוּכָה וּמִתְקַן רוחו וְנִשְׁמָתוֹ, כְּחוֹת הַשְּׂמָאָה מִתְרַחֲקִים מִמֶּנָּה, כָּל אוֹיְבָיו יִתְחַתְּיוּ, לֹא יִרְאֶה מִמֶּת בְּנֵי, וְיַצֵּל מֵעַנְשׁ הַגְּלָגוּלִים, וְיִפְקֵד לְאַרְיֻכוֹת יָמִים וְשָׁנִים. יְצִיָה לְעוֹלָם הַבָּא, וְעַל זֶדוּת תִּתְקַרֵב הַגְּאֻלָּה בְּרַחֲמִים גְּדוּלִים.

(תו ה')

זֶהוּ שְׁכָתוּב (מִשְׁלֵי א כח) אַז יִקְרָאנִי וְלֹא אֶעֱנֶה. וְכֵן מִי שְׂגוֹרִם שֶׁתִּסְתַּלַּק קִבְּלָה וְחֻכְמָה מִתּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה וּמִתּוֹרָה שְׁבַכְתָּב, וְגוֹרִם שְׁלֹא יִשְׁתַּדְּלוּ בָהֶן, וְאוֹמְרִים שְׂאִין אֵלּא פִּשְׁט בַּתּוֹרָה וּבַתְלֻמוֹד, בּוֹדָאִי כְּאֵלּוּ הוּא יִסְלַק אֵת הַמַּעֲיָן מֵאוֹתוֹ נְהָר וּמֵאוֹתוֹ גֵּן. אוֹי לוֹ, טוֹב שְׁלֹא נִבְרָא כְּעוֹלָם וְלֹא יִלְמַד אוֹתָהּ תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב וְתוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה, שְׁנַחֲשֵׁב לוֹ כְּאֵלּוּ הַחֲזִיר הָעוֹלָם לְתַהוּ וְכַהוּ, וְגוֹרִם עֲנִי כְּעוֹלָם וְאַרְךְ הַגְּלוּת. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשָׂא הָאָרֶץ דְשָׂא וְכו' (בְּרֵאשִׁית א יא), אָמַר רַבִּי אֲלֵעָזָר: אֲבָא, וְהָרִי קָרָא לוֹ יִבֶשֶׁה, מֵאִיפֹה תִּדְשָׂא הָאָרֶץ? אָמַר לוֹ: בְּנֵי, כֵּן לְמַד תְּשׁוּבָה לְכָל בְּנֵי הָעוֹלָם, שְׂאִם אָדָם יִחַזֵּר בְּתִשׁוּבָה, מוֹרִיד לָהּ הַמַּעֲיָן שֶׁהִסְתַּלַּק, וּמֵה שֶׁהִיָּתָה יִבֶשֶׁה קוֹרָא לָהּ אַרְץ, וְלִנְהָרָה שֶׁהִיָּה חֲרִב וַיִּבֶשׁ קָרָא לוֹ מְקַנָּה הַמַּיִם וַיִּמָּיִם, זֶהוּ שְׁכָתוּב (שם ט) וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְיִבֶשֶׁה אַרְץ וּלְמַקְנָה הַמַּיִם קָרָא יָמִים. בְּאוֹתוֹ זְמַן

תיקוני זוהר תיקון מ"ח

תקוּנָא תַּמְנִיא וְאַרְבַּעִין - תְּקוּן שְׁמוֹנָה וְאַרְבַּעִים

* סגולה נפלאה מרבנו האר"י זיע"א *

בְּרֵאשִׁית, תִּמְנֵן תִּרְ"י תִּמְנֵן שֶׁבַת^[א], בְּנוּנָא דָא

בְּרֵאשִׁית, שָׁם תִּרְ"י, שָׁם שְׁבַת, כְּגוֹן זֶה,

בְּרֵאשִׁית בְּ"רֵא שֶׁבַת^[ב]: וְאִינוּן תִּרְי שְׁבַתוֹת^[ג],

בְּרֵאשִׁית - בְּרֵא שְׁבַת, וְהוּן שְׁבַת, שְׁבַתוֹת,

עֲלִייהוּ אֶתְמַר וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׁבַת

עֲלֵיהֶם נֶאֱמַר (שְׁמוֹת ל"א): "וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׁבַת

לַעֲשׂוֹת אֶת הַשְּׁבַת וְגוֹמַר, תִּרְיִן וּמְנִין אֲדַכִּיר

לַעֲשׂוֹת אֶת הַשְּׁבַת וְגוֹמַר, שְׁבַת פְּעֻמִּים הַזְכִּיר

הָכָא שְׁבַת, לְקַבֵּל שְׁכִינְתָא עֲלָאָה וְתַתָּאָה^[ד],

כָּאן שְׁבַת, כְּנֶגֶד הַשְּׁכִינָה הָעֲלִיּוֹנָה וְהַתַּחְתּוֹנָה.

לְדַרְתֵּם מֵאֵי לְדַרְתֵּם^[ה], אֵלָא זַכָּאָה אִיהוּ מָאן

"לְדַרְתֵּם", מֵהוּ לְדַרְתֵּם? אֵלָא זַכָּאָה הוּא מֵי

הָעֵבֶיד לֹון דִּירָה בְּשַׁבַּת בְּתִרְי בְּתִי לְבָא^[ו],

שְׁעוּשָׁה לָהֶם דִּירָה בְּשַׁבַּת בְּשִׁנֵּי בְּתִי הַלֵּב,

א. במלה בראשית יש אותיות תר"י, ויש אותיות שבת, ורומז על שתי שבתות, שמדבר בהן המאמר, על השכינה תתאה היא המלכות וזה "ושמרו בני ישראל את השבת" ועל השכינה העליונה היא הבינה וזה "לעשות את השבת", ועיין לעיל תקון י"ט (דף מ ע"ב) דאמר שם שבת הגדול בינה, שבת הקטן מלכות. וברעיא מהימנא (יתרו צ"ב ע"א) דשבתא דיומא הוא שבת עלאה ושבתא דלילא הוא שבת תתאה (באר לחי רואי). ב. כן

הוא גירסת הפסא מלך, והביאו להלכה הפאר לחי רואי. ג. ואלו הן שתי שבתות, שבת עליונה ושבת תחתונה, בינה ומלכות (פסא מלך, באר לחי רואי). ד. שכינה העליונה שהיא הבינה, וכנגד שכינה התחתונה שהיא המלכות, (פסא מלך, באר לחי רואי). ה. למה כתוב מלת לדרתם חסר ו' - מלשון דירה - כאומר לדור תם, לגור שם. ו. לבינה ולמלכות, וה' עלאה, וה' תתאה - כנגדם שני בתים יש בלב, כמו שכתוב בתיקון י"א (דף ס"ג ע"ב

א. במלה בראשית יש אותיות תר"י, ויש אותיות שבת, ורומז על שתי שבתות, שמדבר בהן המאמר, על השכינה תתאה היא המלכות וזה "ושמרו בני ישראל את השבת" ועל השכינה העליונה היא הבינה וזה "לעשות את השבת", ועיין לעיל תקון י"ט (דף מ ע"ב) דאמר שם שבת הגדול בינה, שבת הקטן מלכות. וברעיא מהימנא (יתרו צ"ב ע"א) דשבתא דיומא הוא שבת עלאה ושבתא דלילא הוא שבת תתאה (באר לחי רואי). ב. כן

וְאֶת־פְּנֵי מִתְמָן יִצָּר הָרַע דְּאִיהוּ חֲלוּל שֶׁבֶת,^[א]
 ומתפנה משם יצר הרע שהוא חלול שבת,

בְּרִית עוֹלָם דָּא צְדִיק, דְּשִׁרְיִין תְּרוּוֹיְיָהּ עֲלֵיהּ, חַד
 'ברית עולם', זה צדיק, ששורים שניהם עליו, אחד

לְאִמְלָאָה לִּיהּ וְחַד לְאֶתְמַלְיָא מִיְנִיהּ. בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 למלא אותו, ואחד להתמלא מפניו. בני ישראל

אֵינּוּן תְּרִין בְּלִיִּין נְצַח וְחוּד, בְּנֵי דְיִשְׂרָאֵל סְבָא
 הם פגוד שתי כליות - פנימיות נצח והוד, בנים לישראל סבא -

עֲמוּדָא דְאִמְצָעִיתָא, תְּלַת שְׁבִיעֵי שְׁבִיעֵי שְׁבִיעֵי
 עמוד האמצעי - תפארת, שלש פעמים שביעי שביעי שביעי

אַלְיִן תְּלַת אַבְתָּן,^[ח] עֲנַג שֶׁבֶת^[ט] וְנִ"הָר יוֹצֵא
 אלו שלשת האבות, ענג שבת ונ"הר יוצא

מִעֲדָ"ן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגָּ"ן^[י], וְנָהָר, אֵית נָהָר
 מעדן להשקות את הגן, ונהר, יש נהר

וְאֵית נָהָר, אֵית נָהָר דְּאֶתְקָרִי נָהָר פְּלָגִיו, וְאֵית
 יש נהר, יש נהר דנקרא נהר פלגיו, ויש

נָהָר דְּאֶתְקָרִי נַחַל קְדוּמִים^[יא], עֲדָן
 נהר דנקרא נחל קדומים, עדן

סעודתין בשבת ברזא דענג שבת, כמו שכתוב: "אז תתענג על ה'" שלזה נאמר: "ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן", ומאן דלא מקום לון ואית ליה לקיטין, איתהפך ליה "ענג" ל"נג"ע", ובהפך אם מתקן ומענג פראוי אזי שורה עליו שמחת השבת ומזהפך מנגע לעונג (באר לחי רואי). יא. היסוד נקרא נהר, יש נהר ויש נהר, יש נהר הנקרא (תהלים מ"ו): "נהר פלגיו" הוא יסוד ז"א - [ז'עיר א'פין], שמקבל הארות מחסד וגבורה, תפארת נצח והוד, הנקראים "פלגי מים", ויש נהר הנקרא נחל קדומים, יסוד דבינה היוצא מעדן מאבא-חקמה

- פסא מלך, באר לחי רואי). ז. כדלקמן שצריך שיתרחק מהפעס ועצבות דטחול וכבד ומרה, ס"מ כבד פועס, ומרה זורקת בו טפה, שהוא חלול שבת מבוערי אש הפעס בגופו, ואם מתקן להם דירה נאה, אז שורים שניהם על צדיק יסוד העולם (פסא מלך, באר יצחק ומפרשים). ח. אברהם - חסד, יצחק - גבורה, יעקב - תפארת. ט. עתה מפרש גם שאר עניני שבת, ומפרש תחלה סוד ענג שבת, - ענ"ג ראשי תבות: ע' עדן, נ" נהר, ג' גן (פסא מלך, באר לחי רואי, פמבואר בזוהר בראשית כ"ו ע"א). י. הינו כמו שכתוב בזוהר (עקב רע"ג ע"א), למיכל תלת

עֲלָאָה^[יב] עֲלִיָּה אֶתְמַר עֵין לֹא רְאָתָה אֱלֹהִים
 עֲלִיָּן עֲלִיָּן נְאָמַר (ישעיה סד) "עֵין לֹא רְאָתָה אֱלֹהִים
 זִלְתָּדָּ^[יג], תַּאי נְהָר אִיהוּ ו'^[יד], דְּנַפְיָק מֵעֵדוֹן עֲלָאָה
 זִלְתָּדָּ, זָה הַנְּהָר הוּא אוֹת ו', הַיּוֹצֵא מֵעֵדוֹן הָעֲלִיָּן
 דְּאִיהוּ א'^[טו], וְאֶעְבֵּר^[טז] בֵּין אַבָּא וְאִמָּא, וְאִזִּיל
 שְׁהוּא אוֹת א', וְעוֹבֵר בֵּין אַבָּא - חֲכָמָה וְאִמָּא - בֵּינָה וְהוֹלֵךְ
 חֲמִשׁ מֵאוֹת שָׁנָה^[יז], וּמִטִּי עַד צְדִיק שְׁבִיעִי^[יח],
 חֲמִשׁ מֵאוֹת שָׁנָה, וּמִגֵּיעַ עַד צְדִיק - יְסוֹד שְׁהוּא שְׁבִיעִי,
 וּמִתַּמָּן אֲשֶׁקִי לְגִנְתָּא דְּאִיהִי שְׁכִינְתָּא תַתָּא.
 וּמִשָּׁם מִשְׁקָה לְגִנָּה - מַלְכוּת, שְׁהִיא הַשְׁכִּינָה הַתַּחְתּוֹנָה.
 זְכָאָה אִיהוּ מָאן דְּנִטִיר דִּירָה לְשַׁבְתָּ דְּאִיהוּ
 זְכָאִי הוּא מִי שְׁשׁוֹמֵר דִּירָה לְשַׁבְתָּ, שְׁהוּא

הנסוקא תורה קדומה, (פסא מלך, באר זחוק).
 יב. הוא פתר שהוא עדן לגבי חכמה (פסא מלך).
 יג. ועל האי עדן עילאה איתמר "עין לא ראתה
 אלקים זולתך", ואמר הכא, כי מי שמקום ענ"ג
 שבת, זוכה לתענוג נהר של עדן עילאה שעליו
 נאמר "עין לא ראתה" וגו', (באר לחי רואי). יד. ו'
 רומז ליסוד, הכולל קו אמצעי - דעת תפארת
 יסוד (ראשי תבות - דת"י). טו. א' רומז לכתר
 והוא באריך אפיו. פירוש (באר לחי רואי): שבאות
 א' יש " למעלה ו' למטה ובאמצע אות ו', היוד
 העליונה רומזת לשכינה עליונה, ו' למטה רומזת
 לשכינה תתאה, וה' באמצע שהוא סוד עין החיים
 קומשם ומחברם לעלות כגון עדן התחתון לכן
 עדן העליון וכל זה על ידי ענג שבת. [א.ה. על
 ידי לימוד תורת הסוד - שהוא בסוד עין החיים
 - בשבת קודש, זוכה לעלות לכן עדן העליון
 "עין לא ראתה אלקים זולתך", וכמו שהביא
 המהרר"ו את דברי הזוהר הקדוש, שפדי לזכות
 לכן עדן העליון אי אפשר בלתי לימוד תורת

הסוד, וכמו שאמר מרן הגה"צ רבי חיים קניבסקי
 שליט"א לאברהם הלומד רק נגלה, שלמד זזה"ק
 אם רוצה לזכות לכן עדן העליון]. טז. ועובר
 וכמושיף השפע לחכמה ובינה ומשם לחג"ת נ"ה,
 ונקללים ב'יסוד, וכמושיף השפע למען השכינה -
 המלכות. יז. יסוד הנשמה יתירה שמשגיגים
 בשבת הוא ברזא ד'נשמת כל חי" (שחבר הרשב"י
 הקדוש], ובהאי נשמה יתירה תהלל י"ה, דאינון
 אבא ואימא שהם חכמה ובינה, דעליהו אתמר
 "עין לא ראתה". בגין דאיהו כורכבה לעילת העלות
 שהוא מקסה ולא שליט עליה עינה, ורוחא יתירה
 שמשגיגים בשבת הוא נהר שיוצא מעדן וכו',
 דאיהו צדיק להשקות את הגן דאיהו נפש יתירה
 דשבת שהוא מלכות. (באר לחי רואי). יח. הם
 חסד גבורה תפארת נצח הוד שקל אהד כלול
 מעשר ועשר מעשר סך הכל מאה, וב'חד חמש
 מאות. יט. אם סופרים מבינה שהיא אימא
 שכינה עליונה - בינה חסד גבורה תפארת נצח הוד
 יסוד - היסוד הוא שביעי [כלומר שביעי לבינה].

לְבַאֵן [כ], **דְּלֵא** **אֶתְקָרִיב** **תִּמְן** **עֲצִיבוּ** [כא] **דְּמַחֹל**,
 הַלֵּב, שְׁלֵא יִתְקַרֵּב שֵׁם עֲצֵב הַטְּחֹל
וְכַעַס **דְּמָרָה** **דְּאִיהוּ** **נִוְרָא** **דְּגֵיהֶנְם** [כב], **דְּעֻלָּה**,
 וְכַעַס הַמָּרָה שְׁהִיא אֵשׁ הַגֵּיהֶנֶם, שְׁעֻלָּה
אֶתְמַר **לֹא תִבְעֵרוּ** **אֵשׁ** **בְּכָל** **מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם** **בְּיוֹם**
 נְאֻמָּר (שמות לה): "לֹא תִבְעֵרוּ אֵשׁ בְּכָל מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם בְּיוֹם
הַשַּׁבָּת, **וְהָכִי הוּא** **וְדָאֵי** **דְּכָל** **מָאן** **דְּכַעִים** **בְּאֵלוּ**
 הַשַּׁבָּת", וְהָכִי הוּא וְדָאֵי, הוּא וְדָאֵי, שְׁכָל מִי שְׁכֹנֵעַס בְּאֵלוּ
אוֹקִיד **נִוְרָא** **דְּגֵיהֶנְם** [כג], **אַרְבַּעִים** **מְלָאכּוֹת** **חֲסַר**
 מְדַלִּיק אֶת הָאֵשׁ שֶׁל הַגֵּיהֶנֶם. אַרְבַּעִים מְלָאכּוֹת חֲסַר
חַד [כד] **אֵינּוֹן** **לְקַבֵּל** **אַרְבַּעִים** **מְלָקִיּוֹת** **חֲסַר** **חַד**
 אַחַת, הֵן כְּנַגְדֵי אַרְבַּעִים מְלָקִיּוֹת חֲסַר אַחַת
בְּשַׁבָּת, **וְאֵינּוֹן** **עֲשֶׂרָה** **דְּלָקָה** **אַדָּם** **וְעֲשֶׂרָה** **לְחֹהֵי**
 בְּשַׁבָּת, וְהֵם עֲשֶׂרָה שְׁלָקָה אַדָּם, וְעֲשֶׂרָה לְחֹהֵי,

מי שפועס בשבת נחשב לו כאלו הדליק את אש הגיהנם בשבת, (הגר"א). **כד.** ארבעים מלאכות חסר אחת הן כנגד ארבעים מלקות חסר אחת שאסרו ללקות בשבת, ואלו המלקות הן כנגד עשר קלות שלקה אדם ועשר לחוה ועשר לנחש ותשע לאדמה, ועל כן אמרו חכמי המשנה "אין לוקין בשבת" שאלו המלאכות מאחר והם מתרות ביום חול, גורמות לישראל שיקבלו מלקות ביום חול, אך ביום השבת, מאחר ונאסרו אותן המלאכות, איז גם נאסרו המלקות. ואלו המלקות הם כנגד ל"ט אבות מלאכות שנעשות בימי החול מחמת קללת אדם הראשון, והמחלל שבת גורם לעצמו עניות כמו שכתבו בהקדמת תיקו"ז (דף י"ב ע"א), ונאסרו בשבת שהיא מקור השפיע, וכל השומר שבת זוכה שיתהפך לו ל"ט ברכות ויהיה לו פרנסה טובה בשפע ובנקל בלי טרחה כי נצול מקללת אדם

כ. השבת נקרא לב, שהוא באמצע ימי החול, בין ד'ה'ו' שהם ממשויכים גר"ן [יום ד' נפש, יום ה' רוח, יום ו' נשמה] לשבת הבאה ובין א' ב' ג' שמוקבלים הארה לגר"ן [יום א' נשמה, יום ב' רוח, יום ג' נפש] משבת שעברה שמשארת עליהם, וקורא לו בשם דירה, שהוא אותיות דר י"ה שבו הארות חכמה ובינה שהם סוד י"ה, עד כאן (בגיהו לר"ח הטוב). א.
 ה. כלומר ששומר את לבו - תרתי משמע, לב האדם בשבת שנקראת לב - מדברי חול וממשיך ללב הארות חכמה ובינה על ידי לימוד פרד"ס התורה). **כא.** כי הלב משפן בינה ומלכות, צריך שחוקה ורננה, (כסא מלך), לרמו שצריך ללמוד פרד"ס בשבת בשמחה ורננה (סוד ה). **כב.** טחול מרה אש ראשי תבות טמ"א, שלא יתערב טמא בשבת, גם טחול מרה גימטריה "רצח" מצד פלוני שהוא בעל הרצח, ולא יתקרב בשבת דאיהו "חיים", (בגיהו לר"ח הטוב). **כג.** שכל

וְעִשְׂרָה לְנַחֵשׁ וְתִשְׁעָה לְאַרְעָא, וּבְגִין דָּא אָמְרוּ
 וְעִשְׂרָה לְנַחֵשׁ, וְתִשְׁעָה לְאַדְמוּה, וּבְגִלְלָה זָה אָמְרוּ
 מֵאֲרִי מִתְּנִיתִין אִין לִוְקִין בְּשִׁבְתָּ, דִּיאֲלִין
 בְּעִלִּי הַמְשִׁנָּה אִין לִוְקִין בְּשִׁבְתָּ, שְׂאֵלוּ
 מִלְּאכּוֹת אֵינּוֹן חֲשִׁיבִין לְיִשְׂרָאֵל לְקַבֵּל מִלְּקִיּוֹת.
 הַמְלָאכּוֹת הֵן נְחֻשְׁבוֹת לְיִשְׂרָאֵל כְּנֶגֶד מִלְּקִיּוֹת.
 יְצִיאֹת הַשְּׁבִתָּ שְׁתִּים, אֵינּוֹן עֲקִירָה וְהַנְּחָה,
 יְצִיאֹת הַשְּׁבִתָּ שְׁתִּים, הֵם עֲקִירָה וְהַנְּחָה,
 דְּעֵבִיד לִוְן בְּבֵת אַחַת, מָאן דְּאֶעְקֵר חֲפִין
 שְׁעוּשָׁה אוֹתָם בְּבֵת אַחַת, מִי מָאן דְּאֶעְקֵר חֲפִין
 מֵאַתְרִיהּ וְאַנְח לִיהּ לְבַר מֵאַתְרִיהּ וּמְרִשׁוּתִיהּ [כה],
 מִמְקוֹמוֹ וּמִנִּיח אוֹתוֹ מִחוּץ לְמִקְוֵמוֹ וּמְרִשׁוֹתוֹ,
 כְּאֵלוּ אֶעְקֵר אֵילָנָא דְחַיִּי דֵּאִיהּ אוֹת בְּרִית,
 כְּאֵלוּ עֵקֶר אֵת אֵילָן הַחַיִּים, שְׁהוּא אוֹת בְּרִית,
 וְאַנְח לִיהּ בְּרִשׁוֹ נוֹכְרָאָה, מָאן דְּעֵבִיד דָּא גְרִים
 וְהִנִּיח אוֹתוֹ בְּרִשׁוֹת נְכָרִיהּ. מִי שְׁעוּשָׁה אֵת זָה, גֹרָם
 דְּאֶעְקֵר נְשַׁמְתִּיהּ מִרְשׁוֹת דִּילָהּ, וְאַנְח לָהּ בְּרִשׁוֹ
 לְעֵקֶר וְנִשְׁמְתוֹ מְרִשׁוֹת שְׁלָהּ וּמִנִּיחָה בְּרִשׁוֹת
 אַחְרָא דֵּאִיהּ מְרָה וְטָחוּל, וְדָא גְרָם לְיִשְׂרָאֵל
 אַחְרָת, שְׁהִיא מְרָה וְטָחוּל, וְזָה גְרָם לְיִשְׂרָאֵל

הראשון. (לקוטי הלכות ומפרשים). כה. יציאות השבת שתיים, אלו הן: עקירה מרשות היחיד והנחה ברשות הרבים שעושה אותן בבית אחת [כמו המעביר ד' אמות ברשות הרבים בלי הפסק ומנוחה]. מי שעוקר חפץ ממקומו מרשות היחיד ומניחו מחוץ למקומו ומרשותו, לרשות הרבים, כאלו עקר את עץ החיים שהוא אות ברית יסוד דז"א והניחו ברשות נוכריה מקום הסטרא אחרא,

מי שעושה כן גורם לנשמתו שתעקר מרשותו ותנוח ברשות האחרת שהיא כנה וטחול פעם ועצב. - וזהו חלול שבת שגורם לישראל שנעקרו מארץ ישראל רשות היחיד והגלו לארץ נוכריה שהיא רשות הרבים רשות הסטרא אחרא, (כמו שכתוב בעין חיים (שער ט' פ"ב): שיש גליפה הנקראת משגאוי משגא י"ו שהוא גליפה הנקראת רשות הרבים בסוד רשות הרבים רחבו י"ו אמה, ועין בספר החיים והשלום לר"ח הטוב

וְאֵתְּגַלְיָאוּ **מֵאֶרְצָא** **דְּיִשְׂרָאֵל** **וְאֵתְּגַלְיָאוּ**
 וְגַלּוֹ יִשְׂרָאֵל מֵאֶרְצָא שְׁנַעְקְרוּ
בְּאֶרְצָא **נּוֹכְרָאָה** **דְּאִיהִי** **רְשׁוּת** **הַרְבִּים**, **וְהָכִי**
 לְאֶרְצָא נְכַרְיָה שְׁהִיא רְשׁוּת הַרְבִּים, וְהָכִי
אִיהִי **מָאן** **דְּאֵעִיל** **אוֹת** **בְּרִית** **קֹדֶשׁ** **דִּילִיָּה** **בְּרִשׁוֹ**
 הוּא מִי שְׁמוּעֵל בְּאוֹת בְּרִית קֹדֶשׁ שְׁלוֹ וּמַעְבִּיר -
נּוֹכְרָאָה, **שְׁבִתָּא** **אִיהִי** **טְחוּל**, **חַמְ"ה** **אֶתְתָּא**
 כַּח לְרִשׁוּת נְכַרְיָה. שְׁבִתָּא"י הוּא טְחוּל, חַמְ"ה, - אֶשְׁה
בִּישָׂא **מְרָה**, **שְׁבִתָּא** **עֲלִיָּה** **אֶתְמַר** **וְהַבּוֹר** **רַק**
 רְעָה וּמְרָה, שְׁבִתָּא"י עֲלִיָּה נְאָמַר: "וְהַבּוֹר רַק
אֵין **בוֹ מִים**, **מִים** **אֵין** **בוֹ** **אֲבָל** **נְחָשִׁים** **וְעַקְרָבִים**
 אֵין בוֹ מִים", מִים אֵין בוֹ אֲבָל נְחָשִׁים וְעַקְרָבִים

פוכבי הלכת השולט בליל שבת, ומי שמחלל שבת נכנס תחת מקושלתו שהוא עניית ואבדון, ועם ישראל השומרים שבת קודש שולטים על המזל, ועולים מעל הטבע, ומקבלים שפע מהספירות העליונות, ומשבת קודש נאונים בכל ימי החול. וכידוע מהצה"ק רבי מנחם מנדל מרימנוב זיע"א שדרכו בקודש לומר על אכילתו בשבת קודש שמונה יתן שפע לימי השבוע. כט. חמה היא בחינת אשה רעה נקראת מרה, כמו שכתוב: (קהלת) "ומוצא אני את האשה מר ממונת" (ועני תיקון' תיקון ח' דף כ"ד ע"א - באר לחי רואי). ל. שבתא"י עליו נאמר (בראשית לו כד): "והבור רק אין בו מים" מים אין בו, אבל נחשים ועקרבים יש בו, והוא גורם בעולם לרעב וצמאון וקנה והספד וחשוקה ואפלה, הפך ענג שבת והוא גורם לגלות לישראל, וצריכים ישראל לעשות לה לשבת שנוי בכל אלה כמו שלמדנו, והוא הדיו לגבי דבור חול שהוא אסור בשבת, וכך לא יהיה לסטרא אחרא מקום בשבת לשרות בו, ואז יברח דגמגמת שפחתו של אברהם שצאמר בה: "מפני שרה גברתי אנכי ברחתי".

על תהלים ס"ח ב'. כו. כמו שכתוב שהיוצא מארץ ישראל לדור בחוץ לארץ מעביר את השפע של יעקב לעשו, ועל זה נאמר הפסוק: (שיר השירים ח') "אחות לנו קטנה" וגו', שאין להם שפע לפי שהן יוצאים מארץ החיים ונפרדים ממקום התורה פדכתיב: "כי מציון תצא תורה" (רמב"ו), וכמו שכתוב בזה"ק (ויחי דף רכ"ה), דהא אורא קדישא ורוחא קדישא אתעדו מינייהו. ויונקי מאורא ורוחא דרשותא אחרא, עכ"ל, (ועני עוד זה"ק פ'רשת אחרו דף ע"ב ע"ב, ובפרשת נח דף ע' ע"ב), והעוברים ארץ העמו"ם ובאים לדור בארץ ישראל לוקחים הו' מעשו ונשאר עש, ונותנים הו' הוא השפע ליעקב ונהיה יעקב מלא ב', ובזכותם תבוא הגאולה. (ספר לך לך למקבל רבי מרדכי עטיה ז"ע, ומספר דרך חיים למקבל רבי חיים ישעיה הכהן ז"ע). כז. וכך מי שפוגם את אות ברית קודש שלו, ונותן כח ברשות נכריה שנקרא מוציא מרשות ישראל (רשות הרבים) רח"ל, וה' הטוב לרשות הסטרא אחרא וימנע נדחיו מארבע כפות הארץ וכפר בעדינו, וימנע נדחיו מארבע כפות הארץ לארצנו, אכ"י". כח. שבתא אחד משבעה

יֵשׁ בּוֹ, וְאִיתוֹ רָעַב וְצָמְאוֹן וְקִינָה וְהַסְפֵּד [א]
 יֵשׁ בּוֹ, וְהוּא רָעַב וְצָמְאוֹן וְקִינָה וְהַסְפֵּד
 וְחֲשׂוּכָא וְקַבְלָא [ב], וְאִיהִי גְלוּתָא לְיִשְׂרָאֵל.
 וְחֲשׂוּכָא וְעֲרַפְלָא - אֶפְלָה, וְהִיא גְלוּתָא לְיִשְׂרָאֵל,
 וְצָרִיכִין יִשְׂרָאֵל לְמַעַבְדַּ לָּהּ שְׁנוּי בְּכִלָּא [ג] וְהָא
 וְצָרִיכִים יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת לָהּ שְׁנוּי בְּכֵל, וְהָרִי
 אִוְקְמוּתָהּ, וְאִיתוֹ דְּבוּר דְּחֹל דְּאִיתוֹ אֲסוּר
 פְּרִשׁוּתָהּ, וְהוּא דְּבוּר שֶׁל חֹל שֶׁהוּא אֲסוּר
 בְּשַׁבָּת [ד], וְכֵד לָא אֲשַׁבַּחַת אֶתְר לְשִׁרְיָא תַּמָּן,
 בְּשַׁבָּת, וְכֹאשֶׁר לָא מוֹצֵאת מְקוֹם לְשִׁרְוֹת שָׁם,
 אִיהִי בְּרַחַת, כְּגוֹוֹנָא דְּשַׁפְּחָה דְּאֲבְרָהָם [ה]
 הִיא בּוֹרַחַת, כְּמוֹ הַשַּׁפְּחָה שֶׁל אֲבְרָהָם
 דְּאֶתְמַר בָּהּ מִפְּנֵי שְׂרִי גְבַרְתִּי אֲנֹכִי בְּרַחַת [ו].
 שְׁנַאמַר בָּהּ: "מִפְּנֵי שְׂרִי גְבַרְתִּי אֲנֹכִי בְּרַחַת".
 טַחֹל עָלָה אֶתְמַר [ז] שֶׁל נְעֻלְיָהּ מֵעַל רַגְלֶיהָ, נְעַל
 טַחֹל עָלָיו נְאֻמַּר: "שֶׁל נְעֻלְיָהּ מֵעַל רַגְלֶיהָ", נְעַל
 מְטוּנָה דְּטַפָּה סְרוּחָה, כִּי הַמְקוֹם אֲשֶׁר אֶתָּה
 מְטוּנָה שֶׁל טַפָּה סְרוּחָה, כִּי הַמְקוֹם אֲשֶׁר אֶתָּה

בתחלת פניסת שבת אזי היא בורחת מושם,
 (באר יצחק). לד. ואמרו בגקרא (שבת כ"ג ע"ב)
 שלא יהא דבורך של שבת כדבורך של חול,
 היינו השנוי של שבת האמור כאן, (באר לחי
 רואי). לה. (בראשית ט"ז ח), וכמו שכתוב (לעיל
 תיקון ט' דף כ"ד ע"ב), כגוןא דעבדת שרה
 לשפחה דילה, הה"ד "מפני שרה גברתי אנכי
 בורחת", עיי"ש (באר לחי רואי). לו. כן בורחת
 הקלפה מפני שמקדש את עצמו בקדשת שבת

לא. (זוהר דף פ"ה ע"ב). וענין זוהר קדש פ' יתרו
 (דף כ"ז ע"ב) דאית שבתאי מיסוד דקדושה
 ונקרא שבת (באר לחי רואי). לב. קנה ששה
 מינים כנגד שליטתו בששת ימי החול, (בגוה).
 לג. פי כוח שבתאי" שהוא שולט בתחלת יום
 השבת הוא עצבות וענוי ולבישת שחורין ולא
 לאכול בשר ויין, ולישב בחשך, ועל פן מצוות
 שבת צריך הכל בהפך ושנוי, וכן שאר השינויים
 ממה הכל לטובה, ואזי כשימצא שנוי לטובה

עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמַּת קֹדֶשׁ הוּא, דָּא שַׁבַּת [לח], וְעָלֶיהָ

עומד עליו אדמת קודש הוא, זה שבת, ועליו

אֹמְרַת שְׁכִינְתָּא [לט] פִּשְׁטֵי אֶת בְּתַנְתִּי אֵיכְבָּה

אומרת השכינה: "פשטי את בתנתי איכבה

אֶלְבָּשְׁנָה, רַחֲצֵתִי אֶת רַגְלֵי אֵיכְבָּה אֲמַנְפִּים [מ]

אלבשנה, רחצתי את רגלי איכבה אמנפם,

וּבְגִין דָּא צָרִיד בַּר נִשׁ בְּשַׁבַּת לְשַׁנּוּי בְּלָבוּשֵׁי

ומפני זה צריך בר נש בשבת לשנות בלבושים,

בְּשֻׂרְגָא בְּמַאכְלִין [מא], וְצָרִיד לְמַתְּוֵי מוֹסִיף מַחֹל

בשרגא ובמאכלים, וצריך להותו מוסיף מחול

עַל הַקֹּדֶשׁ, וְכָל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִין לֵיהּ נֶפֶשׁ

על הקדש, וכל המוסיף מוסיפין לו נפש

יְתִירָה בְּשַׁבַּת [מב]. וְכָל הַגּוֹרֵעַ גּוֹרְעִים לֹא אוֹתָהּ

יתרה בשבת. וכל הגורע מפסידים לו אותה

פי כל מצוה ומצוה היא צנור, אשר דרך שם
ממשיך האדם אליו כל מיני אורה, כל מיני
טובה ברכה ושמחה ואהבה מן המקור העליון,
כדכתיב: (ישעיה י"ב א'): "ושאבתם מים בששון
ממעייני הישועה", כי במקור הוא נקרא (שיר
השירים ד' ט"ו), "מעין גנים באר מים חיים
ונזלים מן לבנון", ואם הצנור הוא שלם, כלומר
שעושה המצוה בשלמותה כראוי, הנה אז יורד
אליו שפע קודש, אורה ושמחה מאור פניו
יתברך, וכאשר המצוה היא לשמה, מביאה
נשמה קדושה, והיא מאירה לאדם באורה
ושמחה וחדוה, ומצילתו ומגינה עליו מפל
מכשולים ופגעים כמאמר חז"ל (סוטה כ"א ע"א)
מצוה מנגא ומצלא, ועל כן צריך האדם לשוב
בתשובה קדם כל מצוה, והוא כל תפלה
ולמוד התורה ואז ונדאי הוא מוריד וממשיך
אור הקדושה והטהרה, ועל זה אמרו חז"ל (יומא
ל"ט), אדם מקדש עצמו מעט מלמטה, מקדשין

ומשרה עליו את השכינה הקדושה, (הג"א ובאר
לחי רואי). לו. (שמות ג' ה'). לח. כי על ידי
שמירת שבת זוכים להשראת השכינה הנקראת
אדמת קודש, והיא בחינת שבת (מפרשים).
לט. וענין בשער הפסוקים להאריז"ל (בספר
הליקוטם רות ד"ה וזאת לפני בישראל), שפסוק זה
נאמר על הפשט לבושי הקלפה שסובלת
השכינה מחמת עונותיהם של ישראל רח"ל
(באר לחי רואי). מ. (שיר השירים ה' ג'). מא. ראשי
תבות ש'רגא ל'בושין מ'אכלין - שלם, כי
השבת יתה שלם בשלשה אלה. גם אמר עוד
וצריך למהי מוסיף מחול על הקודש, הנה דבר
זה נרמז באות ו', כי לעולם קיימא לו ו'
לרבות, ואם כן כנגד זו ההוספה [שלמעלה],
תוסיף ו' באותיות של"ם הנזכרים, ויהיה שלום,
לךך אומרים שבת שלום. (בנהו). מב. על ידי
שמירת שבת, ממשיך עליו את רצון העליון,
ורצון הוא מתהווה לצנור, [רצון אותיות צנור].

נֶפֶשׁ יְתִירָה חֶס וְשְׁלוֹם, וְכָל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִים
 נֶפֶשׁ יְתִירָה חֶס וְשְׁלוֹם וְכָל הַמוֹסִיף, מוֹסִיפִים
 לוֹ נֶפֶשׁ יְתִירָה בְּשַׁבָּת.^[מג]
 לוֹ נֶפֶשׁ יְתִירָה בְּשַׁבָּת.

אחר כך יקרא פסוקים אלו, שלוש פעמים כל פסוק:

(יְדַמְיָהוּ מו, כז) וְאַתָּה אֵל תִּירָא עַבְדִּי יַעֲקֹב וְאֵל תַּחַת יִשְׂרָאֵל כִּי
 הִנְנִי מוֹשַׁעַד מִרְחוֹק וְאַתָּה זֶרְעַד מֵאֶרֶץ שְׁבִיִּים, (יְכוֹן שָׁבַל הַנְּשֻׁמוֹת
 הַשְּׁבוּיִים בְּטוֹמְאָה, יַחֲזִרוּ לְקְדוּשָׁה) וְשָׁב יַעֲקֹב וְשָׁקַט וְשָׁנַן וְאִין
 מִחֲרִיד: (תְּהִלִּים יח, לא) הָאֵל תַּמִּים דְּרַבּוֹ אִמְרַת (יְכוֹן שְׁהַקְלִלָּהּ
 ה-מֵאֲרַת שְׁנַגְדָּמָה בְּעוֹנוֹתָיו, תְּהַפֵּךְ לֵאמֹרֶת) ה' צְרוּפָה מְגִן הוּא לְכָל
 הַחֹסִים בּוֹ:

להיות טוב גמור, וכן על ידי הרהורי תשובה
 שלו יקרא מוסיף מחול על הקודש, וזהו סוד
 תוספת שבת, (באר לחי רואי). ומנהג ישראל
 קדושים אחרי תפילת ערבית במוצאי שבת
 קודש נשואים ללמוד זוהר הקדוש בתבורה כדי
 להקשיף את קדשת השבת עם האור הגנוז
 הטמון בזוהר הקדוש לכל ימי השבוע, ומרויחים
 בכל שעה מאה מליון שנה תורה, ובמנין עולה
 לטריליון שנה תורה, (ועין עוד ערכה של שעה
 באריכות).

אותו הרבה מלמעלה, כי מושך לעצמו בכל
 מצוה ומצוה ודבור תורה, אור אלקותו יתברך
 שהוא מקור כל הקדושה ותכלית הטְהֵרָה
 המטהר לאדם בכל יום ויום ביותר ויותר, (תוכן
 דברי באר מים חיים פְּרִשֵׁת וְאַתְחַנּוּ). מג. שְׁצַרְיָה
 להוסיף מחול על הקודש בכניסתה וביציאתה,
 ועל ידי הוספת קדשת שבת בכניסתה
 מפרדים את הקלפה מהקדושה, ועל ידי
 תוספת קדשת שבת, ומאחר ביציאת שבת,
 נשארת דבוקה קלפת נוגה בקדש וחוזרת

ספר ברכת משה

הלכות נטילת ידיים
וברכת המזון

יצא לאור חודש חשוון תשע"ד
על ידי "מפעל הזהר העולמי"
סניף בת ים רחוב בר יהודה 50 בת ים יצ"ו
ארץ ישראל
טל: 052-7651911

	
<p>רבי שלום יהודה גראס שליט"א האדמו"ר מהאלמין חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה</p>	<p>סניף בת ים רחוב בר יהודה 50 בת ים יצ"ו ארץ ישראל טל: 0527651911</p>

תוכן הענינים

- א' פרק א' מוסר והלכות נטילת ידים.....
- השכר הגדול לנזהר בנטילת ידים לסעודה כהלכתה, והעונש הקשה למי שאינו נוטל ידיו לסעודה כהלכה.....
- א'.....
- השכר הגדול בעולם הזה לנוטלים ידיהם כראוי - סגולה לעשירות ולאריכות ימים.....
- ב'.....
- הלכות והכנות לנטילת ידיים:.....
- ג'.....
- ג'.....
- עוד דינים חשובים:.....
- ד'.....
- ג' מאות חומרות בנטילת ידים לאכילה.....
- מעשה בתלמיד חכם שנתגלגל בצפרדע חמש מאות שנים והבעל שם טוב תיקן אותו.....
- ד'.....
- ה' פרק ב'.....
- ה' מוסר והלכות ברכת המזון.....

ספר

ברכת משה

על הלכות נטילת ידים, וברכת המזון

פרק א'

מוסר והלכות נטילת ידים

השכר הגדול לנזהר בנטילת ידים לסעודה כהלכתה, והעונש הקשה למי שאינו נוטל ידיו לסעודה כהלכה

א. מי שאינו נזהר ליטול ידיו כשצריך, ואיך שצריך, יורד מנכסיו וכאילו נכרת מזה העולם לתקופה זזא.

ב. מי שאינו נוטל ידיו כמו שצריך - סימן רע הוא לו, השי"ת לא ימחול לו על כך² ונקרא אפיקורס³.

ג. בשמים מוציאים אותו מכלל ישראל ולא יזכה לחלק לעולם הבא לאחר מותו⁴.

ד. לאחר מותו יתגלגל במים⁵ יש אומרים שנהיה צפרדע⁶, אם היו יודעים איזה צער זה להתגלגל במים לא היו מפסיקים לבכות⁷.

ה. השי"ת לא יצילו מצרה רח"ל ואם יבואו עליו גזלים לא תהיה עליו שמירה מן השמים והם יוכלו לשדוד ממנו את כל רכושיו⁸. לכן בזמן שגניבות הן מעשה של יום ויום ומצוי מאוד שאנשים - אין להם פרנסה התפקיד של כל יהודי להתחזק בנטילת ידים ולעורר את אשתו וילדיו על כך⁹. העבירה שלהם על חשבונו וגם העונש מפני שיכל ללמדם¹⁰.

ז. מי שאינו נוטל ידיו כהלכה מביא עוני לעולם. הצרות והיסורים שהעניים סובלים הוא אשם בכך, ולכן לאחר מותו לא תהיה לו מנוחה, בדיוק כמו רוצח ששופך דם מפני שבגללו כבר מתו הרבה אביונים¹¹.

ז. טומאה שורה על ידיו לכן נוטלים ידים לפני הסעודה כדי להסיר את הטומאה, ומי שאינו נזהר בזה - הלחם שאוכל טמא והוא מדבק בסטרא

א) אורח חיים סימן קנ"ח סעיף ט'.

ב) תנא דבי אליהו - רוקח - אליהו רבא סימן קנ"ח ס"ק ו'.

ג) שולחן הטהור מאת הגאון הקדוש מקאמארנא זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל - סימן קנ"ח.

ד) ספר הקדוש שבת מוסר פרק ט"ז בשם צוואת רבינו אליעזר הגדול זי"ע.

ה) שער הגלגולים הקדמה כ"ב.

ו) שער הגלגולים הקדמה כ"ב שם.

ז) שולחן הטהור מאת הגאון הקדוש מקאמארנא זי"ע בשם הזוהר הקדוש.

ח) יפה ללב סימן קנ"ח סעיף קטן ו' - זוהר הקדוש פרשת פקודי דף ר"נ עמוד ביי"ת.

ט) ספרי מוסר

י) מסכת שבת דף נ"ד.

יא) קיצור ספר הקדוש שני לוחות הברית הלכות נטילת ידים בשם חכמי האמת

הלכות והכנות לנטילת ידיים:

- א.** בכל חלק ממצות נטילת ידיים מונחים סודות¹ נעלים: הנטילה, הכלי, שפשוף הידיים, ניגוב הידיים, הברכה וכו', לכן יהיה נזהר בכל אחד מהם².
- ב.** לפני הנטילה יבדוק את ידיו אם אין עליהם חציצה³ כדי שלא תהי' לו חציצה - שאלה על הצפרניים יגזור אותם בכל ערב שבת קודש⁴, גם את העורות ליד הצפרניים⁵.
- ג.** ישתמש בספל שאין עליו שום חור או סדק אפילו יותר למעלה, וכן ספל שיוכל להכיל הרבה מים ופתחו רחב.
- ד.** יכין מגבת עוד לפני שנוטל ידיו שיוכל

אחרא רח"ל ועל ידי כך נהיה עני ונכרת מזה העולם⁶.

ה. כל העונשים שנזכרו לעיל נאמרו גם על אלו שאינם נוטלים ידיהם כראוי וכנדרש מפאת עצלות⁷.

השכר הגדול בעולם הזה לנוטלים ידיהם כראוי - סגולה לעשירות ולאריכות ימים

א. מי שנוטל ידיו עם הרבה מים זוכה לעשירות⁸. מי שאינו זוכה לעשירות זה מפני שעבירות אחרות מעכבות⁹. בכל זאת יהיה רגוע שהעושר שמור לו לעולם הבא ששם התענוג הוא אמיתי ולעשירות אין שעור וגבול¹⁰ ויזכה גם ליראת שמים¹¹.

- יב** ספר הקדוש סדר היום דיני ברכת המוציא.
- יג** ספר כף החיים סעיף ע"ד - בשם הפוסקים.
- יד** שולחן ערוך אורח חיים סימן קנ"ח סעיף י' - זוהר הקדוש פרשת לך לך סוף דף פ"ז עמוד ב'.
- טו** עיין ספר חיי אדם כלל ל"ו אות אל"ף - וספר כף החיים סימן קנ"ח אות פ'.
- טז** ספר כף החיים סימן קנ"ח אות פ' שם.
- יז** אחרונים סימן קנ"ח
- יח** האר"י הקדוש גילה לנו על ידי תלמידו הקדוש רבינו חיים וויטאל ז"ע את כל סודות התורה וכוונות התפילה וגם עשה נפלאות וגילה לנו ברוח קדשו מקום קבורתם של כמה נביאים ותנאים ואמוראים ועוד קבורת הרבה צדיקים בארץ הקודש.
- פעם אחת כשהבעש"ט הקדוש נטל ידיו לסעודה אמר לו תלמידו הרה"ק **רבי נחמן הארדענקער** זי"ע, שעל פי כוונות האר"י הקדוש יש לכוון בנטילת ידיים כוונה זו וזו, כוונה אחרת ממה שהבעש"ט הקדוש כוון באותה נטילה. הלילה כבר ירד ומפני שהנרות כבו הם ישבו בחושך. הבעש"ט הקדוש לבש צורה ופשט צורה, ותלמידיו הכירו בו, שכעת נשמתו עולה למעלה, כך ישב הבעש"ט הקדוש זמן מה, והר"ר נחמן הארדענקער זי"ע נרדם. כשהקיץ משנתו שאלו הבעש"ט: "מה אתה אומר כעת?" ספר התלמיד שראה בחלומו והנה הוא במתיבתא דרקיע ושמע שמכריזים שהבעש"ט הקדוש ידרוש היום, נתאספו הרבה נשמות וגם האר"י הקדוש בתוכם, בתוך דרשתו פלפל הבעש"ט הקדוש עם האר"י הקדוש בכוונת נטילת ידים, והאר"י הקדוש הודה לבעש"ט הקדוש שכעת יש לכוון כמו שהוא כיוון.
- יט** אור צדיקים ודרך סעודה.
- כ** משנה ברורה סימן קס"א, א'.
- כא** כף החיים סימן קס"א סעיף קטן י"ד.
- כב** אשל אברהם סעיף קטן קו"ף.

בשניה ויברך "על נטילת ידיים" (על פי קבלה צריך להרים ידיו)

ד. לאחר מכן ינגב היטיב ידיו עד שמרגיש שיבש בכל המקומות, ביותר צריך להזהר בין האצבעות בקצה ובסוף היד.

ה. לא ינגב ידיו במגבת רטובה^{כז} ולא בבגדיו^{כח}.

ו. יברך וינגב ידיו הכי קרוב למקום ששם מברך המוציא ואוכל^{כט}.

ז. מתחילת הנטילה ועד שאוכל "המוציא" אסור לדבר^ל, אבל "אמן" מותר לו לענות אם שומע ברכה כשכבר נטל שתי ידיו^{לא}.

ח. אסור לעשות ברכה "על נטילת ידיים" רק אם רוצה לאכול לפחות 2 אונץ לחם (אחד ושליש מפרוסת לחם רגיל) עד ארבע דקות חצי מזה והחצי השני עד עוד ארבע דקות^{לב}.

עוד דינים חשובים:

א. אם אחד יוצא באמצע הסעודה לזמן ארוך יותר צריך שוב ליטול ידיו בלי ברכה כשחוזר^{לג}.

ב. אם נוגע במקומות המכוסים בשעת הסעודה או מגרד ראשו יטול שוב

מיד לנגב בה ידיו וכן לחם ומלח על השולחן. (וסכין - לחלה)

ה. ינגב היטיב ידיו ויגביה שרווליו עד המקום ששם נוטלים כדי שיטול ידיו ברווח כפי השעור.

ו. כשהספל כבר מלא במים ינגב את שתי הידיות של הספל^{לד}.

ז. יטול ידיו הכי קרוב לשולחן שאוכל^{לד} ויזהר שיהיה לכל הפחות באותו בית.

ח. לפני הנטילה יבקש על פרנסה [באיזה לשון שירצה] (או יאמר את המזמור: "מזמור לדוד ה' רועי לא אחסר" וגו'^{לה}).

סדר הנטילה:

א. יקח הכלי עם מים ביד ימין ויעבירו ליד שמאל, יטול יד ימין שלש פעמים, לאחר מכן יקח את הכלי ליד ימין ויטול את יד שמאל שלש פעמים.

ב. צריך לפסק אצבעותיו ולכופף מעט את קצה האצבעות למעלה ולשפוף המים מקצות האצבעות כשמזיז הספל באיטיות עד סוף ידיו^{לו}, כדי שהמים יגיעו לכל המקומות: בקצה האצבעות, בין האצבעות, על כף היד ועל סוף היד, לכן יטול ידיו עם הרבה מים כדי שיגיע לכל המקומות.

ג. לאחר הנטילה ישפשף היטיב יד אחת

כג) חיי אדם כלל מ', פתחי תשובה סימן קס"ב, שולחן שלמה שם. כד) סימן קס"ו ואחרונים.

כה) מגן אברהם ומשנה ברורה סימן קס"ו.

כו) קיצור שולחן ערוך סימן מ' סעיף ד' ואחרונים בסימן קס"א.

כז) אחרונים סימן קס"ב סעיף ח'.

כח) דקשה לשכחה - מגן אברהם ופרי מגדים סימן קנ"ח.

כט) כף החיים סוף סימן קס"ז בשם הפוסקים.

ל) שולחן ערוך הרב סימן קס"ה סעיף א'.

לא) אחרונים סימן קס"ו.

לב) שיעורי תורה להגאון הקדוש רבי אברהם חיים נאה זצ"ל - ושיעור כדי אכילת פרס על פי שיעור הגאון בעל חזון איש זצ"ל.

לג) סימן קס"א סעיף א'.

בספר אורחות חיים לט מהרה"ק ר' נחמן כהנא מספינקא ז"ל חתן הרה"ק בעל אמרי יוסף מספינקא זי"ע, שמעתי מכ"ק אדמו"ח זי"ע אשר שמע מפיו הקדוש של מרן אדמו"ר בעל דברי חיים מסאנץ אשר רבינו הקדוש רבי ר' שמעלקע מניקלשבורג היה לו שלוש מאות חומרות בנטיילת ידים לאכילה, וחשב גם אחד מהם מים ששאבו עכו"ם.

ומעשה ממרן החזון איש זי"ע, שבשמחה שהיו ציבור גדול, הביט מהצד ואמר, שמכל אלו שנטלו ידיים אולי רק אחד נטל כהלכה, (ע"כ), וזאת מפני שרבו דקדוקיה, ועל כן כל איש הירא את ה' ילמד היטב את הלכות נטילת ידיים, ויתיעץ עם תלמיד חכם מורה הוראה, כדי שיזכה לקיים את המצוה כהלכתה בשלימות.

מעשה בתלמיד חכם שנתגלגל בצפרדע חמש מאות שנים והבעל שם טוב תיקן אותו

בכתבי הבעל שם טוב נדפס^מ מעשה מגלגול אחד וזה לשונו שם פעם אחת נכנס הרב הבעל שם טוב לעמקות גדול והלך בהתבוננות זה ג' ימים וג' לילות ולא ידע כלום מזה אח"ז הכיר שהוא מדבר גדול רחוק מאד ממקומו ויפלא מאד בעיניו על שנטה למדבר כזה

ידיו בלי ברכה, עד אז אסור לו לבלוע הלחם ל"ד.

ג. אם הולך לבית הכסא באמצע האוכל יטול עוד הפעם ידיו כשחוזר^{לה}.

על כן יש להזהר מאוד בענין נטילת ידים, הן בנטילת ידים לסעודה והן בנטילת ידים להטהר מטומאה - כגון: בקימה בבוקר, היוצא ממרחץ, הנוגע במקום מכוסה וכדומה, כי הוא יסוד גדול לטהרה, כמו שכתוב בשלחן ערוך אורח חיים ל"ו אם אינו נוטל ידיו אם תלמיד חכם הוא שוכח תלמודו, אם אינו תלמיד חכם יוצא מדעתו, וכתב האל"י רבה"י דרצה לומר שנכנס בו רוח שטות ועל ידי זה בא לעבור עבירות רח"ל, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה ל"ח אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות, דהיינו שהיצר הרע שולט עליו להכשילו בעבירה ואינו מרגיש כלל שעובר עבירה, מפני שיש בו רוח שטות, ואחר כך יצטרך לסבול את עונשי ויסורי גיהנם רח"ל עד שיתמרקו עוונותיו, על כן צריכים ללמוד הלכות נטילת ידים בעיון גדול.

ג' מאות חומרות בנטיילת ידים לאכילה ידוע כי הרה"ק ר"ר שמעלקע מניקלשבורג זי"ע דקדק כל כך בנטיילת ידיים לסעודה עד שהיו לו ג' מאות חומרות בנטיילת ידים. ומובא

לד) חיי אדם סוף כלל מ'.

לה) ציין פרטי הדינים בשולחן ערוך סימן קס"ד.

לו) סימן ד' סעיף י"ח.

לז) סימן ד' סעיף קטן י"ג.

לח) סוטה דף ג' ע"א.

לט) שלחן ערוך אורח חיים סימן ד' סעיף י'

מ) מספר עמק המלך שער תיקוני תשובה, ובסופו של הספר יש שם שבחי האר"י זכרוננו לברכה, ציין שם.

יעבור יהודי או שיברך איזה ברכה או יחשוב איזה מחשבה בזה יכול להוציא יקר מזולל והבעל שם טוב עשה תיקון לנשמתו והעלה אותו עד שנשאר הצפרדע מת. (שבחי בעל שם טוב)

פרק ב'

מוסר והלכות ברכת המזון

א. התורה הקדושה מצוה אותנו "ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלוהיך על ארץ הטובה אשר נתן לך"..." "יש חיוב מתורה אחרי כל פעם שאוכלים לחם לברך ברכת המזון!! וכתוב בספר החינוך שמי שמקפיד לברך הברכה הזאת כל ימי חייו בשמחה ובאהבה, מובטח לו!! שלא יחסר מזונו כל ימי חייו!!! בואו וראו איזה הבטחה גדולה! אשר חייבים בה כל איש ואשה מישראל. וברבינו בחיי (פרשת עקב), כתב: "ולא תמצא בכל התורה בשום מקום שצוה הקב"ה שנברך שלומו כי אם במקום הזה "ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלקיך", ומזה אמר דוד המלך ע"ה ואברכה שמך" עיי"ש. [זאת הברכה היחידה שחייבים מדאורייתא].

ב. כתב הטור (או"ח סימן מ"ו): שהשיב רב נטרואי גאון ריש מתיבתא דמתא מחסיא, דוד המלך ע"ה תיקן מאה ברכות מ"א. כי בכל יום היה מתים מאה נפשות מישראל, ולא היו יודעים על מה היו מתים, עד שחקר והבין ברוח הקודש ותיקן להם לישראל מאה ברכות, וצריך כל אדם להזהר בהם. ובב"ח שם כתב: שהטור האריך בזה הענין, והביא מה שכתב רב נטרואי, להורות שיזהרו לברך

ובודאי לא דבר ריק הוא ובתוך כך באה צפרדע גדולה עד מאד עד שכמעט לא הכיר איזה בריה היא, ושאל אותה מי אתה ויאמר כי הוא תלמיד חכם ונתגלגל בצפרדע זו.

ויאמר הבעל שם טוב תלמיד חכם אתה [ובזה הדבר העלה אותו הרבה]. ותספר לו כי זה ת"ק שנים שנתגלגל בה, והגם שהרב האר"י זכרונו לברכה לחיי העולם הבא תיקן כל הנשמות, אך מגודל פשעיו הרחיקו אותו נדוד במקום שאין בני אדם מצויים בכדי שלא יתקנו אותו, ושאל לו הבעל שם טוב מה היה פשעו ויאמר כי הוא פעם אחת זלזל בנטילת ידיים שלא נטל ידיו כהוגן וקטרג עליו השטן, והשיבו לו כי אין להאשימו על עבירה אחת כי אם עבירה גוררת עבירה אם תוכל להכשילו בעבירה אחרת אזי גם זאת יחשבו לו, ונסהו בעבירה אחרת ונכשל בה ולא עמד בנסיון וכן שינה ושילש עד שכמעט עבר על כל התורה כולה והיה הפסק לדחות אותו שלא לקבל תשובתו, ועם כל זה אם היה דופק על שערי תשובה היו מקבלים אותו כידוע מאחר שיצא בת קול שובו בנים שובבים חוץ מאחר [חגיגה דף ט"ו].

זוה היה עונש על חטאתו לדחותו, אבל אם היה דופק על פתחי תשובה היו מקבלין אותו כי אין לך דבר שעומד בפני תשובה והשטן הסיתו ונעשה שכור גדול עד שלא היה לו פנאי להתבונן ולשוב ועבר על כל העבירות שבעולם, ומפני שגרם החטאים היה החטא הראשון שזלזל בנטילת ידיים לכן כשמת נתגלגל בצפרדע שהיא תמיד במים ושיהיה במקום שאין בני אדם מצויים כי כאשר

לברך על המזון כדי שיתברכו מזונות העולם עיי"ש. [והוא מפרש בתורה בהגשם התעכב מלבוא עד שבא אדם הראשון להתפלל על הגשם, ויש להמליץ "מלא ידינו מברכותיך", שיזכנו השי"ת לברך הברכות כראוי, ועל ידי זה, נזכה ל"מעושר מתנות ידך" שפע ברוח ובגשם אכי"ר].

ח. בשולחן ערוך או"ח (סי' קפ"ג סעיף ח') כתב: שלענין לשאול בברכת המזון מפני היראה או מפני הכבוד, יש מי שאומר שדינו כתפלת שמונה עשרה.

ט. ובמשנה ברורה (ס"ק ל') הכריע שאין שואלין ומשיבין כלל, שהחמירו בברכת המזון יותר מקריאת שמע עיי"ש. ובמ"ב (סימן קל"א סעיף ג'), מביא מהמג"א שאפילו תשמיש קל אסור לעשות, ואין צריך לומר שלא יעסוק בדבר שצריך לשים לבו אליו.

י. בשו"ע או"ח (סימן קל"א סעיף ג'), פסק המחבר שאסור לעשות מלאכה בעודו מברך.

יא. ובטורי זהב כתוב, שיש ליזהר שלא לעיין אפילו בדברי תורה בשעה שמברך ברהמ"ז, כי זה מורה על היות הברהמ"ז אצלו רק על צד המקרה וההזדמן בעלמא עיי"ש, ואסור להטות אוזן לשמוע בשעת ברהמ"ז מה שאנשים אחרים מדברים.

יב. בנן איש חי בהלכות ברכת המזון (פרשת עקב), כתב: שד' ברכותיה דינם כתפילת שמונה עשרה, ואסור לענות בהם אפילו קדיש וקדושה וברכו, [גם בין

בעצמם המאה ברכות, ושלא יסמכו על עניית אמן, משום סכנת מיתת מאה מישראל בכל יום כמו שהיה קודם שתיקן דוד המע"ה ג' ברכות אלו.

ג. בבאר היטב (סימן קפ"ה) כתב: דבברכת המזון לא מצינו אות פ', לפי שכל המברך ברכת המזון ככוונה, אין שולט בו, לא אף ולא קצף, וכו"מ ומזונותיו מצויין לו בריוח ובכבוד כל ימיו (ספר החינוך, עטרת זקנים). והמדקדק יזהר לברך דוקא תוך הספר ולא בעל פה (ב"ח).

ד. עוד בבאר היטב שם: מעשה באחד שמת ונתגלה בחלום לאחד מקרוביו ואמר לו, בכל יום דנין אותי, על שלא הייתי מדקדק לברך כל הברכות ככוונת הלב, (ספר חסידים עיי"ש, ובספר אליה רבה).

ה. בשולחן ערוך (סימן קפ"ה סעיף ג'), כתב, יש מי שאומר דבעל הבית עם בניו ואשתו, צריך לברך בקול רם, כדי שיצאו בברכתו, (ע"כ). ובמשנה ברורה (שם ס"ק ג') כתב, ויש שכתבו דטוב לעולם לברך בקול רם, כי הקול מעורר הכוונה, ובפרט אם הוא שבת או ראש חודש, לא ישכח על ידי זה להזכיר מעין המאורע.

ו. בבעל הטורים (דברים ו-ז), כתב: דכל הזהיר במאה ברכות ינצל מצ"ח קללות ועוד שנים הכתובים בפסוק גם כל חלי וכל מכה עיי"ש.

ז. בכד הקמח כתב: אף על פי שהוא יתברך מקור הברכות, מצינו שהוא חפץ בברכות נבראיו וכו' למען יהיה העולם הזה מתברך בשפע מזונות וריבוי הטובה, על כן באה מצות עשה בתורה

מב) מטעם זה יש שמקפידים גם בהרחמן שלא ימצא - פ' - ועל כן אין אומרים הרחמן הוא ירפאנו... ורפואת הגוף, אלא "הרחמן הוא ירפאנו רפואה שלימה" בלבד, ויכוון בלבו על הכל. (הגה"צ רבי מאיר מזוז שליט"א ר"י כסא רחמים).

ואל האמת, שפעם אחת השכים לבית הכנסת, וראה שאדם אחד יושב לפני בית הכנסת, ובראשו כתר של עשבים, ופחד, וקרא ואמר לו [רבי בונם לנפטר], וכי אינך פלוני שמת עתה וקברתיך, אמר לו הן, ואמר ליה איך אתה באותו העולם ואמר היטב עד מאוד, ואמר ליה מה זכיות יש לך? והלא אתה היית אדם כל דהו, אמר ליה רק באותו זכות שהייתי אומר ברכות בקול נעים בבהכ"נ, בזכות זה הביאני בגן עדן ומכבדין אותי, וזה לך הסימן שאני הוא המדבר אליך, כי תראה בית יד חלוקי שקרוע שקרעת לי כשהלבשתי התכריכין, ושאל לו מה זה בראשך וענהו הם עשבים שבגן עדן שנתתי בראשי, כדי לבטל ריח רע מעלי של זה העולם, כתבתי אני המחבר אלו המעשים, כדי שיראו יראי ה', ושישים אל לבו ויאמר שבחותיו של הקב"ה בקול נעים ובכוונה, ויזכה לגן עדן עכ"ל. והמטה משה אחר שהביא עובדא הנ"ל, מוסיף: שעל אף שהיה איש פשוט, זכה למדריגה כה גדולה בעולם האמת, והכל בזכות אמירת הברכות במתינות ובקול נעים בבית הכנסת.

טז. הגאון ר' אלחנן ווסרמן זצ"ל, אמר: שכל המברך שלא בכוונה הוא כעובר על לאו ד"לא תעמוד על דם רעך", כי על ידי הכוונה בברכות ובפרט בברכת המזון יכול אותו אדם לעצור במקצת המגיפות, וכל המתעלם מזה הרי הוא כעומד על דם רעהו. (ועיי"ע בספר בשו"ת זבחו זבחי צדק בהקדמה שהעתיק מכתבי האריז"ל, שאם אינו מכוון בברכות, הורג הנשמות המגוללות, עיי"ש). וידוע שהרה"ק רבי משה לייב מסאסוב זצ"ל, לא רצה לאכול

הפרקים] וצריך לישב בשעה שמברכים, ואין לעסוק בתשמיש קל אפילו כעין ניגוב ידיים, והכל משום שאין הפרש בינה לבין תפילת שמונה עשרה, כי אם שהתפילה בעמידה, וברהמ"ז נאמרת בישיבה. ויש שמזלזלים בברכת המזון לברך אותה במהירות מאוד, או שעוסק באיזה עסק בעת שמברך (מסדר כלים על השלחן וכדומה), וגם רומז בעיניו ובידיו לחבירו שימתין לו וכו', והתמיהה האריך אותו חסיד המהדר בכל מיני הידורים בכל מצוה ומצוה לקיימם כהלכתם, מזלזל כל כך במצוה דאורייתא כל כך חשובה מידי יום ביומו, ומברך כמצות אנשים מלומדה מחמת הרגל, ולבו בל עמו. עכת"ד. והצה"ק המגיד ממעזריטש זי"ע (בספר תולדות אהרן פרשת שופטים), כתב: לכוון בברהמ"ז אפילו יותר מתפלה, כי תפלה היא רק דרבנן, מה שאין כן ברהמ"ז הלא היא מדאורייתא.

יג. בשו"ע הרב (סי' קפ"ה סעיף ב'): כתב דלכתחילה צריך לזוהר מאוד בכוונת הברכה, בפרט בברכת המזון, כיון שיש אומרים שאפילו בדיעבד לא יצא. ובבני יששכר בספר דרך פקודיך (הקדמה א' אות ג') כתב: "הא וודאי לדעתי אם לא כיוון בברכת המזון ואכל כדי שביעה דהוי מחויב דאורייתא, צריך לחזור ולברך, ולא אמרינן בזה ספק ברכות להקל, כיון דהברכה הזאת היא המצוה של תורה" עכת"ד.

יד. סיפור נורא - מה"אור זרוע" (ריש הלכות שבת) וזל"ק: ואני הכרתי יהודי אחד מוורמ"ש והיה קורין אותו רבי בונם, והיה זקן וקובר מתים, ושמעתי אל הנכון

בקבר ההוא קבור איש פלוני ושמו פלוני, ומענישים אותו עונש פלוני, על עוון פלוני, והיינו חוקרים על האיש ההוא, ומצאנו את דבריו נכונים ואמיתיים, וכאלה רבות וגדולות לא יכילם רעיון.

יז. הרב הקדוש רבי יצחק מסקוריא סיפר, שכאשר היה אביו המגיד הקדוש רבי מרדכי בעיר באהסלוב, הביא לו אחד מאנשי שלומו, דג גדול לכבוד שבת קודש. הרבי בכבודו ובעצמו השגיח ברוב כוונה על הכנת הדג ובישולו, ובליל שבת קודש אכל ממנו חלק גדול. אחר כך פנה אל בניו שישבו לידו ואמר: "אכלו נא מן הדג הזה שרדף אחרי דרך שלושים ערים, האיש אשר היה מגולגל בדג זה" הוסיף ואמר "היה בקי בש"ס בבלי וירושלמי, ספרא ספרי ותוספתא". (סיפורים ומאמרים יקרים).

אפילו בשר עופות בשום פעם רק כשראה ברוח קדשו שיש איזה גלגול בהעוף שצריך תיקון מיד.

טז. וזה לשון המהרח"ו (בספר שער הגלגולים הקדמה כ"ב דף כ"א ע"ב) **וכבר כמה פעמים הייתי עם מורי ז"ל [הוא האר"י החי] הולך בשדה, והיה אומר לי: הנה איש אחד הנקרא בשם כך, והוא צדיק ותלמיד חכם, ולסיבת עוון אחד פלוני שעשה בחייו, הוא עתה מתגלגל תוך אבן זה, או צמח זה, וכיוצא בו, כמו שיתבאר לקמן, ומעולם לא הכיר בו מורי ז"ל, והיינו חוקרים אחר הנפטר ההוא, והיינו מוצאים את דבריו נכונים ואמיתיים, ואין להאריך בדברים אלו כי לא יכילם ספר, ולפעמים היה מסתכל מרחוק ת"ק אמה, בקבר אחד שבין עשרים אלף קברים אחרים, והיה רואה נפש המת הנקבר שם עומד על הקבר ההוא, והיה אומר לנו**

מד) עוף מוכן לסעודה - שירד מן השמים: שמעתי ממנו [מהגאון המקובל מוהר"ר דוד לוריא זיע"א] שאבי חותנו זכה להיות בין הקרואים אל המשתה והסעודה שעשה הגר"א זצ"ל, כשגמר פירושו על התיקוני זוהר, ונתן לו חלק מהעוף הפטום שהמציאו לו מן השמים לבא על שולחנו (עיי' מעלות הסולם הערה י"ט, שם כתוב ספרא דצניעותא).